

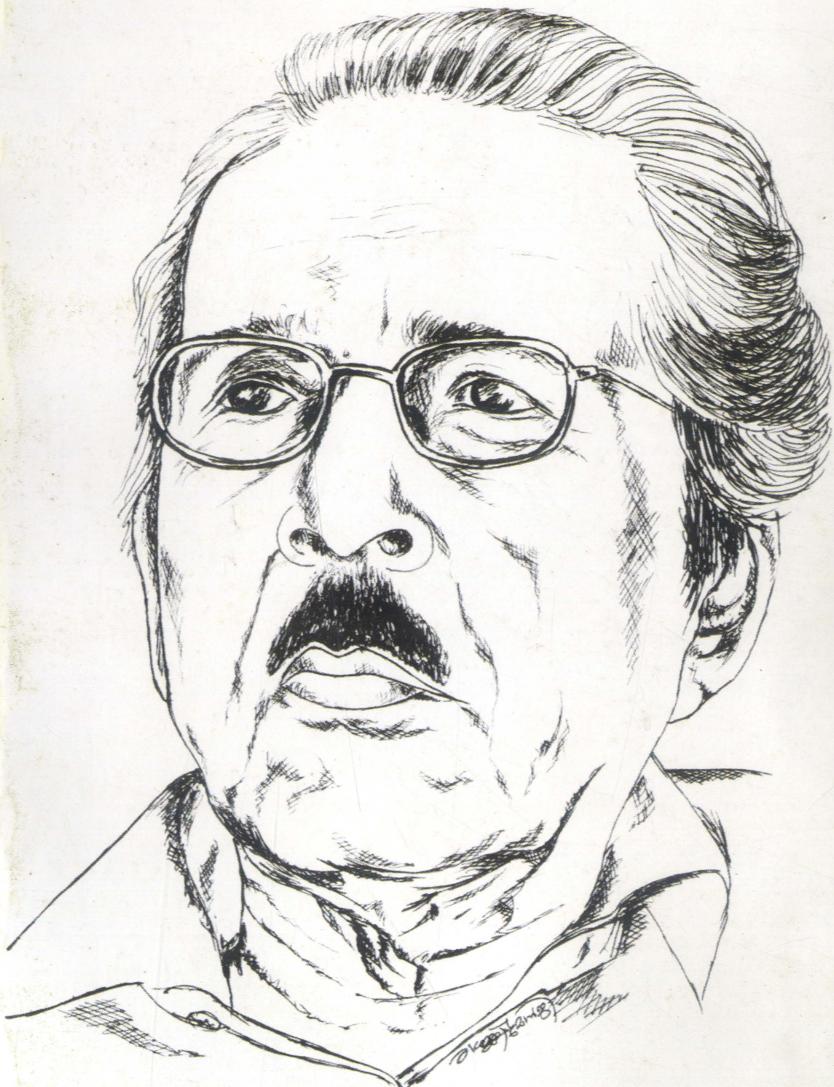
ക്രാവിട്ട് കെള്ളരൂപി

76

ISSN
2456-2513

2017 ഓഗ്സ്റ്റ് - ജൂലൈ

Registered with Registrar of Newspaper for India Under No.70774/98

ക്രാവണ്ട് ക്രാഫ്റ്റ്

തെരുമാസിക

എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ സംബാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം

കാവനകുമുടി

ത്രേതമാസിക

പുസ്തകം 19 ലക്ഷം 4

2017 മെയ് - ജൂലൈ

വില: 25 രൂപ

ISSN 2456-2513

ചീഹ്ന എഴുറ്റൽ:

ഡോ. എം.ആർ. രാഖവവാരിയൻ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഴുറ്റൽ:

എം.എം. സചീനൻ

എഴുറ്റർമാർ:

ഡോ. അനീൽ. കെ.എം

കെ.പി. ശങ്കരൻ

ഡോ.കെ.പി. മോഹനൻ

ഡിസൈൻ:

രാജേഷ് മോൺജി

ഡി.ടി.പി.:

ശിവ ഗ്രന്ഥവേദി, ഇളവട്ടം

കവർ ടൈറ്റിൽ:

പ്രസാദ്

രസ്പതി: 25.00

വാർഷിക വർഷംവ്യ: 100.00

വിദേശത്ത് - 20 ഡോളർ

എൻ.വി. കുഷ്ണവാരിയൻ

സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്

(ഒജി.440/92)

‘സബർമതി’

തേണ്ടിപ്പലം

പിൻ: 673636

e-mail:

kavanakoumudi@gmail.com

കുവച്ചിത്രം:

പ്രൊഫ. എം.അച്ചുമുത്തൻ

വര: രാജേഷ് മോൺജി

കാവറ ക്രാളമുട്ടി

ഒന്നത്താസ്ഥിക

06 മുഖ്യക്കുർണ്ണി
സാഹിത്യ നിരൂപണത്തിന്റെ ഭാവി
ധോ. അനീൽ. കെ.എം

- 11** എം.അച്യുതൻ -
തത്രശബ്ദാനിയായ നിരൂപകൾ
ധോ. സുരേഷ് പുത്രൻപറമ്പിൽ
- 16** ആർജവത്തിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ
കെ.പി ശക്രൻ
- 31** പല കോടാലിത്തോളിൽച്ചെരിയും തലകൾ
ആത്മാരാമൻ
- 40** മാലതീമാധവം ഒരു പഠനം
പ്രോഫ. പി. നാരായണൻ നമ്പുതിൻ
- 47** എൻ.വി കവിതകളിലെ
രാഷ്ട്രീയാന്തർഗ്ഗതങ്ങൾ
രതീഷ് ശക്രൻ
- 61** യാത്രയും ഭാവനയും
ലിൻസി സി.
- 72** അദ്ദീനുവം
ജന്മഗമലയാളഗദ്യപരിശയ്ക്കൊരാമുവം
പ്രോഫ. എൻ.വി.പി. ഉണ്ടത്തിരി/
കെ. രാജേഷ്, സമീർ ബാബു കാവാൾ
- 88** താളിയോല ശ്രദ്ധശേഖരത്തിൽനിന്ന്
കരു യാത്രാകുറിപ്പ്
മത്ത്ജു എം.പി

94 രണ്ടു കവിതകൾ
പുസ്തകപരിചയം 95 വി.കെ. ശ്രീരാമൻ മാട്ട്
ധോ. കെ. ശക്രന്മുണ്ടി 97 നാടകത്തിന്റെ അനുഭവതലങ്ങൾ
ജി.കെ. രാംമേഹൻ | 94 രണ്ടു കവിതകൾ
പി.എ. ദിവാകരൻ |
|---|---|

സാഹിത്യ നിരൂപണത്തിന്റെ ഭാവി

അനീൽ. കെ. എം

ഇത്തവണത്തെ കവനക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിലെ ശ്രദ്ധയാർദ്ദന നിരൂപകൾ പ്രധാനം എം. അച്ചുതനാണ് സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. കർമ്മ നിരതമായ ജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹം നമ്മെ വിട്ടുപോയി. മലയാളസാഹിത്യത്തെ ഗുരുവമായി സമീപിക്കുന്നവർക്ക് ഒരിക്കലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനകളെ കാണാതിരിക്കാനാവില്ല. മാരാരും മുണ്ടഗ്രേഡിയും കേസാരിയും എം.പി. പോളും ഉൾപ്പെടുട്ട തലമുറക്കു ശേഷം അവരുടെ കരുതൽ കൈവിടാതെ മലയാളനിരൂപണത്തെ ലോകസാഹിത്യത്തിന്റെ വിപുലമായ വേദിയിലേക്ക് കൈപിടിച്ചുയർത്താൻ ശ്രമിച്ചവർഡീ രാജാണ് അച്ചുതൻ മാംഗ്.

തൃശ്ശൂർ ജില്ലയിലെ വടമയിൽ 1930ലുണ്ട് എം. അച്ചുതൻ ജനിച്ചത്. 1955-ൽ ഒന്നാം റാങ്കോടെ മലയാളം എം.എ. പാസ്സായി. 1956-മുതൽ 1983-വരെ അദ്ദേഹം വിവിധ ഗവർമ്മേണ്ട് കോളേജുകളിൽ അധ്യാപകനായി പ്രവർത്തിച്ചു. തുടർന്ന് മാതൃഭൂമി പബ്ലിക്കേഷൻസ് മാനേജരായി ജോലി ചെയ്തു. സ്നേഹം ഇൻസ്റ്റിറ്യൂട്ട് ഓഫ് എൻറ്സക്കോർപ്പറേഷൻസിന്റെ ഡയറക്ടറായും അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചു. സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി എന്നിവയുടെ ഭരണസമിതികളിൽ അദ്ദേഹം ചീരകാലം സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാര മുൻപ്പെട്ട നിരവധി സമ്മാനങ്ങൾ പ്രൊഫ. എം അച്ചുതനെ തെടിയെത്തി.

ചെറുകമ ഇന്നലെ- ഇന്ന്, നിർദ്ദാരണം, പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യ ദർശനം, വിവേചനം, സമന്വയം, കവിതയും കാലവ്യം, വാദമുഖം, വിമർശലോചനം, സ്വാതന്ത്യസമരവും മലയാള സാഹിത്യവും എന്നിവയെല്ലാം അച്ചുതൻ കൃതികളാണ്. ജീവിതത്തിലുടനീളം മലയാളസാഹിത്യത്തെ വിശകലനം ചെയ്യാനും മലയാളിയുടെ ഭാവുകത്തശീലങ്ങളെ പുതുക്കിപ്പണിയാനുമാണ് അച്ചുതന്മാംഗ് തന്റെ സഹപ്രവർത്തകരോടൊപ്പം ശ്രമിച്ചത്.

നിരൂപണത്തെ ശാസ്ത്രമായി കലയായാണ് എം. അച്ചുതൻ പരിശീലിച്ചത്. നിരൂപകരെ പുരസ്കരിച്ചും ശക്തിച്ചും പല ചിന്തകരും

രംഗത്തുവന്നിട്ടുണ്ട്. നിരുപണങ്ങൽ സർദ്ദാത്മക വ്യാപാരത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരിടപാടായാണ് അവരിലയിക്കപ്പേരും കണ്ടത്. സർദ്ദാത്മക രചനകളിൽ പരാജയപ്പെട്ടവരാണ് നിരുപകരായിരത്തിരുക്കുന്നും സർക്കാത്മകരചനകളിൽ വളരുന്ന ഇത്തിൾക്കണ്ണിയാണ് നിരുപണമെന്നുള്ള ധാരണ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനിയത്തിൽ പ്രബലമായിരുന്നു. ഈ പുർവ്വപക്ഷത്തോടുള്ള പ്രതികരണമെന്ന നിലയിലാണ് നിരുപണം കലയാണെന്ന വസ്തുത അച്ചുതൻ മാഷ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. നിരുപണമെന്ന വ്യാപാരത്തെ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം വിശദിക്കിക്കുന്നു. സഹാനുഭൂതിയിലൂടെ കലാകാരൻ്റെ സർദ്ദാവ്യാപാരത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുക എന്ന സന്ദരംവും കീയാത്മകവുമായ വ്യാപാരമാണ് നിരുപണം. നിരുപണം എന്നാൽ വിലയിരുത്തല്ല, സഹാനുഭൂതി, ആന്തരാവബോധം എന്നീ പേരുകളാണ് അതിന് കൂടുതൽ ഫോജിക്കുക. സാഹിത്യത്തിന് സാഹിത്യത്തെ കൂറിച്ചുണ്ടാവുന്ന ആത്മബോധമാണ് നിരുപണം. നിരുപണം ബൃഥിയുടെ ബലത്തിലാണ് സാഹിത്യം വികസിക്കുന്നത്. സുഷ്ഠിക്ക് മുമ്പും സുഷ്ഠിക്ക് ശേഷവും നിരുപണമുണ്ട്. കലാകാരൻ്റെ നിർവ്വഹിക്കുന്ന ജീവിതവിമർശനത്തിൽ നിന്നാണ് കലാസുഷ്ഠിയുടെ പരിവി. പിനീട് നിരുപകൾ കലാസുഷ്ഠിയുടെ വിമർശനം നിർവ്വഹിക്കുന്നു. അതായത് നിരുപണം എന്നത് നിരുപണത്തിന്റെ നിരുപണമാണെന്നതാണോ.

പ്രതിനിധാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ധാരണകൾ പ്രബലമായിരുന്ന കാലത്ത് സ്കോട്ട് ജജ്യിംസ്, മക്കയ്ത്ത്, ടെയ്സ് തുടങ്ങിയവരാണ് സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും സാഹിത്യനിരുപണത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഈ ധാരണകളെല്ലാം യുറോപ്പിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചത്. ഭിന്നവഴികളിലൂടെ ജീവിതത്തെ കലത്തിൽ പുനസുഷ്ഠിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന അടിസ്ഥാന സകൽപ്പമാണ് സാഹിത്യനിരുപണം സാമാന്യമായി വച്ചുപുലർത്തിയത്. ഈ പരികൽപ്പനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ചരിത്രപരമായ നിരുപണവും ജീവചരിത്ര നിരുപണവും നേരയാമിക നിരുപണവും ആനുമാനിക നിരുപണവും ഇംപ്രഷൻസിസവും മറ്റും സജീവമായത്. സാഹിത്യക്കൃതിക്കു പിന്നിൽ ഒരെഴുത്തുകാരനും ഒണ്ടനും ഒരു ചതിത്രസന്ദർഭമുണ്ടനുമുള്ള പുർവ്വധാരണയിൽ നിന്നാണ് ഈ സമീപനാജ്ഞാലെല്ലാം വികസിച്ചുവന്നത്. അതേ സമയം സാഹിത്യക്കൃതികളിൽനിന്ന് ചരിത്രചന്ദ്രകാവശ്യമായ ഉപാദാന ആശ കണ്ണഡത്തുന്നത് സാഹിത്യനിരുപണമല്ലെന്ന വസ്തുത അച്ചുതൻ മാഷ് പ്രത്യേകം സുചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യത്തിൽ നിന്നുള്ള ചതിത്രനിർമ്മിതി ചതിത്രഗവേഷണമാണ് സാഹിത്യ നിരുപണമല്ല എന്നദ്ദേഹം അസന്നിഗ്രഖമായി പറയുന്നുണ്ട്. ഒരു

കൃതിയെടുത്ത് നിരുപണം ചെയ്യുന്നോൾ ആ കൃതിയുടെ അന്തർലാവത്തെയും സുക്ഷ്മ സൗന്ദര്യങ്ങളേയും അനാവരണം ചെയ്യാൻ സഹായകമാവുന്ന വസ്തുതകൾ മാത്രമേ ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് കണ്ണെടുക്കാവു എന്ന കാര്യത്തിൽ എം. അച്ചുതൻ നിഷ്കർഷിക്കുന്നുണ്ട്. ‘കലാ സൗന്ദര്യത്തിൽ ശ്രീകോവിലിലേക്ക് കടക്കാതെവ’യാണ് അത്തരം നിരുപണാഞ്ചൽ എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്. താൻ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തെ സൈഖാനികമായ ഉൾക്കൊച്ചകളെ സമഗ്രമായി ഉൾക്കൊള്ളാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴും കലയുടെ സൗന്ദര്യത്തെ മുല്യാംശം കുറയ്യാശിയാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായിരുന്നില്ല എന്നാണ് ഇതിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നത്. പ്രമുഖനിരൂപകനായ ടെയിൻ ചരിത്രസംഭവങ്ങാണ് കൃതിയുടെ സുഷ്ഠിക്ക് നിദാനമെന്ന് കരുതുന്നു. ടെയ്നിന്റെ ഈ വാദത്തോട് അച്ചുതൻ മാഷ്ക് യോജിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വ്യക്തിത്വത്തെ വിശ്രണിക്കുന്നതാണ് ടെയ്നിന്റെ പദ്ധതി. കാലഘട്ടം കർത്താവിനെ സാധാരിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് ടെയ്ന് വിശദീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വ്യക്തിപ്രഭാവം കാലത്തെ സാധാരിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നില്ല. ഈ പത്രികയിൽ മറികടക്കാൻ സാഹിത്യനിരൂപകൾ കഴിയണമെന്ന് എം. അച്ചുതൻ ഉറച്ചു വിശ്രണിച്ചു. ജീവചരിത്ര നിരുപണത്തിൽ പ്രാധാന്യം ഇവിടെയാണ് കടനുവരുന്നത്. ചാർസ് ലാംബിനെ പ്രോലൂളഭവരുടെ കൃതികൾ തീർത്തും ആത്മനിഷ്ഠമാണ്. അവ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ ജീവചരിത്രനിരുപണമാണ് എറുവും ഉചിതമായ വഴിയെന്ന് അച്ചുതൻ മാഷ്പ പറയുന്നുണ്ട്. അതേ സമയം ജീവചരിത്ര നിരുപണം കൃതിയുടെ സൗന്ദര്യത്തെ വിശ്രണിക്കുന്നു എന്ന പരാതിയും അദ്ദേഹം ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട് വ്യക്തിയുടെ സുഷ്ഠിയാ സെക്കിലും മനുഷ്യർക്ക് പൊതുവേ ആസാദ്യമായ, അവകാശപ്പെട്ട സാമൂദായികോൽപ്പനാം കൂടിയാണ് സാഹിത്യം. അതുകൊണ്ട് സാനുഭവത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടെ നിരുപണം ചെയ്യുവാനും വിലയിരുത്തുവാനും കഴിയു എന്നത് ശരിയാണെങ്കിലും കേവലം വ്യക്തിപരമായ അനുഭവത്തെ അതേപടി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത് നിരുപണമാവില്ല. കവിതയെ തോതിലൂള്ള ആത്മനിഷ്ഠയും നിരുപണത്തെ ദുർഘട്ടമാക്കും. പൊതുനിയമങ്ങളാണ് സാഹിത്യത്തെ വിലയിരുത്തുന്നതിൽ പ്രമാണമെന്ന് കരുതുന്ന നേന്ത്യാമിക നിരുപണം വികാരത്തെ തീരെ അവഗണിക്കുന്നോൾ ആനുമാനിക നിരുപണം കലാസുഷ്ടിയെ ജൈവവളർച്ചയുള്ള നേന്ത്യാമി പരിഗണിക്കുന്നു. ഒന്ന് യാന്ത്രികമാണെങ്കിൽ മറ്റേത് ഒരുത്തരത്തിൽ അരാജകത്വമാണ് സുഷ്ടിക്കുക. ഒരു കലാസുഷ്ടി മനസ്സിൽ ജനിപ്പിക്കുന്ന അന്തഃസംവേദങ്ങളെ അതേപടി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഇംപ്രഷണിസ്റ്റ് നിരുപണവും ഇവ്വിധം അപൂർണ്ണ

മാണന്ന് അച്ചുതൻ മാഷ് വിശസിക്കുന്നു. ഒരു സാഹിത്യകൃതി ശ്രദ്ധയമാകുംവണ്ണം വേണ്ടതെ സാധ്യതയും കലാമുല്യവുമുള്ളതാ ണാകിൽ അതിരെ ഗുണങ്ങളെ മുൻനിർത്തിത്തനെ അതിനെ വിലയിരുത്താമെന്ന അഭിപ്രായമാണ് അദ്ദേഹത്തിനുള്ളത്. ചുരുക്ക തിൽ പാടനിഷ്ഠമായ നിരുപണമാണ് അച്ചുതൻ മാഷുടെ ആദർശ പശ്വതി. കലാമുല്യമുള്ളതും ഇല്ലാത്തതുമെന്ന വിജ്ഞവും അദ്ദേഹം അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധിജീവികളുടെ കണ്ണഭല്ലുകൾക്കുപറി യാതി ജീവിതത്തിൽ ചില സത്യങ്ങളുണ്ടെന്നും ആ കേന്ദ്രസത്യങ്ങൾ ഇല്ലേക്ക് മടങ്ങുകയാണ് വേണ്ടതെന്നും എം. അച്ചുതൻ പറയുന്നുണ്ട്.

സാഹിത്യനിരുപണം ഏറ്റരുക്കുന്നു സാംസ്കാരികപരിമായി മാറ്റക്കാണ്ഡിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അച്ചുതൻ മാഷുടെ നിരുപണം ദർശം ഒരു പക്ഷേ അതേവിധിയം ഇന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെടുണ്ടെന്നുണ്ടില്ല. പാഠത്തിനുപകരം അന്തർപാഠവ്യവഹാരങ്ങൾ ശ്രദ്ധയിലേക്ക് വരുന്ന സന്ദർഭമാണിൽ. കമ്പാപാത്രം, എഴുത്തുകാരൻ/ എഴുത്തുകാരി, ഖയനകാരൻ/ ഖയനകാരി എന്നിവയെല്ലാം കർത്തൃത സ്ഥാനങ്ങളും യാണ് നാമിന് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ചരിത്രവും സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളും പാഠത്തിനകത്ത് നിന്നും ഇടനില തീർക്കുന്നതായും സാഹിത്യത്തിന് അതിരെ അനന്തര നഷ്ടപ്പെടുന്നതായും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ആത്മനിഷ്ഠംതും / വസ്തുനിഷ്ഠംതും എന്ന വ്യാവർത്തനം അതേവിധിയം ഇന്ന് നിലനിൽക്കുന്നില്ല. കല പ്രതിനിധാനമാണെന്ന വാദവും ഇന്ന് ആഴത്തിൽ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആത്മകമായും കമായും രണ്ടാണെന്ന് ഇന്നാരും കരുതുന്നില്ല. കവിതയും മുദ്രാവാക്യവും തമിലുള്ള അതിർവരവ് പതിരൈ മാത്രുപോതിരിക്കുന്നു. എല്ലാ കവിതയും രാഷ്ട്രീയപ്രമേയങ്ങളാണെന്ന് വന്നിരിക്കുന്നു. ജനപ്രിയ സാഹിത്യവും ശാരവസാഹിത്യവും ഒരേവിധം സാംസ്കാരിക വിശകലനത്തിന് വഴിപ്പെടുന്നു. മുലകുത്തിയും പകർപ്പും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്തവിധിയം കൂടിക്കലെൻ്നിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അച്ചുതൻ മാഷ് പരയുന്ന കലാമുല്യം ഇന്ന് നിരുപണത്തിരെ അളവുകോാളായി നിൽക്കുന്നില്ല. ഓരോ കൃതിയുംതേയും നിൽപ്പ് എവിടെയാണെന്ന ചോദ്യം മാത്രമേ ഉന്നതിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ദ്രശ്യസംസ്കാരം സൃഷ്ടി കുന്ന അസ്വരപ്പുകൾക്കുടിയാക്കുന്നോൾ ചിത്രം കുറേക്കുടി സങ്കീർണ്ണമാകുന്നു. പാഠത്തിൽ വെളിയിൽ നിൽക്കുന്ന മുർത്തതയായി ഇന്ന് ചരിത്രത്തെ ആരും കണക്കാക്കുന്നില്ല. വസ്തുതകളേക്കാൾ അനുഭവങ്ങൾക്കും അവയുടെ വൈവിധ്യത്തിനും പ്രസക്തി കൈവന്നിരിക്കുന്നു. എല്ലാ തരം ഉപകരണവാദങ്ങളും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട കഴിഞ്ഞു. സൗദര്യവോധത്തെ നേതൃത്വകരയായി നാം മനസ്സിലാ

കുന്നു. അത് മനുഷ്യരെ സാമൂഹികതയുടെ പരമമായ പ്രകാശന മാണം. അത് കലാസൃഷ്ടിയിൽ മാത്രം തന്ത്രങ്ങൾ നിൽക്കുന്നില്ല. കൃതിയിൽ പ്രത്യുഷപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ പ്രധാനമാണ് കൃതിയിൽ എന്നാണ് മുടിവെച്ചത് എന്ന ചോദ്യം. സാഹിത്യകൃതിയുടെ രൂപം അതിന്റെ അഭോധത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ പ്രധാന പങ്കു വഹിക്കുന്നു. അതുതന്നെന്നാണ് അതിന്റെ രാഷ്ട്രിയം. അതുകൊണ്ട് ചർത്തമോ ജീവചർത്തമോ സാഹിത്യകൃതിയെ വിലയിരുത്തുന്നവർക്ക് പഴയതുപോലെ പ്രലോഭനിയമായിത്തീരുന്നില്ല. വാർത്തയും കമയും ഒരേവിധം സാംസ്കാരിക വിശകലനത്തിന് വിധേയമാകുന്നേബാൾ സാഹിത്യനിരുപ്പണത്തിന്റെ ഭാവിതയെന്നതിരുമെന്ന ചോദ്യം പ്രസക്തമാണ്. അമുഖം അത്തരം സാഹിത്യനിരുപ്പണം ഇനി തുടരേ ണ്ണതുണ്ണോ എന്നും ചിലർ ചോദിച്ചേക്കാം. ‘കലാസാന്നരൂത്തിന്റെ ശ്രീകോവിൽ’-ളുണ്ട് ആസ്വാദകർക്ക് അഭ്യേം നൽകാതായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ കോവിൽ തുറക്കുന്ന നിരുപക്കനേയും പതിഭ്യ നാം വിസ്മരിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കവിതയും നോവലും മരിച്ചുപോയതായി പലാപ്പാഴും നമുക്ക് തോന്തി. ഇപ്പോഴിതാ സാഹിത്യ നിരുപ്പണം മണ്ണുപോകുന്ന ഒരു വ്യവഹാരമായി നമുക്ക് തോന്നുന്നു. ഓനിന്നും നാം തീർപ്പ് കൽപ്പിക്കേണ്ട കാലത്തിന് വിട്ടുകൊടുക്കാം. പക്ഷം സാഹിത്യനിരുപ്പണം എന്ന ജനുസ്തിൽ പുർണ്ണമായ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ദൈഷണികനാണ് പ്രധാനം. എന്നും അച്ചുതൻ. അദ്ദേഹ തത്ക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണ നമേം ഇത്തരം നിരവധി വിചാരങ്ങളിലേക്ക് നയിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും.

എ.അച്ചുതൻ -
തത്ത്വജ്ഞാനിയായ നിരുപകൾ

ഡോ. സുരേഷ് പുത്രൻപറമ്പിൽ

മലയാള നിരുപണ രംഗത്ത് തത്ത്വചിന്താപരമായ ഒരു നിരുപണപാലത്തി മുപ്പെട്ടുതന്നിയ തിരു പ്രധാനിയാണ് എ.അച്ചുതൻ. പശ്ചാത്യ സാഹിത്യദാർശന അഞ്ചു ആഴത്തിൽ പഠിച്ച നിരുപക നായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കവിതയും നോവലും ചെറുകമയും അദ്ദേഹ തിരെ നിരുപണ പദ്ധതിയിൽ ഉൾച്ചേരിക്കുന്നു. ‘കവിതയും തത്ത്വചിന്തയും’ എന്ന ഒറ്റകുട്ടി തന്നെ കാവ്യ നിരുപണത്തിരെ പൂതിയൊരു ആലോചനയായി മാറുന്നുണ്ട്. ‘ചെറുകമ ഇന്നലെ ഇന്’ എന്ന കൃതി മലയാള ചെറുകമയുടെ ഉത്ഭവം, വളർച്ച എന്നിവയെ കൃത്യമായി വിലയിരുത്തുന്നുണ്ട്. ‘കാമരുപമായ കല’ എന്ന പ്രവേശകം കൃതിയിലേക്കുള്ള കൃത്യമായ വഴിയാണ്. കവിതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഗൗരവമായ പഠനങ്ങളേറെ നടത്തിയിട്ടുണ്ടോ കിലും അദ്ദേഹത്തിരെ നിരുപണാഭിമുഖ്യം ഏറെയും ഗദ്യത്താടായിരുന്നു. അതിന് മികച്ച തെളിവാണ് ‘ചെറുകമ ഇന്നലെ ഇന്’. പത്രതാൻപതാം നൂറാണ്ടിരെ തുടക്കം മുതൽ സ്വാത്രന്ത്യം ലഭിക്കുന്നതു വരെയുള്ള മലയാള കൃതികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പഠനമാണ് ‘സ്വാത്രന്ത്യ സമരവും മലയാള സാഹിത്യവും’. ഭേദീയ സമരകാല തത്ത സംഭവങ്ങൾ അന്നത്തെ മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിരുന്നുന്നതെങ്ങനെയെന്ന അനോഷ്ഠാമാണ് കൃതി.

നോവൽ സാഹിത്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഇരുപത് ലേവന അള്ളുടെ സമാഹാരമാണ് ‘നോവൽ പ്രത്നങ്ങളും പഠനങ്ങളും’ എന്ന കൃതി. നോവലിന്റെ പിറവി, അതിന്റെ ഭാവരൂപങ്ങളിലുണ്ടായ പരിവർത്തനങ്ങൾ, നൂതനമായ കാലപ്രവാനതകൾ, പ്രശസ്തരായ വിമർശകരുടെ വിഭിന്നമായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ തുടങ്ങിയ അനോഷ്ടണ മേഖലയിലുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു ദ്രുത സഞ്ചാരത്തിലെ അവലോകനങ്ങളാണ് ഈ കൃതിയിലെ പ്രബന്ധങ്ങൾ എന്ന് ആമുഖത്തിൽ എം.അച്ചുതൻ പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പുസ്തകത്തിനകത്തേക്കു കടക്കുമ്പോൾ ഒരു കാര്യം നമുക്ക് ബോധ്യമാകും. ഒരു ദ്രുത സഞ്ചാരത്തിലെ അവലോക നമ്പ്പ്, മറിച്ച് ഓരോ വസ്തുതകളേയും കൃത്യമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ആഴത്തിലുള്ള പഠനമാണ് ഈ കൃതിയിൽ അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ‘നോവലും മധ്യവർദ്ധ സിഖാനവും’ എന്ന ആദ്യ ലേവനത്തിൽ നോവലിന്റെ ഉത്തേവത്തിനു കാരണമായ സംഭവങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മധ്യവർദ്ധ ബുദ്ധിശാസ്ത്രം ഉദയമാണ് നോവലിന്റെ ഉത്തേവത്തിനു കാരണമെന്ന പ്രബീല സിഖാനവും ഇതിന് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഉണ്ടായ എതിർവാദവും അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാരു സംഭവത്തിൽ ഡൈഫോ, റിച്ചാർഡ്സൺ, ഹൈസ്റ്റിംഗ് എന്നിവരുടെ കൃതികളെ വിലയിരുത്തി കൊണ്ടുള്ള ധയാന സ്വപ്നരഥമാരുൾ അഭിപ്രായവും പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ സംഭവിച്ച സാമൂഹ്യ പരിണാമത്തിന്റെ ഫലമാണ് പുതിയ സാഹിത്യത്തുപരായ നോവൽ എന്നുള്ള സിഖാന അഭ്യര്ഥിയും എം.അച്ചുതൻ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. ഇതിനെതിരായി, മധ്യവർദ്ധവാടികൾ കരുതുന്നതു പോലെ ഒരു സാമൂഹ്യ മാറ്റം നടന്നി ലഭ്യന വാദവുമുണ്ട്. ഇത് സിഖാനത്തെ അനുകൂലിച്ച റിച്ചാർഡ് ചർച്ചിലിൻ്റെ ‘ഇംഗ്ലീഷ് നോവലിന്റെ വികാസ ചരിത്രം’ എന്ന കൃതിയും ഈ വാദത്തെ എതിർക്കുന്ന ആർക്കൗഡ്യ കോണവും നോവലിന്റെ ‘നോശ്യൻ ഇന്ത്രപ്രെട്ടഷൻസ്’ എന്ന കൃതിയും ആഴത്തിൽ പഠിച്ചാണ് അദ്ദേഹം നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നത്. നോവലിന്റെ ഉത്തേവ ചരിത്രത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി അദ്ദേഹം വിലയിരുത്തുന്നു. റിംഗ്പുട്ടനങ്ങൾ സാധ്യമാകാത്ത തരത്തിൽ അനുസ്യൂതമായ പരിണാമങ്ങളാണ് നോവലിന് സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന് പറഞ്ഞു കൊണ്ടാണ് ലേവനം അവസാനിക്കുന്നത്.

നോവലിന്റെ രചനാസങ്കേതങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്ന ലേവന മാണ് മറ്റാണ്. ആദ്യ വാചകത്തിൽ നോവലിന്റെ പിറവിയെ കൈശേഖരാതുക്കത്തോടെ പാണ്ണം വെയ്ക്കുന്നുണ്ട് അദ്ദേഹം. മുല്യ സക്തപ്പത്തിലും അത് അനുഭൂതമാകിത്തരുന്ന സങ്കേതങ്ങളിലും വന്ന മാറ്റമാണ് നോവലിനെ പ്രിയകരമായ സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനമാക്കി

മാറ്റിയതെന്നും എം.അച്ചുതൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. പശ്ചാത്യ റിയലിറ്റ് നോവലുകളെക്കുറിച്ചും കൂടുംബ ജീവിത പ്രധാനമായ ഗാർഹിക നോവലുകളെക്കുറിച്ചും സാമൂഹിക പ്രതിഫലനത്തെക്കുറിച്ചും ശില്പ ഭദ്രതയെക്കുറിച്ചുമെല്ലാം അദ്ദേഹം ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഡീപോയു ദേയും റിച്ചാർഡ്സൺകുറിച്ചും നോവലുകളിലെ റിയലിറ്റ് അംഗങ്ങൾ പത്രത്വാർപ്പത്വം നൃസാംഖിൽ പ്രാഥംസിലെ നോവൽ സാഹിത്യത്തിനു സാധാരണ വികാസം ബാൽസാക്കിക്കൊണ്ടും എമിലി സോളയുടേയും നോവലുകൾ, നോവലുകളെ കവിതയോടുപ്പിച്ച രചനാസങ്കേത തത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ, കമാപാത്രത്തിന്റെ മാനസിക തീവ്രതയെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ദാസ്തയേവസ്തകിയുടെ നോവലുകൾ, അവിരാമമായ ജീവിതത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ കൃതികൾ, ഹൈൻറി ജേയിംസ്, സാർത്രെ തുടങ്ങിയവരുടെ കൃതികളിലെ രചനാ സങ്കേതങ്ങൾ എന്നിവയെ വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് എം.അച്ചുതൻ ചെയ്യുന്നത്.

ലേവന്തതിന്റെ അവസാനം റിയലിസത്തെ വർജ്ജിക്കണം മെന്നു വാദിച്ച ജോൺ ബാർത്തതിന്റെയും റിയലിസവും പാത്രസ്വഷ്ടിയു മില്ലേക്കിൽ നോവൽ നോവലാകില്ലെന്നു വാദിച്ച ജോൺ ബൈൽ ട്രായുടെയും മറ്റും അഭിപ്രായങ്ങൾ പറഞ്ഞത്തോഴപ്പം കൃത്യമായി അച്ചുതൻ തന്റെ നിലപാട് സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട്. റിയലിസത്തിന്റെ സ്വപർശമുള്ള മുർത്ത ജീവിത കമാപ്പാനത്തിൽ കൂടിയേ നോവലിനു ജീവിക്കാനാകു എന്നു പറയുന്ന അച്ചുതൻ സാഹിത്യം സാമുഹ്യ പ്രതിബലവതയുള്ളതായിരിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായക്കാരനാണ്. തീർച്ചയായും അദ്ദേഹം ജോൺ ബൈൽ ട്രായുടെ പക്ഷത്താണ്.

നോവലിലെ ഇതിവ്യത്തത്തെയും കാലത്തെയും വിശകലന വിധേയമാക്കുകയാണ് തുടർന്ന് ചെയ്യുന്നത്. രേതമുന്നിയേയും അരി സ്റ്റോട്ടിലിനേയും ഒരു പോലെ പഠിച്ച ഒരു പണ്ണിതനാണ്, പശ്ചാത്യ -പാരസ്ത്യ സാഹിത്യ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ അശായമായ പാണ്ണിത്യം നേടിയ നിരുപകനാണ് എം.അച്ചുതൻ എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ് ഈ ലേവന്തങ്ങളാരെന്നും. കാലത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന മറ്റാരു ലേവന്തമാണ് ‘കാലവും നോവലും’. നമ്മുടെ ഇപ്പോൾക്കുതെന്തെതീര മാകയാൽ പോധാരാ നോവലിൽ കലരഹിതമായ അവസ്ഥയാണ് സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നു പറയുന്ന അദ്ദേഹം ജോയ് സിന്റെയും തോമസ് മാർറ്റേരും കാപ്പകയുടെയും കൃതികളെ വിശകലനം ചെയ്ത് തന്റെ വാദങ്ങളെ യുക്തിഭ്രംബക്കുന്നു.

മലയാളനോവലുകളെ വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് ഈ കൃതിയിലെ അവസാന പകുതിയിലെ ലേവന്തങ്ങൾ. ‘ഇന്നുലേവ

സാമുഹ്യ നോവലോ റോമാൻസോ’ എന ലേവന്തതിൽ ഇന്ത്യലേവ യ്ക്കിണങ്ങുക റോമാൻസ് എന പട്ടമാണെന്നും അതൊരു റിയലിറ്റിക് കൃതിയാണെന്ന് പറയാനാവില്ല എന്നും അദ്ദേഹം വാദി കുന്നും രണ്ടാം അഖ്യായത്തിലെ നായികാ നായകമാരുടെ പ്രേമ സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ മലയാളി സ്ത്രീയുടെ പാതിപ്പത്തെത്ത കുറിച്ചുള്ള പ്രസംഗം, ആറാം അഖ്യായത്തിൽ, ഉറങ്ങുന്ന ലക്ഷ്മികുട്ടിയെ വിളിച്ചുണർത്തി കേശവൻ നമ്പുതിരിയേയും അവരേയും കരുക്കളാകി നൃത്യക്കമ്പനി വിശേഷത്തോടെ തുടങ്ങുന്ന സംവാദം, പതിമുന്നാമത്തെത്ത അഖ്യായത്തിൽ സുരിയേയയും ചെറുഗ്രേറ്റിയേയും പിടിച്ചിരുത്തി നടന്ന സ്ത്രീ വിഷയകതാ സംബന്ധം, ഇതിലെല്ലാം മകുടം ചാർത്തതുന്ന പതിനെട്ടാം അധ്യായത്തിലെ സുദിർഘ രാഷ്ട്രീയ ചർച്ച എന്നിവയെല്ലാം ഇതിവ്യുത്തത്തിന് ഒരു നൃത്യതയ്യും കൂടാതെ നോവലിൽ നിന്ന് പിശ്ചതുമാറ്റാം. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അവഗേശക്കിക്കുന്നത് റോമാൻസുകളോട് അടുത്തു നിൽക്കുന്ന ഒരു ഇതിവ്യുത്തവും നോവലിറ്റിന്റെ കർശന നിയന്ത്രണത്തിൽ ചലിക്കുന്ന കമാപാത്രങ്ങളുമാണ് എന്നാണ് ഫി.അച്യുതരാജ് നിരീക്ഷണം.

‘അക്കേറിയത്തിലെ മത്സ്യങ്ങൾ’ എന ലേവന്തതിൽ ഉറുബിന്റെ കൃതികളെ വിലയിരുത്തുന്നു. ‘ലോകത്തേക്കാൾ’ എത്ര വലുതാണ് മനസ്സ്’ എന വിസ്മയമാണ് ഉറുബിന്റെ കമാലോകം എന്നും മാനുഷിക ബന്ധങ്ങളുടെ ലോകത്തിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ സഹാനുഭൂതിയോടെയും നർമ്മഭോധത്തോടെയും നിരീക്ഷിച്ചു ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലാണ് ഉറുബിന്റെ സന്തി ആരമ്പലാം കണ്ണടത്തു നൽ എന്നും അച്യുതൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. മനസിന്റെ വിസ്മയം തന്നെയാണ് ഉറുബിന്റെ കമാലോകം. സ്നേഹിക്കുന്നേണ്ടാണും ദുഃഖിക്കുകയും ദുഃഖിക്കുന്നേണ്ടാണും വെറുക്കുന്നേണ്ടാണും മനുഷ്യനിൽ സന്നദ്ധരും കാണുകയും മനുഷ്യ ജീവിതത്തെ ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൂടികൂഷ്ഠംന്റെ കമാലോകത്തിൽ മാനവിയതയുടെ സുവോഷ്ണമായ നീരോഴുക്കുണ്ട് എന്ന് അച്യുതൻ അഭിപ്രായ പ്പെടുന്നുണ്ട്. ‘മാനവിയതയുടെ സുവോഷ്ണമായ നീരോഴുകൾ’ എന്നത് നോവലിന്റെ ഭാഷയെ കവചിച്ചു വെയ്ക്കുന്നതാണ്. ഉറുബിന്റെ നോവൽ ദർശനത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയ ഒറവരിക്കുവിതയായി നമുക്കിതിനെ കാണാം. സുന്ദരികളും സുന്ദരിൾമാരും എന നോവലിനെ വിലയിരുത്തി അദ്ദേഹം അവസാനിപ്പിക്കുന്ന വാചകം ‘ക്ഷീണിക്കാൻ തുടങ്ങിയ നവോത്ഥാന നോവലിനു കൈവന നവീനമായ ഓജസ്സാണ് സുന്ദരികളും സുന്ദരിൾമാരും എന്നാണ്. അക്കേറിയത്തിലെ മത്സ്യങ്ങളെ യഥാർത്ഥ മത്സ്യങ്ങളായി കരുതുന്ന

പോലെ ഉറുബിന്റെ കമാപാത്രങ്ങളെ യമാർത്ഥമാക്കുന്നതും അംഗീകാരം കരുതുന്നു. അകേറിയതിലെ മത്സ്യങ്ങൾക്ക് ജലാശയത്തിലെ മത്സ്യങ്ങോട് സാമ്യമുണ്ട്. എങ്കിലും ആ വ്യത്യാസമാണ് അകേറിയതെന്ന് അതാകി നിർത്തുന്നത്. എന്നാൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഈ സ്വഹിക്ക ഫലങ്ങൾ വിന്നമുതമാവുകയും ജലാശയത്തിലെ മത്സ്യങ്ങളായി അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ഈ പോലെയാണ് ഉറുബിന്റെ കമാപാത്രങ്ങളും എന്ന നിരീക്ഷണം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

അവോത്താന നോവലുകളിൽ സ്ഥലകാലങ്ങളുടെയും ജീവിതത്തിന്റെയും പരപ്പ് ഒരുക്കിക്കൊണ്ടുവരാനുള്ള താല്പര്യം പ്രകടമായിരുന്നും അതിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിയാനമാണ് ഉമ്മാച്ചുവിൽ കാണുന്നത് എന്നും എം.എച്ചുതൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. മൂസീം സമുദ്രയും തിരിലെ ഇടത്തരക്കാരുടെ ജീവിത പ്രശ്നങ്ങൾ ആവിഷ്കരിച്ച പി.എ.മുഹമ്മദ് കോയയുടെ ‘സുത്തതാൻ വീട്’-എന്ന കൃതിയെയും വിലാസിനിയുടെ അവകാശികളെയും ‘കാച്ചിക്കുറുക്കിയ നോവൽ’ എന്ന തലക്കട്ടിലെഴുതിയ ‘മൺതി’-നെക്കുറിച്ചും മറ്റൊരു മറ്റൊരു പഠനം നവനിരീക്ഷണത്തിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങളാണ്. സി.വി.കൃതികളിലെ സംഭാഷണ കൗശലത്തെയും ഈ കൃതിയിൽ അദ്ദേഹം പഠനവിധേയമാക്കുന്നു.

എം.എച്ചുതൻ ഓരോ ലേവനങ്ങളെയും സംഗ്രഹിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയല്ല ഇതെന്നും പറഞ്ഞത്; സാമാന്യമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ രീതി പരിചയപ്പെടുത്താനാണ്. യുറോക്രൈറ്റിമായ ആധുനിക ജീതാന പദ്ധതിയിലുടെ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തെ വിലയിരുത്താനും എരെക്കുറെ ഗതിയർച്ച കിടന്നിരുന്ന നമ്മുടെ ഭാവുക്കരു ശീലങ്ങളെ താരിതപ്പെടുത്താനും എം.എച്ചുതൻ പഠനങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പ്രതിജ്ഞനിന്നുവിച്ചിത്രമായ ജീവിതത്തെ കണ്ണറിയുന്ന തിൽ ആധുനിക ഭാവനയ്ക്കുള്ള പക്ക അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു.

മലയാള വിമർശന ചത്രത്തിൽ കെ.എം.ജോർജ്ജും കെ.എം. തരകനും എം.എച്ചുതനും ഗദ്യസാഹിത്യ ചത്രത്താളിലും ശദ്രംഗിരുപ്പനങ്ങളിലും എരെ ശ്രദ്ധേയരായവരാണ്. അതിൽ തന്നെന്ന വേറിട്ടാരു വഴി സ്വീകരിച്ച നിരുപകനാണ് എം.എച്ചുതൻ.

ഡോ. സുരേഷ് പ്രൗഢ്യമാനവിൽ
അസി. പ്രൊഫസർ
മലയാള വിഭാഗം
എസ്. എൻ. കോളേജ്
ചേളന്നൂർ

ആർജവത്തിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ

കെ.പി ശക്രൻ

സാഹചര്യത്തിന്റെ പലവിധം പ്രാതികുല്യങ്ങളെ അതി ജീവിച്ചു കൊണ്ടെതെ എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയരുടെ സാഹിത്യം വ്യക്തിത്വം വികസിച്ചത്. ഈതു സംബന്ധിച്ച കുറെ സ്മരണകൾ കൊണ്ടു സന്ദര്ഭമാണ്, സഹോ ദരനായ എൻ.വി.രാമവാരിയർ എഴുതിയ ഇരു കൃതികൾ. ഇവയുടെ എളിയൊരു അവലോകനം.

എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ ആത്മകമായി എഴുതിയതിലെ അനിവില്ല. വിസ്തരിച്ച യാത്രിക്കുറിപ്പു രചിക്കുന്നതിൽ നിത്യവും നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു പോലും. പോരാ, വസ്തുതാമാത്രം എന്ന പാക്തതിലാം, അതിന്റെ സംക്ഷേപം വേരെ രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നുവും. ആദ്യത്തെത്ത് പലർക്കും അഭിഗ്രഹമുണ്ട്. അതോരു സ്വകാര്യ സ്വത്തായി സുക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിൽ അത്യാവശ്യം സംഗതികൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയില്ല. പക്ഷേ എൻ.വി.യുടെ കവിതകളെപ്പറ്റി നിരീക്ഷണങ്ങളോ നിഗമനങ്ങളോ സതുപിക്കാൻ അവ പ്രായേണ പര്യാപ്തമല്ല. ആദ്യത്തെത്, അമവാ, നാളെ നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പൂർണ്ണിൽ വരികയാണെങ്കിൽത്തന്നെയും, അതിൽ നിന്നും വളരെ സഹായമെന്നും കവിതാപാനം നടത്തുന്നവർക്ക് കൈഭയത്തിപ്പിടിക്കാൻ സാധിച്ചോളംമെന്നില്ല. അങ്ങനെ സന്താം കവിതയിലേക്ക് സാധം വെളിച്ചു വീശുക എന്നതായിരുന്നില്ലോ എൻ.വി.യുടെ സംഭാവം. ഒടുക്കമെടുക്കമൊവുംപോഴുക്കും, താൻ നേടിയ സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാധ്യീനം കൊണ്ടാം, വ്യാവ്യാനംഛായ വഴിയുന്ന അടിക്കുറിപ്പുകൾ സമാഹാരത്തിൽ ചേർത്തു തുടങ്ങി. പക്ഷേ കവിത വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കൂടുതൽ വിഹരിക്കാൻ സാധ്യത പണ്ട് ഉർഗമങ്ങളിലാണ്ടോ. അവയിലെ ‘സനാതനചട്ടുല്പ്രാണസ്പദനവിതവിലംസ’ തതിന്റെ ഉദാരവിതാന അളിലേക്ക് ഉൾക്കൊഴ്ചയുടെ ഉമേഷത്തോടെ കേരിച്ചുള്ളാൻ ഏറെ വിരലുകളൊന്നും നീണ്ടു കിടുന്നില്ല എന്നതല്ലോ നേര്?

എന്നിരിക്കേ, എൻ.വി.യെ പറിക്കാനുള്ള ഉപാദാനങ്ങളുടെ ഭാരിച്ചുതെത്തെ ഒരു പതിയിവരെയെക്കിലും ശമിപ്പിച്ചേയ്യുന്ന കാം-ഹതാകുന്നു, ഈ കുറിപ്പിൽ ലാല്പുവായ അവലോകനത്തിനെക്കുന്ന ഹരു കൃതികളുടെ ഹത്തരമൊരു പശ്ചാത്തലത്തിലെ സവിഗ്രഹണമായ സാംഗത്യം, എൻ.വി.യുടെ അനുജൻ എന്നു പറയാവുന്ന - ഒരു മക്കളും എന്നു സുചിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാകുന്നു ഈ കരുതൽ - എൻ.വി.രാമവാരിയരത്രെ ഇവയുടെ കർത്താവ്. കൃതികൾ 1.ഞങ്ങളുടെ കുണ്ണേതട്ടൻ 2.വരാകഷരങ്ങൾ എന്നിവയാകുന്നു. 2000 ഡിസംബർഡിൽ പുറത്തിരിഞ്ഞിയ ആദ്യതേത്, പേരുകൊണ്ട് പ്രകടമാക്കുന്നതു പോലെ, എൻ.വി.യെ നേരിട്ടു പുരസ്കരിക്കുന്നു. 2014-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച രണ്ടാമത്തേതാവട്ട്, പ്രത്യുക്ഷത്തിൽ രാമവാരിയരുടെ ആത്മകമയാണ്. അതിൽ പലേടത്തും എൻ.വി.യെ സംബന്ധിച്ച പരാമർശങ്ങൾ സമാനപ്പെടുക എന്നതു സ്വാഭാവികമാണ്. പ്രമേയത്തിലും (പ്രതിപാദനത്തിലും) രണ്ടും സമാനതകൾ പങ്കിടുക എന്നതും സ്വാഭാവികമാണ്. രണ്ടിനും സ്വത്തെത്താവും സ്വത്തെത്താവും സ്വത്തെത്താവും.

സത്രം എന്നു വെച്ചാലോ; അവതരണത്തിലെ ആർജ്ജവം, പതിചരണത്തിൽ പ്രായേണ അനുവർത്തത്തിക്കുന്ന ലാളിത്യം - ഒക്കെ ആ സത്രത്തിനു സ്ഥൂത നല്കുന്നു. അവനവെന്ന സാധുകരിക്കുക, അഹമ്മദയുടെ നാളും ആവശ്യത്തിലേരെ ആളുക - അങ്ങനെയെല്ലാ മാണഡ്ലോ ആത്മകമകളുടെ സാധാരണ ശൈലി. എന്നിരിക്കേ, രാമവാരിയർ അതാതനുഭവങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയും, ആവലാതികളില്ലാതെ ആർക്കും വിധേയനാവുന്നശീലവും വേറിട്ടു നില്ക്കുന്നു. കുണ്ണേതട്ടനെ പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങളിലോ, വിശിഷ്ടമായ ആ വ്യക്തിത്വം പൊലിപ്പിച്ചു നിർത്തുക തന്നെയാണ് ലക്ഷ്യം. എന്നു വെച്ച്, അത്യുക്തികൾക്കാനും മുതിരുന്നില്ല - അതു മുപ്പും. ഇവിടെ ശൈലിയുടെ സാന്ദ്രതയിൽനിന്നു സഹായം നേടുന്നതത്രെ നിർണ്ണയകം. ഒരുദാഹരണമെങ്കിലും സ്വപർശിക്കട്ട്, അതാപീഠത്തിന്റെ പ്രമുഖ പുരസ്കാരം മലയാളത്തിനു കൈവന്നതും അതിൽ എൻ.വി.വഹിച്ച കർത്തൃതവാദം പ്രസിദ്ധമാണഡ്ലോ. തകഴിയെ തഴഞ്ഞ് ജി.ശക്രകുറുപ്പ് അതിന് അർഹനായി എന്നത് ചിലർക്കു രൂചിച്ചില്ല. ഈ കവിയെ നിവൃത്തിയുള്ളിട്ടെന്നൊളം അവഗണിക്കുക എന്നതാണഡ്ലോ ഈ പൊതുവേ പുലർന്ന പ്രവണത. അന്ന് അതു പ്രശ്നവും മായി. കുട്ടത്തിൽ കാട്ടുമാടം നാരായണൻ മുണ്ടെറുതിയുടെ പിൻവലു തേതാടെയോ എന്നോ, ആരോപണച്ചായയുള്ള ഒരു കത്ത് ആഴ്ചപ്പു തിപ്പിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. എൻ.വി.അതിന് വസ്തുതകൾ വിശദമാക്കി കൊണ്ട്, വൈക്കാരികമായ ആവേശത്തിന് വശപ്പെടാതെ, പ്രതികരണം

നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ പ്രകരണം സ്വപർശിച്ച്, എൻ.വി.യുടെ പ്രതികരണത്തിൽന്നേ കാര്യമാത്ര പ്രസക്തികൾ അടിവരയിട്ടു കൊണ്ട്, രാമവാരിയർ എഴുതിയിരിക്കുന്നു: ‘വേരെ വല്ലവരുമായിരുന്നെങ്കിൽ കാട്ടുമാടം ഇട്ടു കൊടുത്ത കല്ലിൽ അനവധി വിഴുപ്പുകൾ അലക്കു മായിരുന്നു. പക്ഷേ കത്തിൻ്റെ മാനുമായ പ്രതികരണം തുടർന്നു സഭകുമായിരുന്ന അസഭ്യ പ്രകടനങ്ങൾക്ക് വഴിയൊരുക്കിയില്ല’ (പുറം 141). ഇവിടെ ആദ്യവാക്യം എത്ര ശക്തവും ഭദ്രവുമായിരിക്കുന്നു! സാമാന്യനും അനവധിയും അനവധിയും അവതരിപ്പിക്കുക എന്നതിന്തെ രാമവാരിയരുടെ പാകക്. പക്ഷേ, ആരാനും ഇട്ടു കൊടുത്ത കല്ലിൽ അനവധി വിഴുപ്പുകൾ അലക്കുക എന്ന സമാനതരത്തിലൂടെ, നമ്മുടെ അപവാദ വാസനയ്ക്ക് ലഭിക്കുന്ന ആവിഷ്കാര സാഹല്യം അനുഗ്രഹമാണാല്ലോ. തന്റെ കൈയിൽ കോപ്പുണ്ടാവുമ്പോഴും, അത് അനിവാര്യമാവുമ്പോൾ മാത്രം കരുതലേം പൂരണത്തുക്കുക എന്നത് എഴുത്തുകാരൻ സുക്ഷിക്കേണ്ട സ്വയം നിയന്ത്രണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം മാണണന് താൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

സുചിപ്പിക്കുന്നതു വേറൊന്നുമല്ല: സ്വന്തം നിലയ്ക്കു തന്നെ വിലയിരുത്താൻ കോപ്പുള്ളി കൃതിയാണിത്. ഇതിലെ ഉള്ളടക്കമാണെങ്കിലോ; പുതിയ തലമുറയ്ക്കു വിശേഷിച്ചും അപരിചിതമായ അനുഭവങ്ങളുടെ ചുരുൾ നിവർത്തുന്നു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒഞ്ചു തെരട്ടുള്ള ഏതൊന്നും ദശകങ്ങളിൽ നമ്മുടെ നീകു നേർഡ് ഭൂതി ദുർതാംക്കൈയെത്ര ഇവിടെ ഉയിർക്കൊള്ളുന്നത്. അംഗസംബന്ധത്തിൽ മാത്രം ധാരാളിത്തമുള്ള കുടുംബത്തിലെ അഭിഷ്ഠകൾ ഇരിക്കുടെ; മേലാളരുടെ ആധിപത്യം അതിന് ആക്കാ കൂട്ടിപ്പോന്നതും ഇർക്കുടെ. ആ ക്ഷേഖരത്തെ ദൈഹികിക്കര കൊണ്ടു കീഴ്പ്പെടുത്തിയ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ സ്വന്തം കുടുംബത്തിൽ തന്നെ കിളിർക്കാതിരുന്നില്ലല്ലോ. എൻ.വി. ആ കുടുതലിൽ ഏറ്റവും നിശ്ചയദാർശയുമേന്താട വ്യക്തിത്വം വികസിപ്പിച്ച താണാല്ലോ ഇവിടെ ഉടനീളം വിസ്തരിക്കുന്നത്. അതുപുർവ്വമായ വായനാ വേഗം, ധാരണാശക്തി, ഒറ്റനോട്ടത്തിലൂടെ കാവ്യഭാഗങ്ങൾ കാണാപാദമാക്കാനുള്ള ശേഷി, ഇരുന്ന ഇരിപ്പിൽ കവിത രചിക്കാനുള്ള സിദ്ധി, ആ ചീച്ചവയിലടക്കം നല്ലതും തീയതും തിരിച്ചറിയാനുള്ള ദൃഷ്ടി - കുഞ്ഞെടട്ടിന്റെ പ്രതിഭയുടെ പല വിസ്മയങ്ങളും താഡാത്യ തേരാടെ ആവ്യാനത്തിലിണക്കാൻ രാമവാരിയർക്കു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.

അന്നത്തെ സമൂഹമാണെങ്കിലോ: വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പല വിധത്തിൽ അടിച്ചുമർത്തതുന്നത് സ്വഭാവമായി ശീലിച്ച ഒന്നും വിദേശിയ രേണ്ടത്തിന്റെ നുകം കുതറിത്തെറിപ്പിക്കാൻ നാട് തല കുടയുന്ന കാലം. അധികാരത്തിന്റെ പീഡനയന്ത്രം അവിരാമമായി പ്രവർത്തിച്ചു പോന്നു. ഗാന്ധി എന്ന ഒറ്റ ദീപ്തി വഴിഞ്ഞതോടെ

ദേശീയത എന്ന ബോധം ഉണ്ടനു. എങ്കിലും എന്തു പ്രവർത്തനം, എത്രു വഴി എന്നതു സംബന്ധിച്ച് ഏകരൂപമായിരുന്നില്ലോ വികിഷണം. പിന്നാലെ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ഭീഷണി, അത് നമ്മുടെ സ്വാത്രത്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പിന്നു പിളർപ്പ്, പിളർന്ന ഗണങ്ങൾ അനേകാനും പുലർത്തിയ എതിർപ്പ്- കല്പിഷമായ ഇതു അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ഇരുളും നിശ്ചലം എളിയ നിലയിലെക്കിലും ഇവിടത്തെ ആവ്യാസം ഏറ്റുവാങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ആ ശബ്ദതയിലേക്കും അതിന്റെ ആശയ സംഘർഷങ്ങളിലേക്കും പ്രവേശിക്കാതെ, എൻ.വി.യുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അംഗങ്ങളിലേക്കു മാത്രം ഒരുജാനേ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടു്.

വഴുതി വീണ് കൂളിക്കടവിൽ അടിത്തിൽ കിടന്നിട്ടും ആപത്തി ഫ്ലാതെ എ.വി. എന്ന ബാലൻ രക്ഷപ്പെട്ട കമ ഇവിടെ തുടക്കത്തിൽ തന്നെ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. എന്നിട്ട്, അന്നു ശ്രാവണം മുട്ടി ചാവാൺതതിന് ശ്രാവംതാവിന് എന്നുവിളക്കു നേർന്നു പോല്ലും! വഴിപാടു നേരൽ പിന്ന തുടർന്നിരിക്കില്ല. പക്ഷേ സാഹസികത ഒരു സവിശേഷതയായി നിലനിന്നു എന്നതാവാം നേര്. അതിന്റെ നിബർഖമങ്ങൾ രാമവാരിയർ അയവിനക്കുന്നുണ്ട്. സഹനാർക്കൽ വളർത്താൻ ഒരു സഹായം തനിക്കു മേൽ പരീക്ഷിച്ചത് സ്മരിക്കുന്നതും സാകുതമാവാം. പുഴവെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിത്താഴ്ത്തി മുതുകത്തു കേരിയിരുന്ന് തല താഴേക്ക് അമർത്തി സ്ഥിട്ടിച്ചു പോല്ലും! കഴുതേതാളും മണലിൽ കുഴിച്ചിട്ടിൽ നിന്ന് സാധം മാത്രി പഴുതു സ്വഷ്ടിച്ച് തനിക്കു കേരിപ്പോരേണ്ടി വന്നതാകുന്നു വേരൊരു കമ. (പുറം 16, 20)

തരുളു സാഹചര്യത്തിൽ ‘സാധ്യത’ മാത്രമേ വികസിക്കു എന്നു വിചാരിച്ച് അതിനെ അതിജീവിക്കുക ആയിരുന്നുവോ എൻ.വി.യുടെ ലക്ഷ്യം? വേരൊരു സംഗതി രാമവാരിയർ സ്വപർശി ക്കുന്നത് ആ വഴിക്ക് ആലോച്ചിക്കാൻ പ്രേരകമാകുന്നു. എൻ.വി.യിൽ നിന്ന് ആദ്യം പിന്ന കവിത, അരുതാത്തതിനെതിരെ വാർന്ന പ്രതിഷ്യമാണ് എന്ന വസ്തുത അർത്ഥാർഥം തന്നെ. അവലുച്ചു മരിൽ അസ്ത്രം എഴുതുക എന്ന ഏർപ്പാടിനെ വെരുതെ വിട്ടുകൂടാ എന്നായിരുന്നു ആ അനുശ്ചല്പ് പദ്ധതിലെ വീര;

‘ചോരിലിതമും വരയ്ക്കുന്ന
ചോരമാരുടെ കൈകളെ
ചോരിനോടമും ചേർത്തിട്ടും
ചോര കാണാച്ചുതയ്ക്കണം’

എന്ന് അസാദിഗ്യമായിരുന്നു ആ വിറിന്റെ ആഹാരം. അക്കിത്തം ആദ്യം ഫ്ലോക്കമെഴുതിയതും സമാനസാഹചര്യത്തിലാണ്ടോ. അദ്ദേഹം പക്ഷേ അതിനുള്ള ശിക്ഷ ഇന്ധവരനെ ഏല്പിക്കുക എന്ന സാത്തികതയാണ് അവലംബിച്ചത്.

‘അമ്പലങ്ങളിലീവെള്ളം
തുനില്ലാതെ വരയ്ക്കുകിൽ
വസനാമീശവർദ്ധ വനി-
ട്ടോടും നാശമാക്കിട്ടും.’

അനീതിയെ നിർദ്ദയം ‘ചോര കാണേച്ചതയ്ക്കണം’ എന്നു തന്നെ എൻ.വി. എടുത്ത നിലപാട് ശ്രദ്ധേയമായി തോന്നുന്നു. ഗാധിയിൽ യുടെ സാതിക്കത്തോടൊപ്പം സമരോത്സുകതയുടെ രാജസവും എൻ.വി.യുടെ ഭാവുകത്തിന്റെ ഭാഗമാണില്ലോ. ഗാധിയിൽത്തന്നെ, ഫ്രോധത്തെജായിച്ചിട്ടും, ആത്മാവിൻ്റെ സനാതനക്കാഡായം എന്നൊരും അവശേഷിച്ചിരുന്നതായാണില്ലോ സാക്ഷ്യം. (‘ഗാധിയും ശോധണേ യും’ എന്ന പരമ്പരയിൽ അവസാനത്തെ ഇന്ന്) രാമവാർത്ത തുടർന്ന് അനേകണം നടത്തി: ‘ചുമരിൽ എഴുതുന്നത് തെറ്റാണെന്നു കരുതുന്ന കുണ്ഠത്തുടർന്ന് തന്നെ ചുമരിൽ എഴുതിയത് ശരിയായോ’ എന്ന്. പ്രതിഷ്ഠയം അനിയിക്കാൻ വേണ്ട എന്തു വഴി എന്നായിരുന്നു പോല്ലും ഉത്തരം.(പുറം 14) പിൽക്കാലത്തു രചിച്ച ‘മന്യു’യിൽ വെറുതെയല്ല ഈ വീക്ഷണം പ്രമാണപ്പെടുന്നത്.

‘വാദിച്ചു കൊള്ളുവിനഹിസായെ, യാദിപ്പിൻ
യന്നാഗ്രഹരുന്നു ദയതന്നു’പ്രദേശി’മാരെ,
എന്നാൽസുമുഖജല യുവതമരാതിരക്കത-
സിന്നുരമുച്ചിതരശയെനി നമസ്കരിക്കാം’

പോരകിലോ, ‘എൻ്റെ ശത്രു’ എന്ന പേരിൽ അപൃഥവ ജനുസ്സിൽപ്പെട്ട ഒരു കവിത തനിൽ നിന്നു പിരക്കുകയും ചെയ്തില്ലോ. ശംനോടു ശാര്യം എന്നല്ല, സമസ്ത വിധത്തിലുമുള്ള ഹത്യ എന്നു തന്നെ യാണില്ലോ അത് ഉദ്ദോഷിക്കുന്നത്. ഈ പ്രവണത എൻ.വി.യിൽ കൈടുപോകുന്ന ഒന്നല്ല താനും. അതായും പ്രദേശത്തു നടക്കുന്ന അനീതിയെ സംഘടിച്ചു ചെറുക്കുന്നതിനു സങ്കോചിക്കരുത് എന്ന് സാഹിത്യസമിതി കൂപിൽ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം അംഗങ്ങളെ ഉണർത്തുകയുണ്ടായി. ‘ലോകയെ ആക്ഷണം’ എന്ന് അതിന് സംജ്ഞയും നിൽക്കി. അനീതിയും അക്രമവും പൊറുപ്പിച്ചു കൂടാ എന്നാരു ഉാർജ്ജം എൻ.വി.യിൽ ഇളംനാളിലേ പ്രവർത്തിച്ചു പോന്നു. അമ്പലത്തിലെ തിരുവാഡരണം നഷ്ടപ്പെട്ടതിന്, പാവം, കഴകക്കാരനായ തന്റെ അഴുന്നെ ഉത്തരവാദിയാക്കിയതിന് ഉടൻ പ്രതികരിക്കാൻ എൻ.വി. മുതിർന്നു. പേരു വെയ്ക്കാതെയാണെങ്കിലും, അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പത്രക്കുറിപ്പ് അധികാരിക്കെ പ്രകോപിപ്പിച്ചു. അതുണ്ടാക്കിയ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ പോട്ട; എൻ.വി.യുടെ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്കു അതിൽ നിന്നു വീണു കിട്ടുന്ന വെളിച്ചമന്ത്ര

തല്ക്കാലം പ്രസക്തം.(പുറം 49-51) ഇന്നൈയാരു പ്രവണത കവി എന്ന നിലയിൽ താൻ ഉടനീളം പുലർത്തിപ്പോന്ന നീനാണ്ണല്ലോ. അതു പ്രകഷിണമോ നിഷ്പദലമോ ആയിപ്പോന്നുവല്ലോ എന്ന ആയിക്ക് പിന്നെപ്പിനെ ആകം വെച്ചിരിക്കാം. എല്ലാം ഉപചാരങ്ങളിൽ ഒരുഞ്ഞെന്നുവല്ലോ എന്ന അസംസ്ഥിതതിന് ലഭിക്കുന്ന ഉഹഷ്മളമായ ആവിഷ്കാരമാണ്ണല്ലോ ‘ബംഗ്ലാദേശ്’ എന്ന പില്ക്കാല കവിത.

‘പശകിക്കരിപ്പുറിത്തുജീളാരികവിതയാൽ

പഴുതേ മുടാൻ പാടുപെടട്ടേ ഞാനേൻ നാണം’

എന്ന അതിലെ ഓടുക്കത്തെ ഇന്നരടിയിൽ, പ്രതിഷ്യാങ്ഗൾ പ്രകടന പരം മാത്രമാകുന്ന നിസ്സഹായതയുടെ വിഷാദമാണ്ണല്ലോ നിന്നു വിഞ്ഞുന്നത്.

ചെറുപ്പത്തിൽ അങ്ങനെന്നായിരുന്നില്ല ചുറ്റുപാടും പ്രസർജ്ജ പോന്ന ചുട്ടും വീറും. ഇതിനൊരുദാഹരണം രാമവാരിയർ ഓർക്കുന്നുണ്ട്. ഇദ്ദേഹം അനു കമ്മുണിസ്റ്റ് പ്രവർത്തകനാണ്. പാർട്ടിയുടെ പരിപാടികളിൽ നീനായിരുന്നു, ഇന്ത്യയിലേക്ക് അടിച്ചുകൊറിക്കളെയുമോ എന്നു പേടിക്കേണ്ണെ ജപ്പാനെതിരായി പ്രതിബോധം ഉണർത്തുക. അതിനു വേണ്ടി സംഘടിപ്പിക്കുന്ന ജാപ്പുവിരുദ്ധമേളയിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ ഒരു ഓട്ടൻതുജീളൽ വേണം എന്ന നിർദ്ദേശം ഉയർന്നു. ഒന്ന് എഴുതിക്കൊടുക്കാൻ താൻ എൻ.വി.യോക് അപേക്ഷിച്ചു. ആദ്യം അനുകൂലമായല്ല പ്രതികരിച്ചത്. കവിതയെ അങ്ങനെ ‘ഉടനടടി’യായി വില കുടുത്തുന്നതിൽ വിസമ്മതം തോന്തിയിരിക്കാം. പക്ഷേ നിർബന്ധിച്ചപ്പോഴോ, ഒറ്റയിരിപ്പിൽ പതിനഞ്ചു പേജോളം നീണ്ട ഒരു തുള്ളൽ ചമച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

‘ജപ്പാനിറ്റലി ജർമ്മനിയെത്താി

മുപ്പാരിമാര വരച്ചിൽ തണ്ടർ’

എന്ന് അന്നത്തെ ലോകരാഷ്ട്രീയത്തെ തുള്ളലിഞ്ചേ വടിവിൽ ഉരുത്തിരിച്ചു ആ രചനയിൽ ഒറ്റ വെട്ടോ തിരുത്തേതാ വേണ്ടി വന്നില്ല പോലും. ഒന്നു പകർപ്പെട്ടുകേണ്ണെ ആവശ്യവും ഉണ്ടായില്ല. സി.അച്ചുതമേനോൻഡ് അടക്കം സമ്മതി നേടിയ ഈ രചന രംഗാവതരണവും സാധിച്ചു. എഴുതിക്കൊടുത്തതോടെ അതു സംബന്ധിച്ച ചുമതല തീർന്ന എൻ.വി.തുടർന്നു തുനിഞ്ഞത്, റഷ്യരെപ്പറ്റിയും മറ്റും താൻ പുലർത്തുന്ന ബോധം തിരുത്തേണ്ണെ തുണ്ടോ എന്നു പറിക്കാനായിരുന്നു. പ്രശസ്തമായ ‘മന്യ്’ ഈ പഠനത്തിൽ നിന്നുള്ള ഉദ്ഗമമാണ്. ഏതായാലും, ഇങ്ങനെ ഒരു ജാപ്പ് വിരുദ്ധ ഓട്ടൻതുജീളൽ കൂടി എൻ.വി.യുദേതായിട്ടുണ്ട് എന്ന അറിവ്

വിലപ്പെട്ടു തന്നെ. അതിന്റെ പാഠം സുക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയീല്ല. എന്നാലും, എൻ.വി. എന്ന കവിയുടെ വൈചിത്ര്യത്തിന്റെ തൊപ്പിയിൽ ഇത്തരമൊരു തുവൽ കുടി ഇണങ്ങുന്നു എന്ന ഓർമ്മയ്ക്കു തന്നെയുണ്ടോ അതിന്റെതായ സ്ഥാനം. അമീവാ, പരക്കെ ധരിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയില്ലാത്ത ഏതാനും എൻ.വി വന്നതുതകൾ രേഖപ്പെട്ടു തുക എന്നതാണ് തന്റെ ഈ കൃതിയുടെ ലക്ഷ്യം എന്ന രാമവാരുർ നേരിട്ടു തന്നെ എറ്റു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു (പുറം 92)

സാഹിതീയം ഇരിക്കേട്; എൻ.വി.യുടെ മാനവിയമായ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മാതൃകയും ഈ അനുജൻ സ്വപ്നഗിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. പഞ്ചൻ എന്ന ഒന്നധൻ ദരിക്കൽ ഒരു സഹായിയിയുമൊരു തന്റെ ബോംബേ താവളത്തിൽ എത്തി. പറഞ്ഞു വന്നപ്പോഴേല്ല, നെന്നരാശ്യത്തിന്റെ പട്ടകുഴിയുടെ വക്കത്തുനിന്ന് എൻ.വി.യുടെ കാരുണ്യവും നിർദ്ദേശവും വഴി രക്ഷപ്പെട്ടതാണ് പാഠം. ബോംബേ യിൽ അന്യർക്കുള്ള പണിശാല എന്നൊരു സ്ഥാപനത്തിലേക്ക് അപേക്ഷ അയപ്പിച്ചതും യാത്രയ്ക്ക് സാമ്പത്തികമടക്കം എല്ലാ സഹായങ്ങളും നല്കിയതും എൻ.വി.തന്നെ. അദ്ദേഹം കൊടുത്ത വിലാസത്തിൽ അനേകിച്ചാണ് ഇപ്പോൾ താൻ നേരിട്ട് എത്തിയിരിക്കുന്നതും. രാമവാരിയരുടെ മനസ്സിലിന്ത്തു. താൻ സാമ്പത്തിക സഹായത്തിന്റെ സംഗതി സൂചിപ്പിച്ചപ്പോൾ പഞ്ചൻ സൗമ്യമായി നിരസിച്ചു. അതു സംബന്ധിച്ച് പിനീട് എൻ.വി.യിൽ നിന്ന് വിശദിക്കരണം ലഭിച്ചു: പണ്ണതേക്കാൾ ഇത്തരക്കാർക്ക് ആവശ്യം പരിഗണനയും സമഭാവനയുമാണ്. പത്തനിയുടെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ എൻ.വി.കുറച്ചു കാലം കോഴിക്കോട് പാർപ്പിടത്തിൽ ഒരു പണിക്കാർന്ന് പയ്യെന വെച്ചുവരേതെ. അവൻ അനുവദിച്ചു കൊടുത്ത സ്വാത്രന്ത്ര്യവും ഈതുപോലെ പ്രസ്തുത പ്രകരണത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു. സന്തം നിലയിൽ ഇടപെട്ട് അന്തരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിച്ചതിനുള്ള തയ്ക്കങ്ങളും അയവിരക്കപ്പെടുന്നു. (അഭ്യാസം 12) മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിന്റെ പത്രാധികാരിക്കേ, അയച്ച കിട്ടുന്ന ചില വിഭവങ്ങൾ വിഗണിക്കപ്പെടുക എന്നതു സ്വാഭാവികം. (പ്രമാണപ്പെട്ട പലരും അതിൽ വിക്ഷ്യാസ്യരാവുക എന്നത് അതിലും സ്വാഭാവികം. അങ്ങനെ അപവാദങ്ങൾ വരെ പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടാം. സന്തം നിതിബോധത്തിൽ തികഞ്ഞവിശ്വാസം പുലർന്നിരുന്നതു നിമിത്തമാണോ, എൻ.വി.അസാധാരണമായ നിസ്സംഗതയാണും അതു സംബന്ധിച്ച് അവലംബിച്ചു പോന്നത്.

രാമവാരിയരുടെ ഈ അനുഭവ സ്മൃതികളുടെ ആവ്യാസം അത്യന്തം ഹൃദയസ്വർഗത്തിനുള്ള ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു ഇരുപത്തിനാലും അഭ്യാസം. എന്നുംതാരിയച്ചൻ, പാപ്യമ- ഈ

കുലപിതാക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള ആർദ്രമായ വിവരങ്ങൾ ഈവിടെ ഉള്ളടക്കം. മുന്നതിലാഡിയുന്ന ഒരു ദുരന്തകമാപാത്രമായി എസ്പ്രോത്താരിയച്ചുൻ്ന് എഴുന്നു നിൽക്കുന്നു. വളരെ മുമ്പ് അദ്ദേഹത്തിന് മറ്റാരു ബന്ധത്തിൽ പിന്ന മകൾ, അമാമനെയും കൂടി, അപ്പെതു കഴിഞ്ഞ പ്രായത്തിൽ അച്ചുണ്ട് കാല്ലക്കൽ വീണു ക്ഷമാപണം നടത്തുന്ന രംഗത്തിന്റെ ആരഘ്യാത്മ അനന്ത്യും തന്നെ. എന്നിട്ടും, എല്ലാം ഉള്ളിലോതുകൾ എസ്പ്രോത്താരിയച്ചുൻ്ന് മാനം ലംഘിക്കാതെ നിന്മിശി കൊണ്ട് മാത്രമാണ് പ്രതികരിച്ചത്. ഇത്തരം അനുഭവങ്ങളും അവയുടെ സംഖ്യാത്തിനുള്ള അവതരണ വൈവഭവ്യമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, അവ കഴിവതും ഒരുക്കിപ്പിടിച്ചു്, ആവുന്നതും എൻ.വിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്ക് ഒരുങ്ങിക്കുട്ടുക എന്ന സ്ഥാനം നിയോഗം ശിരസ്സും വഹിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നത് ഈ കൃതിയെ വ്യതിക്രമിക്കുന്നു. ‘ഒരുജൂട്ടുടെ കുഞ്ഞേത്തട്ട്’ എന്ന ശിർഷകത്തിന്റെ വിവക്ഷയും വേരാന്മാലാലോ. ഇരുപത്തബ്ദമായി ഇരട്ടിച്ചു നോക്കുകയേ വേണ്ടും, ഈ ഇരുപത്തി നാലാം അധ്യായത്തിന്റെ ഫുറുത വേറെ വ്യക്തമായും. ആ ഫുറുത യാട്ട്, ഒടുക്കം എൻ. വി.യോക് ഇണക്കുന്ന ഇരു വാക്യങ്ങളിലൂടെ ഏറെ സ്വന്ധനമാവുന്നുണ്ട്. എസ്പ്രോത്താരിയച്ചുനെ അതിർമ്മവനാക്കിയ തിനു ഫേതു, സമ്പ്രായകാരരുടെയോ സമാന ഫുറയരുടെയോ അഭാവ മായിരിക്കാം എന്ന അനുമാനം സ്വരൂപിക്കുന്നു. തുടർന്നാണ് എൻ.വി.യുടെ വ്യത്യസ്തത സ്വപ്നർഥക്കുന്നത്. ‘എന്നാൽ കുഞ്ഞേത്തട്ടിന്റെ സ്ഥിതി മരിച്ചായിരുന്നുവെല്ലോ’. നിരീക്ഷണം ഇത്തും കൊണ്ടു നിർത്തുന്നില്ല എന്നതു നിർണ്ണായകകം. ‘എന്നിട്ടു്’ എന്ന സാർത്ഥകമായ ഒരു ഘടക പദ്ധതിന്റെ പിരക്ക രാമവാരിയൽ ഒരു വാക്യം കൂടി സ്വരപ്പുത്തുന്നു: ‘..... അദ്ദേഹം സുഹൃത്തുക്കളോടുപോലും (എവം സുഹൃത്തുക്കളുണ്ടായിരുന്നിട്ടും എന്നു സുചന) തന്റെ സ്വകാര്യങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യാൻ മുതിർന്നിട്ടു്’ (പുറം 158) അശായമായ ഒരു ഗംഗദം ഈ ലഘു വാക്യത്തിൽ പിടയ്ക്കുന്നതായി വേണ്ടെ വിചാരിക്കാൻ? അതു കൊണ്ടു തന്നെ ‘പ്രാർത്ഥന’ എന്ന കവിതയിലെ അശാമുമായ നെടുവിൽപ്പ് എത്താരു എൻ.വി.അനുഗ്രാമിയുടെയും ഉള്ള നീറുന്നു.

‘എൻ ചിതയിലെച്ചാരം മറവിയിൽ-

ചുരുന്നലിഞ്ഞ പിൻ, പെങ്ങാനൊരു തിനം

നോവി, ലേറും നിരാശയിൽ, നീറുമെൻ

ജീവിതത്തിൻ ദുരന്ത ഹസ്യങ്ങൾ

നിൻ ചെവിയിലണഞ്ഞിടാം! അനു നീ

എന്നയാർദ്രാനുതാപം സ്മർക്കണേം!’

എതോ നിമിഷത്തിൽ നിവൃത്തിയില്ലാതെ അടപ്പുതുറന്നു തെരിച്ചതാവാം ഈ നീറും. ഇതിൽ പിടിച്ച് പിന്നാക്കം ചെന്നാലോ,

പിൽക്കാലത്ത് പ്രകടമായ സാമുഹിക വിഷയങ്ങളിൽ നിന്നു വേറിട്ട്, വ്യക്തിവിഷയങ്ങൾ ചില കണ്ണങ്ങൾ ആ കവിതയിൽ ചിതറി വിനിരിക്കുന്നതായി കണ്ണത്താൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരികയും ചെയ്യും. അവ അർത്ഥത്തിപ്പിടിച്ച്, സമുഹത്തിന്റെ ഉദ്ദഗതിക്കായി അവനവെന്ന അർപ്പിക്കുക എന്നതാണല്ലോ അദ്ദേഹം വരിച്ച ആദർശം.

അതിനൊരു ദൃശ്യാന്തം ‘കുഞ്ഞേട്ടക്കുഞ്ഞേട്ട്’ എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ അവസാനം കൊടുത്ത കുറെ കത്തുകളിൽ ഒന്നിൽ അടയാള പ്രൗഢത്തുന്നതു കൂടി സ്ഥാപിച്ചു കൊണ്ടാവട്ട് ‘കുഞ്ഞേട്ട്’നെക്കുറിച്ചുള്ള കുറിപ്പിന്റെ സമാപനം. 15 -10-81 ന് കൊല്ലത്തു നിന്നെയച്ച കത്ത് ; ബാല്യത്തിൽ അനുഭവപ്പെട്ട അവഗണനയും അരക്ഷിതത്വവും സ്വപർശിച്ച് രാമബാരിയർ വല്ലതും എഴുതിയിരിക്കാവുന്നതിന് മറുപടിയാണ് അതിൽ മുഖ്യം: ‘..... വ്യക്തിയിൽ സഹത്ര്യയോധയവും സഹശ്രയ ശീലവും വളർത്താനും തൊട്ടാവട്ടി സഭാവം മാറ്റാനും ഈ അവഗണന ഒരും വരെ ആവശ്യവുമാണ്. അച്ചന്നമമാർ ലാജിച്ചു വളർത്തിയ പലരുടെയും അനുഭവം മെച്ചമല്ലല്ലോ. വ്യക്തിയുടെ ആദ്യത്തും പ്രകൃതിയനുസരിച്ചായിരിക്കും പരിസ്ഥിതി അയാളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന രീതി. ഇവയിൽ (പ്രകൃതി, പരിസ്ഥിതി) എത്തനു സഹായ്യം എന്ന് ആർക്കും പറയാനാവില്ല. പ്രതികുല്യങ്ങൾ ശക്തനെ കൂടുതൽ ശക്തനാക്കുന്നു; ദുർബലവെന്ന കൂടുതൽ ദുർബലനും.’ (പുറം 234-35) എന്തും സർശാത്മകമായി ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള പ്രേരണ, എത്തു വിഷയത്തിനും മീതെ, എൻ.വി.കു സഹജമായിരുന്നു എന്നു വേണമല്ലോ ഇതുവെച്ചു വിചാരിക്കാൻ. ‘ബൈഗ്’ എന്ന പ്രശ്നത്ത് രചനയുടെ പൊതുള്ളം വേറൊന്നല്ലല്ലോ. അഴുക്കും കലക്കവും അനിവാര്യം. അപോഴും, വല്ല നാളും ‘മൺസിലെ മാലിന്യത്തെ പ്രഞ്ചസാരയായതേനന്ന ധാന്യമായ് ചാരാക്കായ് പ്രാലായ് മാറ്റിയ കൂളിർ വെള്ള്’ അതിൽ ഒഴുകിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. പീഡിതരുടെ രക്ഷകനായ സുന്ദരേശരൻ അതിൽ ചാന്ദനായി ഉണ്ടിട്ടുമുണ്ടല്ലോ. പിന്നെന്നു വേണോ!.....’

ഈനി ‘ബരാക്ഷരങ്ങ്’ളിലേക്കു കടക്കേട്,

ആത്മകമ എന്ന ഇപ്പോൾ വിശേഷിപ്പിച്ചു കൂടാ; എങ്കിലും നാളെ ആ വിതാനത്തിലേക്കു വികസിക്കാവുന്ന വിധം, സന്തം ജീവിത തത്തിലെ വിപുലമായ അനുഭവങ്ങളുടെ ആദ്യഭാഗം സ്വരൂപിച്ചെടുത്തിരിക്കയാണ് ശ്രീ.എൻ.വി.രാമവാരിയരുടെ ‘ബരാക്ഷരങ്ങൾ’ എന്ന സത്യ ബലമുള്ള പുസ്തകം. നിന്നനും, നിരൂപാരമാക്കപ്പെട്ടൽ - എല്ലാം നേരിട്ടുകൊണ്ട് നീറിതെളിഞ്ഞ ഒരു ജീവിതം, സന്തം നിയോഗം തിരിച്ചറിയുന്നതുവരെയുള്ള ചുരുക്കാണ് ഇതിൽ നിവരുന്നത്. എല്ലാ കൂട്ടിക്കും, സമാനമായ ശേഷിയരുളുകു എന്നതല്ലല്ലോ

പ്രകൃതിയുടെ രീതി. ശേഷിക്ക് സന്തേ കല്പിക്കപ്പെട്ടുന്ന അർത്ഥത്തിൽ ശ്രദ്ധ നേടിയ ഏതാനും സഹോദരരമാർ, വരുതിയും വല്ലായ്മയും വ്യാപകമായിരുന്ന സാഹചര്യത്തിലും, കൂടുംബത്തിൻ്റെ ഇടട്ടറ പിന്തുണായെന്നും കുടാതെ, അവരവരുടെ വഴിക്കണ്ണാത്തി. ഇവരുമായി ഇടടക്കിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, വിദ്യാഭ്യാസ വിഷയക്കാരിയി പ്രത്യേക മികവൊന്നും പുലർത്താൻ ക്കൊത്തെ നോയിപ്പോയി രാമവാരിയരുടെ ബാല്യത്തിലെ പ്രകൃതം. ആ പ്രകൃതത്തെ പ്രോത്സാഹകമായി പരിപരിക്കാൻ അഴ്ചിനും മറ്റും സന്നദ്ധതയുമില്ല. പഠിക്കാത്തവർ - ആ മുഴു വീണ്ടതിനാൽ, മറ്റു പല പട്ടപണികൾക്കും നിയുക്തനാവുക എന്നതായി ആ പാശം ബാലൻ്റെ വിധി. പക്ഷേ അർഹമായ പരിചരണം ആരിൽനിന്നും ലഭിച്ചില്ലെങ്കിലും ശരി, ഏറ്റരക്കുറെ പട്ടമുള്ള എന്നു പരിയാമായിരുന്ന ആ ബാലൻ അപ്പാടെ പട്ട പോയില്ല. പിടിച്ചു നിൽക്കുക തന്നെ; അല്ലപ്പെട്ടും ഏനൊക്കെ അവഗണിക്കപ്പെട്ടാലും പൊറുത്തുകൊള്ളുക തന്നെ; എനിട്ട്, സന്താം ശേഷി സേവനസന്നദ്ധതയോടെ ആർക്കുവേണ്ടിയും പ്രയോജനപ്പെട്ടു തത്തുക - അങ്ങനെന്നാവുമ്പോൾ ഏതു പട്ടമുള്ളയും പത്തുക്കൈ താഴ്ക്കാ തിരികില്ല. ആ തഴ്പ്പിക്കിട്ടേ ചാരിത്രത്തിൽനിന്നും നമുക്ക് ചിലത് പഠിക്കാൻ ലഭിക്കാതെയും ഇരിക്കില്ല.

‘കൊള്ളാൻ, വല്ലതുമെന്നു കൊടുക്കാ-

നില്ലാതില്ലാരു മുർച്ചുട്ടിയും

ഉദയക്കതിതിനെ മുത്തും മാനവ -

ഹൃദയപ്പനിനിർപ്പുനോപ്പിൽ’

(കടൽ കാക്കകൾ - വൈലോപ്പിള്ളി)

ഇത് കേവലം കവിത ചമയ്ക്കുന്ന അതിശയോകതിയല്ല, ജീവിതത്തിൽ ഫലിക്കുന്ന അനുഭവം തന്നെന്നാകുന്നു. ഇത്തരം അനുഭവത്തിന്റെ ഒരുവായ ഏറ്റുപറച്ചിൽ എന്ന നിലയ്ക്ക് രാമവാരിയരുടെ ‘വരാക്ഷരങ്ങൾ’ ശരിക്കും വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നു.

‘വരം’ - കടുതത്, പരുതത് എന്നല്ലാമാവില്ലോ വിവക്ഷ? ഇന്നു സകലപിക്കാനേ ഞെരുക്കമൊ വിധം ഭാരിപ്രവൃദ്ധം അനാധാരവും രക്ഷിതാക്കൾ - നിവൃത്തികേടു നിമിത്തമാവാം - കാണിച്ച അശ്രദ്ധയും - ഒക്കെ വെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, തനിക്കു നേരിട്ടേണ്ടി വന്ന അനുഭവത്തെ നിർജ്ജരിക്കാനാവാം രാമവാരുടെ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് ‘വരം’ എന്ന വിശേഷണം വിനൃസിച്ചത്. എന്നാൽ ഏറ്റുപറച്ചില്ലെല്ല ആർജജവയും ആർദ്ദതയുമാണ് നിർബന്ധായകമെക്കിൽ, മുർച്ചയുള്ള അലോസരങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ പോലും, അവ വേരാരു നിലയ്ക്ക് മുദ്രത്തും നേടുന്നു. അവതരണത്തിലെ ആത്മാർത്ഥത

കടുപ്പത്തെ മിനുപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണെല്ലാ സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന മുഖ്യമായ ഒരു പൊതുൾ.

‘നേരിന്ദ്ര തെളിച്ചുമുള്ള പുസ്തകം’ എന്ന പേരിൽ അഷ്ടമുർത്തി ഇവ ആത്മകമയ്ക്ക് അവതാരിക്ക ചെറിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ‘തെളിച്ച്’ കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നോ, ഏറെക്കുറെ അതുതനെ ‘മിനുപ്പ്’ എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ താൻ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നതും. അഷ്ടമുർത്തിയുടെ വേരാരു നിരീക്ഷണവും വിശിഥ്യുകുടാ; ആത്മകമകളിൽ സ്വയംനിന്ന് സ്വതേ വിരളമായുംബോ. ഈ പുസ്തകത്തിലാവട്ട, അതിന് ഒട്ടും പിരുക്ക് വരുത്തുന്നില്ല. അതുപൂർവ്വമായ ഈ നന്ന വായനക്കാർ കണ്ണഭ്രംതാരെ പോവില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം അശ്വിക്കുന്നു.

ഭാരിദ്വൈ നാടുവാഴുന്ന നാളുകൾ. അതിന്റെ കോമ്പല്ലിൽ കോർക്കപ്പേട്ടാതെ കുട്ടംബങ്ങൾ നന്നേ കുറവായിരുന്ന ഒരു കൂഗ്യാമം ഇവ ആവ്യാനത്തിൽ അങ്ങിങ്ങങ്ങായി തെളിഞ്ഞു വരുന്നു. വാരിയ തനാവട്ട, കനത്ത അംഗസംഖ്യ; കശക്രമിൽ നിന്നു മാത്രമുള്ള നന്നുതെ വരുമാനവും. ദൂരിതങ്ങൾക്ക് അരുതിയില്ല ചില താവഴികൾ ദർത്താക്കണമാരുടെ ബലാത്തിൽ ഒരുവിധം ഭദ്രമായി പുലർന്നു പോന്നു. അവർക്ക്, ആ ഭാഗ്യം കൈവരാത്തവരോട് അനുകൂലയാല്ല, അസഹിഷ്ണുതയാണ് പലപ്പോഴും മുതിനിന്നന്. ഇണക്കുത്തും മോശമായി രൂപീക്കിയില്ല. ഇതിനെല്ലാം ഇടയ്ക്ക്, മികവൊറും ഈ എന്ന നിലയ്ക്ക്, രാമവാരിയരുടെ ബാല്യം കഴിഞ്ഞു കുടി. വകയിൽ മുതിന്നന സഹോദരരായ സാക്ഷാത്ത് എൻ.വി അടക്കം ഇരുവർ, ധീഷണാ ശക്തികൊണ്ട് ആ ദത്തിനു സാഹചര്യത്തെ അതിജീവിച്ച് തുപ്പണിത്തുറ യിൽ പോയി വിദ്യാഭ്യാസം നേടി. ഇവർ വിശേഷിച്ചും എൻ.വി., ബുദ്ധിപരീക്ഷകൾ കൊണ്ടു മാത്രമല്ല ചില ശക്തി പരീക്ഷകൾ കൊണ്ടും രാമവാരിയരിൽ ഉദ്ദിഷ്ടവും വരുത്താൻ ശ്രമിക്കാത്തകയില്ല. അത് ത്യാവിധി ഏറ്റവും കുത്യാവാതെ പോയി എന്നു മാത്രം. എ.വി.യെ സംബന്ധിച്ച്, കുത്യാവായി കാരണം കിട്ടാതെ അതുത പ്രതിഭ എന്നതേ തന്റെ നിഗമനം. ‘ഇത്തരം അതുത പ്രതിഭകളുടെ ഉദയത്തിന്, സ്ഥലകാലനിമിത്തങ്ങൾ’ ഒരു പ്രശ്നമല്ലെന്നു തോന്നുന്നു എന്നാകുന്നു നിർണ്ണയം. (പുറം 34)

എക്കിൽ ഇതിന്റെ മറുവശവും ശരിയാവണേ: ചിലത് എത്ര സാഹചര്യത്തിലും മറവിരുമായി ശേഷിച്ചു എന്നു വരും. താൻ ആ ഗണത്തിൽ പെടുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കാൻ ശ്രമകാരനു സങ്കാച മൊന്നുമില്ല. അപ്പോഴും, തെങ്ങിന്നും കവുങ്ങിന്നും ഒറ്റതള്ള് എന്ന ഉദാസിനത് വെച്ചുപോറുന്ന വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുടെ അപര്യാപ്തത യിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിരൽ പരോക്ഷമായി നീളുന്നു എന്നത് അർത്ഥശർദം തന്നെ. ദണ്ഡനത്തിലുടെ പഠനം പര്യാപ്തമാവണ

മെന്നില്ല. കരയോഗം സ്കൂളിൽ ചേർന്ന് മുന്നും നാലും കൂശുകൾ താൻ നിഷ്പത്യാസം ജയിച്ചു. പിന്നെത്തെ നിർബാരം ശ്രദ്ധേയം: ‘കാരണം, മാറ്റുമാർ കൂട്ടിക്കളെ അടിച്ചിരുന്നില്ലെന്നതാവാം.’ (പുറം.46) തല്ലു കിട്ടി പറിച്ച ഒരു സ്മരണയും തഴുകായ്കയില്ല. അത് സംസ്കൃതം സ്കൂളിൽ ‘ദുഃഖം’ തെറ്റിച്ചേഴ്ശ്ശതിയതിന്. തല്ലുക മാത്രമല്ല, ‘ദുഃഖം’ വിനു പിരിക്കേ വിസർജ്ജ ചിഹ്നം ചേർക്കാണ്ടാൽ, ‘മുഖം’, ‘സുഖം’ മുതലായവയെ പോലെ ‘ദുഃഖം’മേ ആവു, ‘ദുഖം’ ആവുകയില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവു കൊടുക്കാൻ അഭ്യാപകൻ മനസ്സിലുത്തുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തെ ഓർത്തുകൊണ്ടാണ്ടെത്തു പിന്നെ എന്നും താൻ ‘ദുഖം’, എന്ന് എഴുതാൻ. പീഡനത്തിലൂടെ പിച്ചിച്ചിന്തപ്പെടുന്ന ഇളംമനസ്സുകളെ അലിവേടെ അയച്ചിക്കാൻ ഈ അനുസ്മരണാണ് സഹായിക്കുന്നു.

എതായാലും, അഭ്യാപകരുടെ അപനയമോ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ആവതില്ലായ്മയോ, ഹേതു എന്നോ ആവശ്യ, ഒപ്പചാരിക വിദ്യാ ഭ്യാസത്തിൽ എറി നിഷ്കർഷിക്കാൻ രാമവാരിയർക്ക് ഇടയുണ്ടായില്ല എന്നതാകുന്ന നേർ. ഇത്, പഠിപ്പേശവാനുള്ള പകം സൃഷ്ടിച്ചില്ല എന്ന അംശം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയം. സ്കൂൾച്ചീറ്റയിൽ കുടുങ്ങാത്ത ആശാലുണ്ടെന്ന സബനം ആവശ്യങ്ങൾക്ക് വിന്നോഗിക്കുക എന്നത് പല കുടുംബങ്ങളായും പതിവുകൾ കഴക്കത്തിനു നിയോഗിക്കുന്നതു ഹേശ്യ, കുടിയെ നോക്കാൻ ഷ്പു നിർത്തുക എന്നു ഹോലും ചിലർ നിശ്ചയിച്ചു. സച്ച്ചാരം ദോശനാശത്തോടു തന്റെ സിംഗാവത്തിൽ നിന്നും കിട്ടിയത് ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലും. വെള്ളപ്പണിക്കും തുടർത്തുടരെ നിയോഗിക്കു ഷ്ടൈ, വെള്ളപ്പണിയെ ഉദ്ഘാസ്ത്യം ‘അഹിണ്ണം’ എന്നും പദം മലയാളത്തിൽ ഉള്ളതിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ. ‘അഹിണ്ണം’ (ശാരീരികമായ അധ്യാനം) പരിണാമിച്ചാണ് അതിന്റെ ഉൽപ്പത്തി എന്നൊരു പക്ഷമുണ്ട്. എന്നോ, ഏതുതരെ അഹിണ്ണത്തിനും മട്ടുപ്പെടുന്നും കുടാക്കുന്നതു അഭ്യാപകമായ ഫലം. ഇത് വഴിയേ പൊതുപ്രവർത്തനത്തിനുള്ള വാസനയും വ്യാപ്തിയുമായി പുഷ്ടിപ്പെട്ടു. ഗ്രാമത്തിലെ എത്രു തത്കാലികനും താൻ സ്വയം സമർപ്പിച്ചു. ഈ പ്രവണതയുടെ പുർണ്ണ രൂപത്തിലുള്ള ഫലപാപ്തിയായി ശാന്തികാം വല്ലച്ചിറി സ്കൂളിലെ ഉച്ചക്കണ്ണി വിതരണം എന്ന പരിപാടി. ഇതിനു പിരിവു നടത്തൽ, സർക്കാർ സ്ഥാപനമായിരുന്നതിനാൽ അധികൃതരിൽ നിന്നും സമത്വം ലഭിക്കൽ - എല്ലാറ്റിനും താൻ യത്നിച്ചു എന്നതിരിക്കും. പച്ചക്കത്തിനു മാസപ്പട്ടി സഹായിച്ചും പോന്നു; എന്നാലും തന്നെ പൂബിലയും കുത്താനും കണ്ണി വിളമ്പാനും പുഴുക്കു വിളമ്പാനുമായി ഓരോ കുട്ടിക്കും ഇരുണ്ടു വിതം ഇലക്കണ്ണം തുടച്ചു വെടിപ്പാക്കാനു മൊക്കയായി രാമവാരിയർ ഉടനീളം ഒത്താശയ്ക്കു നിൽക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

പ്രസ്ഥാനം എത്തായാലും ആ അധ്യയന വർഷമുഴുവൻ നടന്നു. ‘കണ്ണി മാശ് എന്ന് രാമവാര്യൻകുട്ടി വിളപ്പേരും പതിഞ്ഞതു. നമ്മുടെ ആഭിജാത്യം കല്പിക്കുന്ന ‘പതിം’ കൊണ്ടാവാം, ‘കണ്ണി’ക്ക് അപഹരണത്തിന്റെ അർത്ഥവും പ്രചാരംതില്ലെന്നുണ്ടോ. എന്നാൽ അപഹരണം ഒരു പുരുഷതെ ആര്യമാർത്ഥമായിത്തന്നുണ്ടാണ് കൂട്ടികൾ ആ സാമോധന പ്രയോഗിച്ചു ഹോന്ത്.

അപഹരണിക്കാനോ ആരോപണങ്ങൾ ഇണക്കാനോ ഉത്സാഹിച്ചത് മറ്റു ചിലരായിരുന്നു. ഖരിയർ അന്നു പ്രവർത്തിച്ചുവന്ന കമ്മ്യൂണിറ്റി കക്ഷിക്ക് ആളെ കൂടാനുള്ള പ്രചരണത്ത്വമായി കണ്ണി വിതരണം വ്യാവ്യാമിക്കപ്പെട്ടു. വാദവും പ്രതിഭാദിവുമായി ദീനബന്ധം, ദേശാഭിമാനി പത്രങ്ങളിൽ അവ മുടം പിടിച്ചു. പക്ഷേ വാസ്തവമെന്ത്; വാരിയർക്ക് സഹജമായ സേവനപരതയുടെ പല സാക്ഷാത്കാര അള്ളിൽ ഒന്നു മാത്രമായിരുന്നു ഉച്ചക്ക്രമത്തി വിതരണം. സേവനപരത നിജപ്പെട്ട ഒരു സഭാവമാണോന്നിരിക്കേ, അതിനെ ഉലയ്ക്കാൻ കൂത്രന്ത അള്ളോ കൃതിസ്തതാങ്ങളോ ഒന്നും സമർത്ഥമാവില്ലെ എന്നതുന്തെ സത്യം. അത്രരു നെറികേടുകളെ പ്രതിരോധിക്കുന്നുള്ള നിസ്സംഗതയും നേരണ്ടുകൂടും താൻ കൂടുംബവ്യൂതങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെ നേടുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നോ.

പഠനാനുബന്ധം എന്നതിനേക്കാൾ കർമ്മാനുവമാണ് തന്റെ അഭിരുചി എന്ന തിരിച്ചിണ്ണിത്തിന്റെ പ്രായോഗികമായ തല്ലിവാവാം, ശ്രാമസേവക പരിശീലനവും, വഴിയേ ശറില്ലോ തുഡി പരിശീലനവും എറ്ററടുക്കാൻ തയ്യാറായത്. രണ്ടും മിക്കവാറും വ്യർത്ഥമായി എന്നത് മേരിക്കാരും. രണ്ടാമത്തേതിനു പിന്നിലെ പ്രേരണ, ആയിരു സഹം പ്രദേശത്ത് വ്യാപിച്ചു വരുത്തു സോഡിയറ്റ് അനുഭാവമായിരുന്നു. ദിതീയ ലോകമഹായുദ്ധത്തെ സംബന്ധിച്ച് അന്ന് പല തുഡിക്കളും ദിക്ഷാമോധി സ്വരൂപിച്ചത് സോഡിയറ്റ് തുണിയൻ്റെ സുചി എങ്ങോടു തിരിയുന്നു എന്നതിൽ ദൃഷ്ടി നട്ടു കൊണ്ടായെന്നു. രാമവാര്യരും ആ പ്രവന്നത തന്നെ പുലർത്തി. ‘സോഡിയറ്റ് രാമൻ’ എന്നൊരു പോർ തന്നിക്ക് നാട്ടിൽ വീണ്ടു കിട്ടുക പോലുമുണ്ടായി. ജപ്പാൻ ഭീഷണി നമ്മുടെ അതിർത്തിവരെ എത്തുകയുണ്ടായെന്നോ. അതിനെ ചെറുത്തു തോല്പിക്കാൻ തുഡിക്കൾ ശറില്ലോ തുഡിമുറി പരിശീലിക്കണം എന്ന് പാർട്ടി ആഹാനും നടത്തി. ആത്മാർത്ഥതയുടെ അചബ്ദിയുടെ രാമവാര്യർ അനുസരി കുകയും ചെയ്തു. അതിന് പ്രത്യുക്ഷ ഫലം വല്ലതുമുണ്ടായോ എന്നതു മറ്റാരു പ്രശ്നം. പല നിലയ്ക്കും സാധം പ്രതിരോധം അനിവാര്യമായ അവസ്ഥയിലും കടന്നു പോരിക്കയായിരുന്നു അന്ന് കമ്പാനായകൾ. അപോളിക്കുന്നതെ നിലയ്ക്ക് മനോഭിരുതിനു മറ്റുകൂട്ടൻ ശറില്ലോ ശിക്ഷണം പരോക്ഷമായി സഹായിച്ചിരിക്കണം. അതെന്തോ; ഒരുന്നുമാനും

എതായാലും ഉന്നയിക്കാൻ തോനുനു: കക്ഷിശാസ്യത്തിന്റെ സാങ്കേതികതയാവില്ല, മലികമായും മാനുഷികം എന്നു കരുതേണ്ട കാര്യാന്വൈസോ രാമവാർത്തയെ ഈ പരിശീലനത്തിൽ പങ്കെടുപ്പിച്ചത് ഗാന്ധിയെ നിന്മേഷം നിരസിക്കാനുവാദത്തെ എന്നോ ഒന്ന് അദ്ദേഹത്തിൽ ഗാധമായി സ്വപദിച്ചപോരാൻ സാംഗത്യമുണ്ടുതാനും. എന്നിട്ടും ഗ്രാമത്തിലെ സാഹചര്യം അദ്ദേഹത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിലേക്ക് നയിച്ചു എന്ന് ഉപയോഗാണ് ന്യായം.

ആവട്ട്, ഇതിന്റെ ഒരു ഉപോല്പന്നം സാഹിത്യ കൃതുകി കൾക്ക് സ്ഥാപനായിം തന്നെ എന്നാകുന്നു ഇവിടെ നിരീക്ഷിക്കാനുള്ളത്. വേബാനുമല്ല, എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരക്കാണ്ക് ഒരു ജാപ്പു വിരുദ്ധ ഓട്ടന്തുള്ളത് എഴുതിക്കൊന്നിടയായി. എല്ലാം തുജിച്ച് ആഗസ്റ്റ് സമരത്തിലേക്ക് എടുത്തു ചാടിയ ആളാണ്മല്ലോ എൻ.വി. നിരാശയും വിഷയവുമായിപ്പോയി ഫലം. അങ്ങനെ മനസ്സു കല്പിപ്പി മായിരിക്കുന്ന സമയത്താണ് പ്രശസ്തനായ ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതാവിന്റെ നിർദ്ദേശ പ്രകാരം, പ്രചാരണ യോഗങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ ഒരു ഓട്ടൻ തുള്ളത് എഴുതിക്കൊടുക്കണമെന്നു എന്ന് രാമവാർത്തയെ ചെന്ന് അപേക്ഷിച്ചത്. അത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കു തന്നെ ചെയ്യരുതേ എന്ന്, അവർ ആയിരെ അത്തരം ചെയ്തികൾക്കു മുതിർന്നിരുന്നതിനെചുണ്ടാക്കി എൻ.വി. മുള്ളുവാക്കു മൊഴിഞ്ഞു. എന്നാലും അപേക്ഷ നിരവേറ്റി എന്നതു നിർണ്ണായകം.

ഇതിൽ മുന്പ് വേബാരു പ്രകാരണത്തിൽ, അഭാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിലെ നിശ്ചിത ശക്തികളുടെ നേരിയും നിതിയും സംബന്ധിച്ച ചില നിർണ്ണയങ്ങളിലും നിഗമനങ്ങളിലുമെത്താൻ, എൻ.വി.യിൽ നിന്ന് നേരിട്ടു നേടിയ പൊതു വിജ്ഞാനം എങ്ങനെ ഇടപെട്ടു എന്ന സംഗതി രാമവാർത്തയർ സ്വപർശിക്കായ്ക്കയില്ല. പിന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കക്ഷി സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്ന സൂഡിക്കാസുകളിൽ നിന്നു സംഭരിച്ച ധാരണകൾ ഇതുമായി പ്രതിപ്രവർത്തിച്ചു. എതായാലും, നിസ്സഹായരായ പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളെ കൊന്നാടുക്കുന്നതിൽ ആർക്കുമില്ലമല്ലോ സങ്കോചം എന്ന വിവേകത്തിന്റെ നാളം ക്രമത്തിൽ തെളിഞ്ഞു. അന്നത്തെ സംഭവബന്ധുലതയിൽ നിന്ന് വിവേകം തെളിച്ചേടുക്കൽ തീരെ അനാധാസമായിരുന്നില്ല. ആ വഴിക്കുള്ള രാമവാർത്തയുടെ വാക്കും ഇങ്ങനെ: ‘എന്നാൽ കല്ലിലെ കരട് നീക്കിയപ്പോൾ സംഭവങ്ങളുടെ സത്യാവസ്ഥ വ്യക്തമായി കാണാറായി.’ (പുറം 166)

ഈ മിശിതെളിമയ്ക്കു സംബന്ധിച്ച നിമിത്തം ഒരു എൻ.വി.കമ്പിതയുടെ ഓന്നു ഉന്നയിക്കുന്നു എന്ന ചാരിത്രംക്കും കൂടി എടുത്തു പറയട്ട്. ‘കരടു നീക്കിയപ്പോൾ’ എന്നതാണമല്ലോ രാമവാർത്തയുടെ പദവിന്യാസം. എൻ.വി. അതിന് കൂടുതൽ കാവ്യാന്വക്ത

പകരുന്നു: ‘കണ്ണിലെ മാറാല തുത്’ എന്ന പാകത്തിൽ. ഇനിയോ: ‘സംഖ്യാളുടെ സത്യാവസ്ഥ വ്യക്തമായി കാണാറായ്’ എന്നതിനു പകരം, ‘അക്കലെ കഷിതിജമുണ്ട്’ എന്നും. ചാക്കവാളം എന്ന അർത്ഥ തതിൽ എൻ.വി.കു തുലോം പ്രിയപ്പെട്ട വാക്കാണത് എന്നു തോന്നുന്നു. ആ കഷിതിജം അപ്രാപ്യമാണെങ്കിലും, ആശാവഹമായ ഒരൈതീ സ്ഥാനമാണെല്ലോ. കടലിന്റെ കരയ്ക്കു നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ, ചാക്കവാളത്തിന്റെ അക്കൾച്ചുയ്ക്കു മാത്രമല്ല, അഭികാമ്യതയ്ക്കും ആക്കം കൂടുന്നു. താൻ ദിർഘകാലം ജീവിച്ച കോഴിക്കോടിനോടുള്ള കുറിഞ്ഞെ വിളംബരമാകുന്നു.

‘കണ്ണിലെ മാറാല തുതകലെ കഷിതിജമു-
ണ്ണനു നിൻ കടലില്ലിയെനിക്കു കട്ടിത്തന്നു?’

(കോഴിക്കോട് മന്ദാന്തര പുരിത്തുവന് ‘പുഡക്ക്’ എന്ന സഹായത്തിലെ കവിത.)

ഇത്തരത്തിൽ ദർശനത്തിനു വ്യാപ്തിയിലും ദീപ്തിയുമരുളുക്, ലോകഭോധത്തിനു സാന്ദര്ഭ പകരുക - ഈയൊരു വികാസത്തിന് രാമവാർണ്ണൻ എൻ.വി. എന്ന ‘കുണ്ഠത്തട്ടൻ’ എന്ന സഹായച്ചിരിക്കണം. കൂടുംബങ്ങളുടെ നിയത വുത്തം, ശ്രാമത്തിൽ പരിക്കുകയും തശ്യക്കുകയും പെയ്ത കഷിരാശീയത്തിന്റെ നിശ്ചിതവ്യത്യാനം-എല്ലാറ്റില്ലൂമായി കൂടുങ്ങിക്കിട്ടപ്പരിരുന്നെല്ലോ രാമവാർണ്ണനും ജീവിതം. ആർജാവാവും ആത്മാർത്ഥതയും കാരണം താൻ ഇടപെട്ട വ്യത്യാസളിൽ നിന്മേഷം താജാരും നേടുക എന്നതായിരുന്നു രാമവാർണ്ണനും രിതി. ഈ രണ്ടു കുടുംബുകളിൽ നിന്നു കുറേക്കുടി തുറസ്സിലേക്കു ചിറകുവിടർത്താനുള്ള ഉൾപ്പേരുണ്ട് അദ്ദേഹത്തിൽ ഉത്തേജിപ്പിച്ചത് കുണ്ഠത്തട്ടൻ നിർദ്ദേശങ്ങളും നിരീക്ഷണങ്ങളും കൂടിയാണ് എന്ന ഉള്ളിക്കാവുന്നതത്തെ. പുറമേയ്ക്ക് അങ്ങനെ പ്രകടമാവില്ലെങ്കിലും, പൃതിയ അനുഭവങ്ങളെ സദാ സ്ഥാഗതം ചെയ്യുന്ന രുതരെ സ്ഥാപിക്കത് എൻ.വി.യിൽ സന്നിഹിതമായിരുന്നുവെല്ലോ. അതിൽ നിന്ന് ഒരംശം അനുജനിലേക്കു സംകേമിച്ചിരിക്കാം. അതിനു നന്ദിപറയാനുള്ള സമാനതമാണ്, ‘അക്കലെ കഷിതിജമുണ്ടെന്നു കാട്ടിക്കാട്ടുകുന്ന കടൽ’. ആ കഷിതിജത്തിൽ എത്രതേതാളും രാമവാർണ്ണനുകു വിഹാരിക്കുവാൻ സാധിച്ചു എന്നു വിലയിരുത്തുവൻ, അപൂർണ്ണമായ ഈ ആത്മകമയ്ക്കു അനന്തര ഭാഗങ്ങൾക്കായി കാത്തിരുന്നോളുകയേ നമുക്കു നിവൃത്തിയുള്ളു. ഈ ഭാഗത്തു സ്ഥാപിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളുടെ സ്വാവാവും ആവ്യാനത്തിലെ സ്ഥാപിതയും, അതു സംബന്ധിച്ച് നമ്മുടെ ഉൽക്കണ്ണംയെ തരിപ്പിക്കും, തീർച്ച

കെ.പി. ശക്കരൻ
സി-2, അതുല്യ പാർക്ക്,
പുതേതാഴ്, തൃശ്ശൂർ - 4

പല കോടാലിതേരാളിൽചുരിയും തലകൾ

ആരമ്മാരാമൻ

ആർ പന്തീരാണു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു അക്കിത്തത്തിന്റെ ആദ്യ കവിതാസമാഹാരം പറിത്തുവന്നിട്ട്. അശുനിരുദ്ധങ്ങളായ അഭിനന്ദനങ്ങൾ മുതൽ വിഷലിപ്പത്തങ്ങളായ ഭർത്താനങ്ങൾ വരെയാണ് അക്കിത്തത്തിന്റെ കവിതകളൊടുള്ള പ്രതികരണങ്ങളുടെ നീണ്ടനിര. പല കാലങ്ങളിൽ പലർ നടത്തിയ നിരുപണ-വിമർശനങ്ങളെ അക്കിത്തം സംക്ഷേപിക്കുന്നതിങ്ങനെ-

പലകോടാലി തോളിൽചുരിയും തലകൾ ചു-

റൂളവും കിളിവും മതിച്ച തടിയാം ഞാൻ!

മുറിച്ചു തളളിപ്പലവകപിടിയ്ക്കാൻ അച്ചാരം വാങ്ങിയവരാണവർ. എന്നാൽ ഈ മാവിൻ ചോട്ടിൻ വന്നുകൂടുന്ന വേഗാരു കുട്ടരുള്ള; വായിൽ കൊതി കപ്പലോടിക്കുന്നവർ, വളളിരക്കാലുറിട്ടിട്ടവർ, കല്ലും കമ്പും കൊണ്ട് മാവഴമരിഞ്ഞു വിഴ്ത്താൻ നോക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ. അവരോട് ഈ സമുല്പാമാധിപരെ മറുപടിയിതാണ്-

ഈ കല്ലുകമ്പുകളിലേയ്ക്കെ

ക്ഷമതനവതാരംപോലെ നിശ്ചസിപ്പേൻ ഞാൻ

വിമല പ്രേമപ്രാണവായുകൾ നിങ്ങൾക്കായി!

അതേ, സത്യത്തിൽ കഷമാമുർത്തിയാണ് അക്കിത്തം. (നമ്മുടെ പല സാഹിത്യകാരന്മാരും അമ്മട്ടിലുള്ളവരല്ല; അതുകൊണ്ടാണ് ഈ കാര്യം എടുത്തുപറയുന്നത്) മരിച്ചുള്ള പ്രവാദങ്ങൾ ഞാൻ അക്കിത്തത്തെപ്പറ്റിക്കൊടിച്ചെല്ലാണ്ണി; അവ മിഥ്യാധാരങ്ങളാണെന്ന് എന്ന് അഞ്ചു വേം അക്കിത്തത്തിന്റെ കവിതയെക്കുറിച്ച് പലർ നടത്തിയ ചില മതിപ്പുകൾ ഒരുന്നടട്ടത്തുകാണുക.

നമ്മുടെ ജീവിത കവികളിൽ രാഷ്ട്രീയമായി ഏറ്റവും പിന്തിൻി പുന്നായ കവിയാണ് അക്കിത്തമെന്നാണ്ടോ പ്രശ്നപ്പഠി. എന്നാൽ ഈ കവിയ്ക്കുമുണ്ഡായിരുന്നു മദ്ദ മുറിയ നാളുകൾ. വിസ്മയാദർശനാമീലനത്തിലെയും ഉച്ച്ചാംബലമായ രചനയുടെയും പേരിൽ താൻ എത്ര ശക്താരം കേട്ടില്ല! വിസ്മയ കവിയായി എത്രപേര് തന്നെ വാഴ്ത്തിയിട്ടില്ല! ഈതാ ചില ദ്രശ്രാന്തങ്ങൾ. “പുരോഗമനോൺമുഖങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുവോഡ്യും സർവോപരി ഒരു കലാകാരന്മാരെയും നമുക്കു കാണാം. അക്കിത്തം അത്തരത്തിലുള്ളവരുടെ ചേരിയിൽ നിന്ന്ക്കാണ്

ആഗ്രഹിക്കുന്നത്... മിസ്സർ അക്കിൽത്തം തന്റെ വിപ്പവബ്ലോഡേതെ വിവേകത്തിന്റെ മുഖയിൽവെച്ച് ഒന്നുടച്ചുവാർക്കണം.” (തായാട്ടു ശകരൻ) “ആശയങ്ങളെ കലാപരവും കലായെ വാസ്തവികവുമാക്കിയ ഒരു വിപ്പവകാരിയായ കവിയുടെ ശബ്ദം ഇതിൽനിന്നുയർന്നു വരുന്നത് നിങ്ങൾക്കു കേൾക്കാം.” (ഒ. എറം . അനുജൻ) “സംഘട്ടനയിൽനിന്നു മറുകണ്ണതിലേയ്ക്കുള്ള ചട്ടം ഒന്നു കുറച്ചാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.” (കെ. കെ. രാജ്) അതെ അക്കിൽത്തിന്റെ ജീവിത പാതയുടെ വളവും തിരിവും വ്യാപ്താനിക്കുകു എഴുപ്പമല്ല തന്നെ.

‘ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഇതിഹാസ’ തിരികെ അക്കിൽത്തിന്റെ തൗപ്പന കാലത്തിന്റെ ആന്തരരേഖയുണ്ട്.

പ്രതികാരമഹാമാരി

വഹിക്കും ക്ഷീണരോഗികൾ

സുവമെന്ന മഹാശക്തി

വിരചിത്തക്കില്ല ലോകമേ!

എന്നു വിളിച്ചു പറയുമ്പോൾ അക്കിൽത്തിന്നു വയസ്സ് ഇരുപതിയാർ. പിൻകാലത്ത് “ഇടിത്തുപൊളിഞ്ഞ ലോക” തിരികെ.

ഒരോ മാതിൽ ചായം മുക്കിയ

കീറത്തുണിയുടെ വേദാന്തം

ജോറിൽ പ്രസംഗിയ്ക്കുന്ന നേതാക്കളെപ്പറ്റിയുമെഴുതി, അക്കിൽത്തം, ഡോ. എറം. ലീലാവതി ശരിയായി കാലനിർണ്ണയം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതോടെ അക്കിൽത്തം വർഗശത്രുവായി കഴിഞ്ഞു.

“സഹമനുഷ്യരുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു വിശ്വാസമില്ലാതായെന്നു വേണും പറയാൻ. ‘ഓരോ മാതിൽ ചായം മുക്കിയ കീറത്തുണിയുടെ വേദാന്തം’ രചിച്ചപ്പോൾ ഓഴിയ പതാകയും തുണികൊണ്ടു തന്നെയാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം കാർത്ത്യവോ എന്തോ! വിവിധങ്ങളായ കൊടികൾക്കു കീഴിൽ ഒട്ടാക്കേ ആത്മാർമ്മതയോടെ തന്നെ അണിനിരന്ന ആയിരക്കണക്കിനായ സാധാരണക്കാരെ അവർ അവരുടെ ആശയാലിലാപ്പങ്ങളുടെ പ്രതീകമായികാണുന്ന കൊടികളെ അവഹേളിച്ചുകൊണ്ട് വേദനിപ്പിയ്ക്കേണമെന്നത് ഒരു വേഴ്ച കവിയുടെ ഉദ്ദേശ്യമായിരുന്നിരിക്കാൻ വഴിയില്ല. പക്ഷേ, ഫലത്തിൽ വന്നുചേരുന്നതങ്ങളെന്നയാണ്” എന്നെങ്കുതിയപ്പോൾ കൊള്ളാടി ശോവിന്നുകൂട്ടി പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവമുള്ള ഒരു പരാതിയെ സ്വപ്നടക്കിരിക്കുമായിരുന്നു. കൊള്ളാടി ആരോഹിയ്ക്കുന്ന അവഹേളനം ഉദ്ദിഷ്ടമായിരുന്നില്ലെന്നതു തീർച്ച; എന്നാൽ ഓഴിയപതാകയെ ഇരു ‘വേദാന്ത’തിരികെ അക്കിൽത്തം ഉർഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പിച്ചുകൂടാ.

അബുകൊല്ലേതേതയ്ക്കു ചോറ്റിൽ

പുഴിവാതിയിഡേജൈൻ

ആരെന്നു നിർണ്ണയിക്കട്ടേ

വോട്ടിന്റെ കവിടക്കിയ

എന്നെഴുതിയപ്പോഴേക്ക് ആ ദേശീയപതാക എത്തു ‘രേണു-ഖടക’ യുടെ പ്രതിനിധിയാണോ, അക്കിന്തം നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞിരക്കുന്നു. ഈ നിശ്ചയത്തിന് ഉപശാന്തിയായി അദ്ദേഹം കണ്ണെത്തിയത് നിരുപാധികമായ ജീവപ്രേമത്തെയായിരുന്നു. ഉജൈ വകമായ ഈ അജയു സ്വന്നേഹത്തിനേലാണ് കഴിഞ്ഞ ആറുപതിറ്റാണ്ടായി അക്കിന്തം പൊരുന്നിരിക്കുന്നത്.

അക്കിന്തം തന്റെ വിപ്പവബോധത്തെ വിവേകത്തിന്റെ മുൾ യിൽവെച്ച് ഒന്നുടച്ചുവാർക്കണമെന്നുള്ളതിയ തായാട്ട് അക്കിന്തം തെരയും ഒ. എൻ. വിയെയും പെട്ട ചേർത്ത് ഒരു ലേവനമഴുതി പിൽക്കാലത്ത്- ഇവർബ�വരുടെയും കവിതകളിൽ സ്ഥാതിയ്ക്കുന്നത് പ്രതിവിപ്പവചിന്തയാണെന്ന്. ഇങ്ങനെയാണ് തായാട്ട് തന്റെ വാദം സമാപിപ്പിച്ചത്. “മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ‘ശൃംഗാര’ കവിതകൾക്കിടയിൽ ‘പുരപ്രബന്ധ’ തനിനും ‘നാടൻ’ പാട്ടുകൾക്കിടയിൽ രേണുപ്പാടിനും ഉള്ള സ്ഥാനമാണ് രാഷ്ട്രീയ പ്രധാനമായ കവിതകൾക്കിടയിൽ ‘ഈരപതാംനുറാണ്ടിന്റെ ഇതിഹാസ’ തനിനുള്ളത്. അക്കിന്തത്തിന്റെ ഒട്ടേറെ ഭാതികനേടങ്ങൾക്ക് ആ കവിത ഉറവിടമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടാകാം. എന്നാൽ കവിയായ അക്കിന്തത്തിന് ആ കൃതിയെക്കുറിച്ച് ഉള്ളംകൊള്ളാൻ ഒന്നുമില്ലോ ലജ്ജിയ്ക്കാനാണെങ്കിൽ വളരെയുണ്ടുതാനും.”

തായാട്ടു ശക്കരെ ഈ തായാടിനോട് അക്കിന്തം പ്രതികരിച്ച തെങ്ങങ്ങളുന്നിയേണോ? “ഞാനേപ്പോഴേയ്ക്ക് എറം. ഗോവിന്ദനില്ലെന്തെയും സി. ഐ. തോമസ്സില്ലെന്തെയും കേരളത്തിൽ വ്യവിച്ച ഹ്യൂമൺസൈറ്റിന്റെ പകാളിയായിത്തീർന്നിരുന്നു. തായാട്ടാക്കട്ട് ആ കാലഘട്ടത്തിൽ കോൺഗ്രസ്സിൽ നിന്നുകല്ലുകയും കമ്മ്യൂണിറ്റ് പാർട്ടിയോട് കുടുതൽ അടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വ്യക്തികൾ എന്ന നിലയിൽ തെങ്ങങ്ങളും ഉറ്റ സുഹൃത്തുകളായിരുന്നു. തായാട്ട് എൻ്റെ ‘ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഇതിഹാസം’ തെരു എതിർത്തുകൊണ്ട് പല സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രസംഗിച്ച വിവരം താൻ കേൾക്കുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ആ കവിതയ്ക്ക് നല്ല പ്രചാരം കിട്ടുന്നു എന്നു കേൾക്കുവാൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. പിൽക്കാലത്ത് “ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഇതിഹാസം”സത്തിന് എതിരായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദമുഖങ്ങൾ ലേവനരൂപത്തിലും എനിക്ക് വായിച്ചറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അങ്ങനെ എതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നത് ആ പുസ്തകത്തിൽ എന്നോ അംശാധാരണസത്യം ഉള്ളതുകൊണ്ടാണല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് ഞാൻ സന്തോഷിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു.”

ഇതാണ് അക്കിന്തത്തിന്റെ സ്ഥായി സ്വഭാവം. ഈ നിർല്ലേപത്തെയാണ് അക്കിന്തത്തിന്റെ ആത്മസാരം. ബേഹമാനന്നസഹായരമാണ് സർഗ്ഗചോദന. അതിൽ ജയാപാജയങ്ങളെവിടെ?

അനുത്രുടെ സന്നിധിയിൽ തോറു തൊപ്പിയിട്ടുനോശും
വിന്നതയിന്നറിയാത്തത്തിൽ പ്രഭാവം

എത്രോ നിരക്കുശനായൊരിപ്പിയുടെ വികൃത്യനു-
ഭൂതി ഞാനെന്നാകിലെന്തിനെന്നിൽക്കു ദു:ഖം?

തന്റെ കവിതകളെപ്പറ്റി എത്രെങ്കിലും കവിയ്ക്ക്
തെള്ളിം അഭിമാനമില്ലാതെ വരുമോ? എന്നാൽ ഈ കവിതകൾ എഴു
തുന്നത് താനല്ലെന്നും തന്നില്ലെങ്കിൽ മറ്റാരാജ്ഞാന്മാന്നും അക്കിൽത്തം പല
വുരു പ്രവൃംപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘ഞാനില്ലോ അവണ്ണസന്ത്യം മാത്രമെയുള്ളു.
അതിൻ്റെ ഇച്ചാപ്രതികമാണ് ഞാൻ’ എന്നാണ് അക്കിൽത്തം പറയുക.
എത്രോ നിരക്കുശമായൊരിപ്പിയുടെ വികൃത്യനുഭൂതി ഞാൻ” എന്ന് മേലെ
പറഞ്ഞത്തുടർന്നെന്ന്.

എത്രുശക്തിത്തൻ ദൃശ്യപ്രകാശമീ-
ചേതനാചേതനാത്തുത്രബേഹമാണ്യം
ഞാനതിന്റെ മഹാപ്രതികം, മമ
അഞ്ചാനഭക്തികർമ്മങ്ങൾ തന്നിപ്പിയും.

എരോമവാരിയർ വെറും കമാപാത്രം;
പരാമർത്ഥം പക്ഷേ മനുഷ്യായുദ്ധാരു
മകരജ്യാതിസ്ഥായ് ജലിപ്പിച്ച കാല-
മഹോപ്ത്വൻ മനോമയകോശം മാത്രം!

കാണികൾ തമിൽപ്പുരകയാ, ‘ണസ്സലായ്
തോൺി തുഴയുന്നുണ്ടേഹം.
തുഴയുന്നതിൻ മിടുക്കല്ലിതെനോതാൻ എൻ
കുഴയുന്ന നാവുണ്ണേ വെവുണ്ണു.

എന്നിങ്ങനെ അസംഖ്യം കവിതകളിൽ ഈ വിശ്വാസം തല
കാട്ടുന്നു. “ബൈഡാർക്കുളഭെന്ന്” യിൽ ഉണ്ണി തീവണിയോടുകയല്ല
പ്ലോ, തീവണി ഉള്ളിയേയും കൊണ്ടാടുകയാണപ്ലോ ഉണ്ടായത്. കൂടി
കവിതകളിൽപ്പോലും ഈ വിശ്വാസം ജീവത്താണെന്നു തെളിയി
ക്കാൻ “ബൈഡാർക്കുളഭെന്ന്” ഉഭാഹരിച്ചത്. ഈ ദർശനം അക്കിൽത്ത
തതിന്റെ കാവുരചനാ ശൈലിയെ അഗാധമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും
അക്കിൽത്തതിന്റെ ശൈലിവെവചിത്ര്യം ഈ ദർശനത്തിന്റെ സുചക
മാണെന്നും അനുന്നതു വാദിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ വിസ്തർിക്കുന്നില്ല.

താൻകർമ്മ ചെയ്യുകയല്ല, കർമ്മ തന്നില്ലെടുക
യാണെന്നു വെളിവിൽ എത്തതികഴിഞ്ഞതാൽ കർമ്മപലത്തെപ്പറ്റിയുള്ള
ഉത്കണ്ഠംകൾ അകലുന്നു. പോരെക്കിൽ, അക്കിൽത്തം ഉറച്ച ജേയാതിപ്പ
വിശ്വാസിയും.

പത്തു മഹാഗ്രഹങ്ങളിലാറും പാപരായിരിക്കേ
മർത്ത്യജമത്തിലെസ്സുവുമെത്ര നിസ്സാരം!
പരമഭാഗ്യവാൻ പോലും ജീവിതപരീക്ഷയിങ്കൽ
കരസ്ഥമാക്കുന്ന മാർക്കു നാല്പത്തു മാത്രം!

എന്നെച്ചീതെ പറഞ്ഞിട്ടുന്നു ബഹു-
മാനിക്കുന്നു, ലോകത്തിൽ വ-
നേനെപ്പോൾ പൂലരും ജനം, തയ്ക്കി ഞാൻ
നോക്കുന്നു മജജാതകം.

മനിൽ സർവവിരോധവും പ്രസ്താവും
സംശാതമാവുന്നതിൽ
പിന്നിൽത്തങ്ങളുവതാത്തലക്കുറി; വെറു-
പ്പാരോടുമില്ലെളിൽ മേ!

ആസ്തിക്കുവും ഇഷ്യറസന്നിധിയിലെ ആത്മസമർപ്പണവും ഈ വിശ്വ
സത്തിന്റെ സഹജരദ്ദേ. അക്കിത്തത്തിന്റെ കവിതയിലെ വിസ്തൃവാണിവാ
ഞ്ചരയെയും ഭക്തിനുമതയെയുംപറ്റി പറയേണ്ട സമയമിതാണ്.

ദേവനാമങ്ങളായപ്പോവൊല്ലെ മേലിലെൻ
നാവുരുവിട്ടും അക്ഷരങ്ങൾ

എന്നു പ്രതിജ്ഞാപാതയിൽ അന്തർജനത്തെ അവതരിപ്പിച്ച ആളാണ്
അക്കിത്തം.

നാവേ, നിര്യക്ക നീ നിർദ്ദേശം ഇഷ്യറ-
നാമത്താൽ ആകാശഗൃഹന്തയെ

എന്നാണിപ്പോൾ അക്കിത്തം പറയുക. ഈ വരികളിലെ വൈരു
ഖ്യതതെ മറച്ചുവെയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയേ ഈല്ല അദ്ദേഹം കാരണം
അതുകണ്ട തന്റെ കവിത സത്യസാധ്യാത്മായിത്തീരുമല്ലോ.

ഭക്തികാവ്യങ്ങളെയും അനുഭവോഷ്മലാക്കുകയാണ് അക്കിത്ത
ത്തിന്റെ രീതി. ആശയപ്രവണമായിരിക്കുമ്പോഴും വികാരത്താരള്യം
പൂലർത്താൻ കഴിയുകയെന്നത് ഏതു കവിതയുണ്ടെന്നും സാഹചര്യമാ
ണ്. നിത്യനേനമിത്തികങ്ങളിൽപ്പെട്ടുണ്ടുമോഴും എങ്ങനെ എഴുവരു
സാന്നിധ്യം സാക്ഷാത്കരിക്കാമെന്ന ഉത്കണ്ഠന്യാണ് ഈ താരള്യ
ത്തിന്റെ ല. സാ ഗു. വും. ഫ. സാ ഘരയും അനേകം മുൻകാലകവിത
കളിൽ അക്കിത്തം ഇത് തെളിയിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ‘നരനായിങ്ങനെ,
‘പുഷ്പകവിമാനത്തിൽ,’ ‘ചർപ്പിതചർവണം.’ ‘പരിഞ്ഞുവനം.’ ‘അരണി’
തെരുവിലം ഭക്തൻ’ ‘ധർമ്മസമരം,’ ‘നിലവാരം’ ‘ദർഭുല്ല്,’ ‘ആരുടെ
തേങ്ങാൽ,’ ‘തുളസിമാല’ ഇത്യാദി ഉദാഹരണങ്ങൾ. ഒടുക്കം പറഞ്ഞ
‘തുളസിമാല’ ഈ ഉത്കണ്ഠന്യാം അനുമായ വിപുലനമാണ്.

ഉഞ്ഞരി തേടും തിരക്കിലെൻ കയ്യിൽ നീ-
നുംനുവീണോകാം മുഴുവൻ കുരുക്കള്ളും.

മിൽട്ടെന്റെ സദ്യശപാണമായ ശ്രീതകത്തോട് തൊട്ടിരിയ്ക്കാ
വുന്ന ആത്മഗാരവമുള്ള ഒന്ന്. സ്വീയ ദു:ഖങ്ങളെയും അക്കിത്തം തിള
പ്പിയ്ക്കുന്നത് ഭൂതകാരുണിയുടെ അശ്രൂകണാത്താലാണ്. പരസഹസ്യം
അടി പൊക്കത്തിൽ പറക്കുന്ന വിമാനത്തിലിരുന്നു താഴേയ്ക്കു നോക്കു
പോഴും അക്കിത്തം കണ്ണം മനുഷ്യരുടെ നിസ്സഹായതയാണ്.

പിന്നെന്നോ, പുറതേയ്ക്കു കണ്ണയച്ചപ്പോൾ കണ്ണാൻ

മനിലെച്ചതുരംഗകളെത്തിൽ കാലാളാന-
തേർകുതിരകളോടെ കൂഷിവാണിഡൈർമ-
പ്പോർക്കലികൊൾവു നിസ്സഹായപാരുഷം താഴെ.

“അക്കിത്തതിന്റെ കവിതയുടെ കേന്ദ്രമായി ഒരു ജല പിന്നു തിളങ്ങുന്നുണ്ട്. അത് അശ്വവും സേദവവും ജീവൻസ്ഥേ ദ്രോതര്ല്ലുമാണ്.. പരദുഃഖത്തിന് അർഹ്യം നൽകുന്നതിൽ സാഹമ്യം കണ്ണടത്തുന്ന മനസ്സിന് നേരുന്ന സ്ത്രീഗിരിമാണ് അക്കിത്തതിന്റെ കവിത ” യെന്ന് ആർ വിശ്വനാഥൻ.

എന്നാൽ അക്കിത്തതിന്റെ കവിത ഗതാനുഗതികവും ചെച്ചത നുഹീതവുമായി എന്നു വിചാരിച്ചക്കുന്നവരാണേരെ. വി. രാജകൃഷ്ണൻ അവരുടെ ഒരു പ്രതിനിധിയാണ്- ‘ഇംഗ്ലീഷ് ശാസ്ത്രിയാണ് അധികാരിതമായ ഈ സ്റ്റേറ്റ് സക്കൽപ്പത്തെ... കവിതാരുപത്രത്തിലൂടെ വിശ്വീകരിക്കേണ്ടാലും വന്നപ്പോഴാണ് അക്കിത്തതിന്റെ തുലിക ഗതാനുഗതികത്തിൽ തെന്നിവിണ്ടത്. തന്റെ സമകാലികരായ മറ്റുപല കവികളെയും പോലെ അക്കിത്തവും ഏറ്റവും നന്നായി എഴുതിയത് ഒരു ജീവിതരീതിയുടെ ശൈമില്യത്തിനും സന്നിഹദ്ധമായ മറ്റൊന്നിൽ ഉദയത്തിനുമിടയില്ലെങ്കിലും സംശയകരമായ ഘട്ടത്തിലൂടെ കടന്നുപോയപ്പോളായിരുന്നു. പരിഹാരങ്ങൾ എഴുപുമായിത്തിരന്നപ്പോൾ പുതിയ കണ്ണടത്തലകളുടെ സ്ഥാനത്ത് ഉരുക്കഴിച്ചു ആദർശപാഠങ്ങൾകയറിക്കുടിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ ശില്പവും ദർശനവും ഒരുപോലെ ചെത്തുരുഹിതമായിത്തിരുന്നു.’

അക്കിത്തം തന്നെ ഈ പ്രശ്നം ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പാടുക, പണ്ണത്തപ്പോൽപ്പാടുകൈന്തിരാ വന്നു
കുടുന്നു ജനമിന്നും.

ഇന്തിരാ പാടാൻ കുരലുനക്കുന്നതിൻ മുന്ന്
തൊണ്ടയിൽ കഫം കെട്ടു.

യാവനകാലത്തിന്റെ ജീഹായിൽ നൃത്തം വെച്ച
ഗർവമിനെവിഭാഗപ്പോയ്?

എനിട്ടും വാഴവിൻ ചെമ്പുകൊടാരത്തിലിട്ടെന്ന
വരുത്തീടുകയോ നീ”

തന്നിൻിക്കുന്നു മുടങ്ങാതെ മുന്നാഴിച്ചുരോ-
ന്നല്ലോ നീ മന്ത്രിയ്ക്കുന്നു?

എനിന്നു നന്നേതടം കുഴിപ്പു പാദാശ്രിത-
പ്രണയപയോധി നീ?

വഹർധക്കു വ്യസനത്തിലും അക്കിത്തം പരിക്ഷിച്ചു സഹമാക്കിക്കാട്ടുന്ന ചരണാവൈദ്യമാണ് അമവാ, ഈ പ്രശ്നത്തിനും ഉത്തരം. അഞ്ചാന പീംസമാനിതരായ കവികൾപോലും അനുഷ്ടന്നിൽ ഒപ്പതക്ഷരമെഴുതിയിരുത്തുന്നവർ വഹർധകവ്യസനിയായ ഈ കവി “കഷണേ കഷണേ
അനവതാം ഉപേപ്തി/തദ്ദേവ രൂപം രമണീയതായാം.” എന്ന മട്ടിൽ ചിരേ

പരിതമായ കോക്കരെപ്പോലും ഗദ്ധവത്തിനും ഇടർച്ചയ്ക്കും അനുരൂപമായ മുക്കാൽക്കേക്കയായി പരിവർത്തിപ്പിക്കുന്നു.

സാധിയക്കയില്ലിനി രാത്രിന്റെങ്ങളിൽ

സാഹിത്യം; ഇരുട്ടത്തിരുന്നു കൊ-

ണാമോദപ്പുർവം പുലരുവോളം.

ചിന്തയാൽ ശ്രസ്തനാം വാർധകപിഡിത-

നെന്തുണ്ണാരാശയം നാമെന്നേ?

എന്ന് തന്റെ മാനസാന്തരത്തെ അക്കിത്തം സാധുകരിയ്ക്കുന്നു. താൻ ആശ്വര്യത്തോടൊക്കെണ്ണത്തുനാ മറ്റാരു സത്യമിതാണ്-

മെറ്റലിട് നിരത്തിൽ വീണിടിലും

മെത്തമേൽക്കണ്ണി മിശിച്ചുനേംപ്പു ഞാൻ.

ബോധമറ്റു ഞാൻ പേ പരിയുഭോദ്യം

വേദവാക്യം ചെവികൾക്കാർവ്വ പാർഷ്വദർ.

എന്തു കൊണ്ടിരു സംഭവിയ്ക്കുന്നുവെ-

നന്തരാ ഞാൻ വിയർത്തു കൂളിയിക്കവേ

കല്ലുനീറിൽത്തെളിയുന്നവോ പീലി-

കല്ലുതിൽ കീഴെത്തുമുറഹാസവ്യം?

നാവിലിപ്പോഴ്യം സ്വപ്നിച്ചു നില്പു നീ

നാമരൂപനിത്യാനന്ദപുർണ്ണതേ!

ഇല്ലാറിയ്ക്കു പരാതിയിനാരോടും,

ഉള്ളതെല്ലാവരോടും കൃതജ്ഞത!

അമ്മവാ, പ്രധാനമായ സംഗതി വേഗാനാണ്. നിരതരം സാധം ചോദ്യം ചെയ്യാൻ അക്കിത്തം എപ്പോഴ്യം തയ്യാറാണ്. എങ്കിലും, “മുണ്ടാ ശരി ക്കിത്തെന്ന് കൈക്കിൽ?”എന്നു മത്ക്കച്ചിപ്പവാർധക്കും.

പുണ്ണുലായാലും നാമം ചൊല്ലുലായാലും അക്കിത്തം അതിരെ സാധുതയെ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. രാജകു ഷ്ണംഖ്രേ വാദത്തിനു മറുപടിയായി ഇശ്വരവിശ്വാസത്തിൽ അധിക്ഷി തമായ സ്വന്നഹനസകല്പത്തെ വിശ്വീകരിക്കുന്ന കുറേയേരെക്കവിത കൾ ഓർമയിൽ തിക്കിക്കയറിയെത്തുന്നു. അവയിൽ ഉരുക്കെഴിച്ച ആദർശപാഠങ്ങൾ മാത്രമെയ്യുള്ളേണ്ടാണ് എന്ന് ജിപ്പത്താസുകളായ നിർമ സംരം വിചിത്രിനും ചെയ്യേട്ട്.

യുക്തിയവിശ്വാസത്താൽ-

പുതികം രണ്ടും ചുളിച്ചു നിൽക്കുന്നേം

ഭക്തി നിജാനുഭവത്താൽ-

തുവും കല്ലീർ തുടച്ചടക്കുന്നു.

കേതിയുടെ നിജാനുഭവമാണ് ഇവിടെ അവയെയമായിരിക്കുന്നത്. കാവ്യ കാലത്തിൽ അക്കിത്തത്തിലെ കൈവെള്ളയിൽത്താങ്ങിയ സ്വപ്നശമനി കൾ എപ്പോഴ്യം അദ്ദേഹത്തിനു വശഗണമാണെന്നു തെളിയിക്കുന്ന ‘സ്വപ്നശമനികൾ’ എന്ന കവിത തന്നെ. പണ്ടും അക്കിത്തം പല കവി തകളെയും പൊന്നാക്കിമാറ്റിയത് സർ റിയലിസ്റ്റത്തിലെ സ്വപ്നശമനികൾ

ഒള്ളക്കാണിംഗ്. യുക്തിയക്കു നിരക്കാത്ത കാര്യങ്ങളെ അതിവിശദമായി വർണ്ണിച്ചാണ് അക്കിന്താം മായിക്കത്രയെ വിശദസ്ഥമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്.

അക്കിന്തത്തിന്റെ കവിതയെപറ്റി പല നിരുപകൾ നടത്തിയ തർക്കങ്ങളിൽച്ചിലതാണ് മേൽവണ്ണങ്ങളിൽ നിരത്തിയത്. എന്നാണ് തർക്കം? തർക്കം മുന്നുവിധം പ്രോക്ടോ- വാദം, ജല്പം, വിതണ്യ എന്നിങ്ങനെ. തർക്കത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു മുഖ്യപായമാണ് ചലം. തായാട്ടു ശക്രരെറ്റ് കുതർക്കങ്ങൾ എത്ര വിഭാഗത്തിൽപ്പെടും? സാമാന്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ വിതണ്യാഡു ഉദാഹരണമാണിത്. സമർപ്പണമല്ലോ. പരക്ഷപ്രതിഷ്ഠയും മാത്രമാണ് തായാട്ടു ലക്ഷ്യമാക്കിയതെന്നു തോന്നുന്നു. ചലമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വഴി. അനുഭ്രിഷ്ടമായ അർത്ഥം സകലപിച്ചിംഗാക്കി ഭോഷാരോപം നടത്തുകയാണ് തായാട്ടു ചെയ്യുന്നത്; പ്രതികാര മഹാമാരി വഹിയ്ക്കും കഴിഞ്ഞരോഗികൾ' വർഗസമരമെന്ന വസ്തുരിരോഗം കൊണ്ടു നടക്കുന്ന ചുണ്ണിത വർഗമാണെന്ന് സകൽപിച്ചത് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം. രാജകൂഷണന് സമരോധിക്കാനുള്ള സാമഗ്രികളില്ല.

രു വിമർശനത്തെകുടി സ്മർത്തക്കേട്. സച്ചിദാനന്ദന്മേന്താണ് അക്കിന്തത്തിന്റെ കവിതയെ അഭിനിഷ്ടിച്ചു കൊണ്ട് ഏറ്റവേറ്റൊന്നും എഴു തിയിട്ടുള്ള അള്ളല്ലോ എന്നാൽ അപ്രതീക്ഷിതമാംവിധം അനുഭാവപൂർണ്ണവും സന്തുലിതവുമായിരുന്നു ‘ഇതിഹാസം ഇരുപതൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ’ എന്ന ലേഖനം “ഇതിഹാസ” ത്തിന്റെ കാലാതീതമായ പുതുമയെയും പ്രസക്തിയെയും ഫൂഡിക്കുന്ന ആ ലേഖനം പകോഡ, ഇങ്ങനെന്നയാണ് സച്ചിദാനന്ദന്മേന്ത സമാഹിപ്പിച്ചത്- “കവിതയുടെ ഭാർഗ്ഗനിക പരമിതി ഹിംസാത്മകവിപ്പവെത്ത വിമർശിക്കുന്നു എന്ന തോ, അഫിസത്യിലും ജനാധിപത്യത്തിലും നിർമ്മിതക്കേപ്പെടുന്ന സമത്വത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിയ്ക്കുന്നു എന്നതോ അല്ല. ഹിംസയുടെ ഉദാഹരണമായി കമ്യുണിറ്റ് വിപ്പവപരിശേഖരത്തെത്തന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തു എന്നതാണ്. വിപ്പവങ്ങളുടെയോ കമ്യുണിറ്റ് സമഗ്രാധിപത്യങ്ങളുടെയോ ഫലമായി മരിച്ചവരുടെ എത്രയോ മടങ്ങാണ് സാമ്രാജ്യത്വയുംങ്ങളിൽ മരണമടഞ്ഞവർ.

യുക്തിപദ്ധതിയിലെ പ്രമാദമാണ് ഇവിടെ ഉന്നീതമായ തർക്കം പുറിമേ യുക്തി ഭദ്രമെന്ന് തോന്നിയ്ക്കുന്ന, എന്നാൽ അപ്രസക്തവും വഴിതെറ്റിക്കുന്നതുമായ മിമ്പാവാദം. പ്രധാന പ്രശ്നത്തെ അഭിസംഖ്യാധനചെയ്യാതെ പ്രതിവാദങ്ങളെ ശിവാക്കുന്ന വഴി. സാമ്രാജ്യത്വ യുദ്ധങ്ങളിലും കുർശുയുദ്ധങ്ങളിലും ഏറ്റവേറെ മരിച്ചുവോ എന്നതിലല്ല, കമ്യുണിറ്റ് വിപ്പവപരിശേഖരങ്ങളിൽ ഹിംസാത്മകത ഉൾച്ചേശ്വരനിരുന്നുവോ എന്നതാണ് ഗണനീയമായ പ്രശ്നം. മരിച്ചു തർക്കിക്കുന്നത് നികുതി വെട്ടിപ്പിന്റെ പേരിൽ മന്ത്രിയെ ശിക്ഷിയ്ക്കേണ്ടതില്ല മറ്റു മന്ത്രിമാർ ഇതിലും വലുതെല്ലാം ചെയ്തുകൂടുന്നു! എന്നോ, അമിത

വേഗത്തിൽ വണ്ണിയോടിച്ചതിന് ഞാൻ പിശയടയ്ക്കേണ്ടതില്ല; പോലീസ് പെരുകളുമാരെയും കൊലയാളികളുമാൻ പിടികുംണ്ടത്” എന്നോ പറയുന്നതുപോലെയാണ് പാശ്ചാത്യ സംസ്വദായത്തിൽ ഇത്തരം വാദങ്ങളെ “റൈ ഹെറിംഗ്” എന്നാണ് വിളിക്കുക. നമ്മുടെ തർക്കപെഖത്തിയിൽ മതാനുജന്ത യോടാണിതിനു ചാർച്ച.

അക്കിത്തംകവിതകളിലുന്ന എഴുതപ്പെട്ട വിമർശനങ്ങളിൽ ദുർധർഷപ്പും അപ്രതിരോധ്യവുമായ ഒരുള്ളേം എൻ്റെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടി കൂളി. അത് എം. വി. ശങ്കുല്ലിനായരുടേന്നാണ്. “ഹാഡാത്തതാമരയും കെടാത്ത സുര്യനു” മെന്ന കവിതയെപ്പറ്റി എഴുതിയ “കാവ്യവ്യുമ്പണ്ടി” ലേവനും. പ്രസക്തലാജങ്ങൾ ഉദ്ധരിയ്ക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ള ‘കവിയുടെ ആ പ്രഭാതാനുഭവം ചരിത്രത്തിന്റെ ദണ്ഡകാരുണ്ടായില്ല’ ഉടനീളും നടന്നുതിരിയാൻ വേണ്ടതു ചോദന നൽകുന്ന ഒരു വേദനയായിമാറിയിട്ടില്ല. ‘കുടിയൊഴിക്കു’ ലില്ലും മറ്റും കാണുന്ന ആത്മമമനഞ്ഞമായ തിക്ഷണത ആ അനേകണാം പ്രകിയകില്ല. കവിതയിലെ കാലങ്ങൾ അത്രയും ആഴം വരെ ചെന്നതല്ലെന്നു സാരം.. പുരുഷാന്തരങ്ങളിലൂടെ പ്രവഹിച്ച് ശാഖോപശാഖായിത്തീർന്ന ജീവശ്രോതസ്സിന്റെ ഗംഭീരമായ ഇരുവമാണ് ... കേൾക്കുന്നത്. പരസ്പരസംഭൂതമായ ഈ ജീവധാരയെക്കുറിച്ചുള്ള ദർശനം ‘നജിനി’ ‘കരുണ’ മുതലായ കാവ്യങ്ങളുടെ ദട്ടവിൽ ആവിർഭവിയ്ക്കുന്ന പ്രഭാവപൂർണ്ണമായ തേജാലോകംപോലെ ഹൃദയോന്തരിക്കരമ്പ്പു എന്നത് നമ്മുടെ കാലാല്പദ്ധത്തിന്റെയും നമ്മുടെ തന്നെയും കുറ്റമാകുന്നു.”

പദ്മതിലും കണ്ണിട്ടുണ്ട് ഒരു വിമർശനം “കാറ്റും വെളിച്ചവ്യും” എന്ന പേരിൽ മാതൃഭൂമി ആച്ചപ്പെട്ടിപ്പിൽ. ഇടത്തേപ്പൂതിയിൽ അക്കിത്തത്തിന്റെ പുർണ്ണകാര്യചിത്രങ്ങളാണ്. കൗശലത്തിന്റെയും വ്യാജസ്തുതിയുടെയും സന്നിഗ്രഹമിശ്രണം. അതു വായിച്ചപ്പോഴും അക്കിത്തത്തിന്റെ ചുണ്ണംതു ചിരിതന്നെ.

അക്കിത്തത്തിന്റെ വിധിഷി-
ചീരിയുടെ പൊരുളെ-
മന്തായിടാം? തന്നെ നിത്യം
കുമണിയ്ക്കും ലോകർ തകഞ്ഞേൻ-
തക്കാഴുകിട്ടുമലിവോ,
സത്യമോരാതെ തന്നെ-
പ്പൂക്കിപ്പാടുന തോഴർ-
ക്കൊരു ചെറു ‘തരു’ തോ,
കക്ഷിരാഷ്ട്രീയ നേതൃ-
പ്രസിം രണ്ടായമനാകി-
ത്തഴയുവതിലേഴും
ശാന്തനിർവ്വോദമാമോ?

മാലതീമാധ്യവം ഒരു പഠനം*

പ്രോഫ. പി. നാരായണൻ നമ്പുതിരി

മിഹാകവി കാളിദാസനു ശ്രേഷ്ഠ സംസ്കൃത നാടകരംഗം എറെ സുരഖിമാകിയ കവിയാണ് വെളുതി. ഇതിവുത്തതെത്ത് ക്രമാനു ഗതമായി പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതോ വ്യതിയാനങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതോ അല്ല ഇദ്ദേഹത്തെ ശ്രദ്ധയന്നാക്കുന്നത്, വിചിത്രങ്ങളായ ഘടനകളെ യഥോച്ചിത്തം സന്നിവേശിപ്പിക്കുകയും കമാപാത്രങ്ങളുടെ അന്തഃസംബന്ധങ്ങളെന്നനായാസം ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്യു സേഖർ ഭാവഗർഹിമ കൊണ്ട് ഇതശ്ച വിടർത്തുന്ന ഒരു ഭാവന സാമ്രാജ്യം അനുവാചകർക്ക് കൈവരുന്നതിലാണ്. വാൽമീകി ചിത്രീകരിച്ച രാമഞ്ച വീരകൃത്യങ്ങളെ അവലംബിച്ചുഴുതിയ മഹാവീരചരിതവും ഉത്തരകാണ്ഡങ്ങളെത്തു ആശയിച്ച് നിർമ്മിച്ച ഉത്തരരാമചരിതവും ബൃഹദ് കമാമൺജരിയിൽനിന്ന് വസ്തുതപരിച്ച മാലതി മാധ്യവും വെളുതി യുടെ ശ്രമതല്ലജങ്ങളാണ്. രാമാധന ചെന്തയ്ക്കാധാരഭൂതമായ ക്രാംബമിമുന കമയിലെ സഹചരിവിരഹകാതരത്വം എന്ന അവസ്ഥയിൽ നിന്നുടലെടുക്കുന്ന കരുണമാണ് വെളുതിക്ക് മുഖ്യമായ രസം. ഉത്തരരാമചരിതം ഈ വാസ്തവം സാധുകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

‘എകോ രസ: കരുണ എവനിയിത്തഭേദാദം
ഭിന്ന പുമക് പുമഗ്രി വാശ്രയതേ വിവർത്താണ്
ആവർത്തബ്യർബ്യുദ തരംഗമയാണ് ഹകാരാണ്
അംഭോ യമാ സലില മേഹതി തത്സമസ്തം.’

ഒരു രസം മാത്രമെയുള്ളൂ. അതാകട്ടെ കരുണവും. കാരണങ്ങളുടെ വിഭാവാദികളുടെ ഭേദമനുസരിച്ച് മാറുന്ന പോലെ അനുഭവപ്പെടുന്നു എന്നു മാത്രം.

ചുശികളും കുമിളകളും തരംഗങ്ങളും ജലത്തിന്റെ തന്നെ ഭേദങ്ങളാണല്ലോ! മുന്നു ചെനകളിലും സുത്രധാര വാക്യങ്ങൾ കവി പരിചയത്തിന് സഹായകങ്ങളാണ്. ദക്ഷിണാപമത്തിലെ പദ്മപുരം എന്ന നഗരത്തിൽ കൃഷ്ണയജുർവേദത്തിന്റെ തെത്തരരീയഗാവ പിന്തുടരുന്നവരും കാശ്യപഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ടവരുമായ ശ്രോഹണ വാംഗത്തിലാണ് നീലകണ്ഠംന്തെയും ജാതുകർണ്ണിയുടെയും പുത്രനായ്

*കാലിക്കര്ദ്ദ സർവ്വകലാശാലയിലെ ‘ചൊറുഭാഭാഷം’ ചർച്ചാവേദി സംഘടപ്പിച്ച പ്രാശ്നപരമ്പരയിൽനിന്ന്.

എഴാം നുറാണ്ടിൽ ശ്രീകൺം എന വെളുതി ജീവിച്ചിരുന്നത്. ശ്രീകൺം ദേഹ പദ്ധത്യാഗങ്ങളിലെ അസുലുചാരുതയാണ് അദ്ദേഹത്തെ വെളുതിയായി അറിയാനിടയാക്കിയത്. സാംഖ്യ പുന്നതു വെളുതി പവിത്ര മുർത്തി. വിഭൂതി വീച്ചതും അംബയോടു കൂടിയതും (പാർവതിയോടു) ആയ പവിത്രമുർത്തി പരിശുദ്ധമാക്കേട്. സർവ്വധാരാ ശുശ്വനായ ആളാവുന്നോൾ ശുശ്വകിരിക്കാൻ യോഗ്യതയേറുമല്ലോ.

തപസ്വികാംഗത്വവസ്ഥാം

ഇതിന്മേതനന്നാവിവ

ഗിരിജായാസ്തന്നു വന്നേ

വെളുതി സിതാനന്നു.

തപസ്വിയായ ആൾ ഇപ്പോൾ ഏതവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നോർത്തു, ഒന്മം പറ്റിപ്പിടിച്ചതുകൊണ്ട് വെളുത്ത മുവത്രേതാടുകൂടിയ മനഹസിക്കുന്ന ഗിരിജാവക്ഷാജങ്ങളെ നമസ്കരിക്കുന്നു. മാലതീ മാധവത്തിന്റെ ഹസ്തലിവിതങ്ങളിലൊനിൽ പ്രകരണമിടം കുമാരിലശിക്ഷ സേവ്യാവേകാചാര്യസ്യ എന്നു കാണുന്നതിനാൽ മീമാംസാ പ്രവക്താവായ കുമാരിലഭ്രന്തമായുള്ള ബന്ധം ചിലർ ചുണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. പദവാക്യ പ്രമാണാജന്തനെ സ്നേഹപജന വിശേഷണത്തെ സാർത്ഥകമാക്കാനും ഈ വിചിന്തനം വഴിവെക്കുന്നു. രാജസദസ്യുകളിൽ മാത്രം അവതരണം ലഭിച്ചിരുന്ന സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾ വെളുതിയുടെ കാലമായപ്പോൾ ആരാധനാലയങ്ങളിലെ ഉത്സവവേളക്കെള ധന്യമാക്കി എന്നറിയുന്നോൾ ഈ രൂപകങ്ങൾ കൊണ്ട് ഉദ്ഘാഷ്ടരായ അനുവാചകരുടെ ആധിക്യം തിരിച്ചറിയാവുന്നതാണ്. കാല പ്രിയാനാമത്തായും കാലപ്രിയനാമത്തായും രേവപ്പെട്ടുത്തിയ ദേവസന്നിധിയിലാണ് ഈ മുന്ന് രൂപകങ്ങളും അരങ്ങേറിയത്. ഒരു കുട്ടി ഇതിനെ മഹാകാളി ക്ഷേത്രമെന്നും മറ്റു ചിലർ കൽപ്പി എന സ്ഥലത്തെ സുരൂക്ഷാത്മെന്നും തിരിച്ചറിയുന്നു. വീശ്വവാഹ പുരാണങ്ങളിൽ രേവപ്പെട്ടുത്തിയ സുരൂക്ഷാത്മാണിതെന്ന് പ്രാഹ. മിറാഷി കരുതുന്നു.(Mind and art of Bhavabhatti Pg.14) ഇതുപോലൊരു വേദി മാറ്റം കേരളത്തിൽ കൂടിയാട്ടം എന പ്രാചീന സംസ്കൃതനാടകാഭിനയ രീതിക്ക് ഇരുപതാം നുറാണ്ടിൽ കൈവന്നിട്ടുണ്ടെന്നത് അതിന് സാർവലഭകി കമായ അംഗീകാരം നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ സഹായകമായിട്ടുണ്ട്.

മാലതിയും മാധവനേയും അധികരിച്ചുതിയതിനാലും മാലതീ കുസുമങ്ങൾ കൊണ്ട് തീർത്ത ഒരു മാല പ്രത്യാജിജ്ഞാനമായി പിതൃക്രിച്ചിട്ടുള്ളതിനാലും ശ്രീപ്പശക്കം ഒപ്പിത്യപൂർണ്ണമാണ്.

പദ്മാവതി എന രാജ്യത്തിന്റെ രാജമന്ത്രിയായ ഭൂതിവസ്തുവും അമാത്യനായ ദേവരാതനും കാമരകി എന പണ്യിൽ കൗശികിയുടെ സുഹൃത്തുകളായിരുന്നു. ഉറമിത്രങ്ങളായ ഈവർ തങ്ങളിൽ

ആർക്കേജിലും പുത്രനും പുത്രിയും ജനിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവരെ വിഖാഹം ചെയ്തിച്ച് സൗഹ്യദത്തിഞ്ചീ ഭാർശ്യം സംരക്ഷിച്ചു കൊള്ളാമെന്ന് കാമന്ദകിയുടെ മുന്നിൽ ശപമം ചെയ്യുന്നു. അനന്തരം ഭൂതിവസു വിന് മാലതിയും ദേവരാതൻ മാധവനും ജനിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭ ത്വിൽ ദേവരാതൻ നർമ്മ സച്ചിവനായ നന്ദനക്കോണ്ട് മാലതിയെ വിഖാഹം ചെയ്തിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം രാജാവ് പ്രകടമാക്കുന്നതോടെ ദൃഃവിതനായ പിതാവ് ഭൂതിവസു മകളെ നന്ദനു നല്കാൻ സമർത്ഥിക്കുന്നു. മാധവരെ സുഹൃത്തായ മകരനും നാഡരെ സഹോദരിയായ വദയന്തികയും മാലതിയുടെ സുഹൃത്തുകളാണ്. യോഗിനിയായ കാമന്ദകിയുടെ നൈപുണ്യം കൊണ്ട് പൂർവ്വമനുഷ്ഠിച്ചു ശപമത്തിഞ്ചീ ശാംഭരിയും കൊണ്ട് മാലതിമാധവൻമാരെ പ്രണയത്തിൽ ബന്ധിക്കുവാൻ കാമന്ദകിക്കു കഴിഞ്ഞു. ഈതുപോലെ മനനത്തെ കൂട്ടിൽ നിന്നു രക്ഷപ്ല്ലിട ഒരു സിംഹം വദയന്തികയെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ വീരനായ മകരനെ പ്രാണനെ വക്കവയ്ക്കാതെ അവളെ രക്ഷിക്കാനിടയായി. അതാവട്ട അവരുടെ പരസ്പരാനുരാഗത്തിന് ഹേതുവായി. ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് അഞ്ചലാരാലംബനെനന്ന കാപാലികനും ശിഷ്യനായ കപാല കുണ്ണലയും ചേർന്ന് കേഷത്ര ദർശനത്തിന് പുറപ്പെട്ട മാലതിയെ അപഹരിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്നത്. മാലതിയെ അനേകശിച്ചു നിരാഗനായ മാധവൻ ശ്രമാനന്തതിൽ വെച്ച് അഞ്ചലാരാലംബനെ വയിച്ച് മാലതിയെ രക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഗൃത്വവായ അഞ്ചലാരാലംബനെ മരണത്തിൽ വിനായായ കപാലകുണ്ണലയിൽ ഇതിനു പ്രതികാരം ചെയ്യുമെന്ന് ശപമം ചെയ്യുന്നു. രാജാജ്ഞയെന്നുസിരിച്ച് നന്ദനുമായുള്ള വിഖാഹത്തിനായി മംഗളകർമ്മങ്ങൾക്കായി പുറപ്പെട്ട മാലതി മാധവ നോട്ടാപ്പം രക്ഷപ്ല്ലിടുന്നു. ഇപ്പകാരം ഉദ്യാനത്തിൽ വിഹാരിച്ചിരുന്ന നായികാ നായകന്മാരെ ദർശിക്കാനെന്തതിയ മകരനെ രാജപുരുഷ താരുടെ ആക്രമത്തിന് വിധേയനാവുന്നു. മകരനെ രക്ഷിക്കാനായി പുറപ്പെട്ട മാധവരെ അനുപമമായ പരാക്രമം മനസ്സിലാക്കിയ രാജാവ് മാലതി മാധവൻമാരുടെ വിവാഹം അംഗീകരിക്കുകയും ആശീർവ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രതിജ്ഞ നിറവേറ്റുന്നതിലേക്ക് കപാലകുണ്ണലയിൽ മാലതിയെ അപഹരിച്ച് അജ്ഞാതാത ദേശത്തെത്തിക്കുന്നു. മാലതിയെ അനേകശിച്ചിറങ്കിയ മാധവൻ ഏറെ ദൃഃവിതനായി കാണപ്പെട്ടു. മകരനെ നാവട്ട തന്റെ സുഹൃത്തായ മാധവരെ സകടം കാണുന്നതിലും ദേഹം മരണമെന്നുറച്ച് ആത്മഹത്യയ്ക്കാരുണ്ടുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ യോഗിനിയായ സൗഖ്യാർത്ഥി കപാലകുണ്ണലയിൽ നിന്നു മാലതിയെയും മൃത്യുമുഖവത്തെത്തിയ മകരനെന്നും രക്ഷിക്കുന്നു. ഇപ്പകാരം മാധവൻ മാലതി, മകരനെ വദയന്തികാ എന്നീ മിമുന അഞ്ചുടെ ആഗ്രഹം സഹാരവുന്നതോടെ പ്രകർണ്ണം ശുഭമായി പര്യവസാനിക്കുന്നു. പണ്യിതകരണികയുടെ ബുദ്ധിവെഭവമാണ് കമാംഗത്തെ കോർത്തിണക്കുന്നത്.

വെള്ളതിയുടെ രചനകളിൽ കാണുന്ന ഒരു വിശ്വേഷം അതിൽ വിദ്യുഷകൾമാർക്കല്ലുന്നതാണ്. അഭിനയത്തിൽ രീതിശാസ്ത്രത്തിൽ അനുപേക്ഷണയിന്നായ വിദ്യുഷകൾ എങ്ങനെ ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടു എന്നത് ഒരു പരിക്ഷണത്തിലേക്ക് കവിയെ നയിച്ചതായി കരുതാവുന്നതാണ്. ബ്രഹ്മാർ ഇപ്രകാരം അപഹരണിക്കപ്പെടേണ്ടവരല്ലോ ചീതയും ഇതിനു കാരണമായെങ്കാം. അതു കൊണ്ടു തന്നെ സാന്ദ്രായികരുടെ വിമർശനങ്ങൾക്ക് കവി ശരവുന്നായി എന്നു തോന്നുന്നു. അതിനു ഒരു മറുപടിയായി ഈ പദ്യം ഗ്രാഫിക്കാവുന്നതാണ്.

‘യേ നാമ കേരിദിഹ പ്രമയന്ത്യവജസം

ജാനത്തി തേക്കിമപിതാൻ പ്രതി തനേഷയത:

ഉർപസുതേ മമതു കോപി സ മ നയർമ്മാ

കാലോഹ്യതം നിവധിർ വിപുലം ച പുമ്പി.’ (മാ.മാ.1.6)

ഒരു കുട്ടരാവട്ട ഈ കൃതിയെ അവജന്നെയോടെ വീക്ഷിക്കുന്നു. എന്തെല്ലാമോ ധർമ്മവശായ അവരെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള എൻ്റെ ഈ പ്രയർത്തം തീർച്ചയായും എൻ്റെ വിചാരഗതികളെ പൂർണ്ണമായും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സഹ്യദയാഗ്രഹണരഹാർ ഉണ്ടാവുക തന്നെ ചെയ്യും. അനന്തമായ കാലവും വിശാലമായ ഭൂമിയും പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വക നല്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഉത്തരരാമചരിതത്തിലും വെള്ളതി വിമർശകരെ ഉപദേശിക്കുന്നതു നോക്കു:

സർവ്വമാ വ്യവഹർത്തവ്യം കുതോടഹ്യ വചനീയതാ

യമാ സ്ത്രീണാം തമാ വാചാം സാധുതേ ദുർജ്ജനോജന:

എതു വിയത്തിലും വ്യവഹർത്തിക്കാനോരോദുത്തർക്കും അർഹതയുണ്ട്. ഇതിൽ നിന്നും അംശം പോലുമില്ല. സ്ത്രീകളുടെ ചാരിത്ര്യത്തിലും കൃതികളുടെ പരിശുഖിയിലും ശക്താല്പകളായ മനുഷ്യർ അസംഖ്യമാണ്. മെമ്പ്രതിയുടെ സന്ദേശം വെളിവാക്കുന്ന കാമനകിയുടെ ഈ വാക്യം ശ്രദ്ധയമാണ്-

‘പ്രേയോ ചിത്രം ബന്ധ്യതോ വാ സമഗ്രാ

സർവ്വേകാമാ: ശേവധി ര ജീവിതം ച

സ്ത്രീണാം ഭർത്താ ധർമ്മദാരാംശ്വ പുംസാം

ഇത്യനോന്യം വത്സയോർജ്ജതാതമസ്തു.’

പ്രിയ സവിയുടെ ദുരന്ത വൃത്താനം അറിയുന്നതിനേക്കാൾ അഭികാമ്യം ആത്മത്യാഗമാണെന്ന ലവംശികയുടെ അഭിപ്രായത്തോട് യോജിക്കുന്ന കാമനകി മരണാനന്തര സംഗമങ്ങളെ ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

‘സംഘമ: കർമ്മാണം ഭേദാതു യദിസ്യാന നാമസ.

പ്രാണാനാം തു പരിത്യാഗേ സന്താപോ ശമ: ഫലം.’

മരിച്ചു കഴിഞ്ഞതാൽ കർമ്മദേശങ്ങൾ കൊണ്ട് ഇഷ്ടരുടെ സമാഗ്രം ഒരു പക്ഷേ ഉണ്ടായെങ്കാം. പ്രാണതെ ഉപേക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും സകടങ്ങൾക്കരുതി വരും.

‘മുത്തോപി മാനുഷഃ ശക്താ നാനുഗത്യു മൃതം ജനം
ജായാവർജ്ജം ച സർവ്വസ്യ താമൃം പന്മാവിഭിദ്യതേ.’

ഈ സ്മാരി വാക്യമാൺ കാമന്ദകീ വാക്യത്തിന് അവലംബം. മാലതി മാധവത്തിലെ അംഗിയായ രസം ശുംഗാരമാകുന്നു. എന്നാൽ വിം കരുണം എന്നിവ അവിടവിടെ അനാവ്യതമാകുന്നുണ്ട്. മാധവൻ ലവംഗികാവശം കൊടുത്തയച്ച ഒരു കുസുമമാലയുടെ ചിത്രണ തിലുടെയാണ് വെള്ളി ശുംഗാരരസം ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.

ആ മഹാനുഭാവനായ മാധവനാൽ സമർപ്പിതമാണ് ഈ മാലയെന്ന ലവംഗികാ വാക്യം ഹർഷാതിരേകത്തോടെ ശ്രവിച്ച മാലതി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് ‘എക പാർശ്വവിഷയ പ്രതിബദ്ധേയം രചനാ’ എന്നാണ്. പുക്കെളു ഒരു വശത്തേക്കു മാത്രം വെച്ചു കൊണ്ട് കേശ പുർണ്ണമായി ചീച്ചതാണെന്നു സാരം. അതിനാൽ തന്നെ അരാമാണീയ കവുമാണ്. ഈ അവസാരത്തിൽ മാലയുടെ ഓംഗിക്കുറവിനു കാരണം നിന്റെ സൗന്ദര്യാദി ശുണ്ണസവത്തുകളിൽ ആകുഷ്ണമായ ആ മനസ്സ് ഹസ്തങ്ങെളു ആകുശങ്ങളാക്കി ചെയ്തതെന്നാണ്. അനുരാഗാ കുരങ്ങെളു സ്വാംശികർച്ച കൊണ്ട് മാധവൻ പറയുന്നത് ഉല്പലാക്ഷി യായ നായികയുടെ അമലേന്തുവദനം ധ്യാനിച്ചിരിക്കുന്ന എന്നിക്ക് ചുന്നമണി ജാലമയമായ വികാരത്തെ യർക്കുന്നതു പോലെ ജയതയെ ദ്രവിപ്പിക്കുമ്പോൾ.

‘ആശ്വര്യമുല്പലദ്യശോർ വദനാമലേന്തു-
സാന്നിധ്യ തോ മമ മുഹൂർജ ഡിമാനമേരു
ജാതേനച്ചുന്നമണിനേവ മഹീയരസ്യ
സംഘാര്യതേ ദ്രവമയോ മനസാ വികാരഃ’

കാമന്ദകിയോട് മാധവൻ ഒരിക്കൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

‘യദി വ്യാളവണിത സുഹൃത്ത് പ്രമോഹമുർധ്യം
കാരുണ്യാദി വിഹിതവത്തീ ഗതവ്യമം മാം
തത്കാമം പ്രഭവതി പുർണ്ണ പാത്രവ്യത്യാ
സ്വീകർത്ത്യം മമ ഹൃദയം ച ജീവിതം ച.’

സുഹൃത്തിനേറു വ്യാള വ്രണങ്ങളാൽ മുർഖ്ചിതനനായ എന്ന ദയാ വായ്പോടെ വിശതവ്യമന്നാക്കിയ ഇവർ പുർണ്ണ പാത്രവ്യത്തി കൊണ്ട് എൻ്റെ ഹൃദയത്തെയും ജീവിതത്തെയും വിനിയോഗിക്കുവാൻ പോന്നവളാണ്. പാതിതോഷികമായി ഹൃദയത്തെയും ജീവിതത്തെയും ശ്രഹിക്കാൻ സമർത്ഥയാണെന്ന സമർപ്പണം നായകത്തിനുണ്ട് സ്വപ്നശ്വമാക്കുന്ന നാലാമങ്ങളിൽ അവസാനത്തോടുതു മാലതിയെ നന്ദന വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കാനായി ഒരുക്കിക്കാണു വരു എന്നാറിയിച്ചപ്പോൾ പിതാവിന്റെ കാപാലികത്വത്തെ മകൾ ദൃഷ്ടിക്കു നുണ്ട്. ജനസാഹല്യം തന്നെ സംശയിക്കുന്ന മാധവൻ ദേവതാ പ്രീതിക്ക് സ്വരംരീറാഗം നല്കി മാധവിമാലതി പ്രാപിക്കുന്നതി നൊരുങ്ങുന്നുണ്ട്. മഹാമാംസത്തിന്റെ വില്പനക്കാരനായെത്തുന്ന

മാധ്യമത്തിനു കൂദാശയായ - ഉള്ളജ്ഞവും വേഷധാരി സ്ഥിരതയായ കാപാലികയെതാൻ് അഭ്യും രംഗത്തിൽ കാണുന്നത്. ആ ശ്രമാനന്തരത്തിൽ ഭീഷണത മനോഹരമായി വേദുതി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ദേവിയുടെ താണ്ഡിയം ഞങ്ങളുടെ അഭീഷ്ടത്തിനായി ദൈവികദേട എന്നാശംസിച്ചു കൊണ്ട് ഒരു ദണ്ഡകും ഇവിടെ വിന്യസിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ദണ്ഡകും എന്ന വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്ന ഇത്തരം രചന ഭാവിയിൽ വരാവുന്ന അനിഷ്ടാർത്ഥസുചകമാണെന്നതിനാൽ ആകസ്മികവും അസംബന്ധവുമായ സമർത്ഥമായ ഈ സുചന കവി പ്രതിഭയുടെ അനുപമത്വമിറയിക്കുന്നു.

മഹാകവി കാളിഭാസഭ ഭാവനകളുടെ പുനരാവിഷ്കാരം ഈ പ്രകരണത്തിൽ ധാരാളമായി കാണാവുന്നതാണ്. ഒപ്പതാമക്കത്തിൽ ദൃഢിയിൽ വരാവുന്ന മാധ്യമത്തിൽ വാക്കുകളിൽ വിക്രമോർപ്പശൈയ ത്തിലെ പുരുരവസ്തീയിൽ ശബ്ദം കേൾക്കാവുന്നതാണ്. സ്വജാല അജ്ഞിലും മേലക്കീറുകളിലും മൃഗാംഗനമാരിലുമെല്ലാം ഉർപ്പശൈയ കാണുന്ന പുരുരവസ്തീയിൽ മനോഗതങ്ങൾ വേദുതി ഇങ്ങനെ നമുക്ക് അനുഭവവേദ്യമാക്കുന്നു.

‘ന വേഷം ലോദ്യ പ്രസവേഷു കാനി

ദൃശകുരം ശ്രഷ്ടതംഗജേഷു ലതാ സുനമത മിതിപ്രമദ്യ
വ്യക്തം വിഭക്താ വിപിനേപ്രിയാ മേ. (മാ.മാ.9 -27)

കാളിഭാസനാകട്ട

‘ആ രക്തരാജിഭിരയം കുസുമമെർ നവകനളീ സലില ഗർഭേ:
കോപദാന്തർഖാഷ്പേസമർ യതിമം ലോചനേ തസ്യാ’

മേലദ്വാതത്തിലെ

‘ആശാബവം കുസുമസദ്യശ്രോ പ്രായശ്രോഹ്യംഗനാനം
സദ്യ: പാതി പ്രണയി ഹൃദയം വിപ്രയോഗേ രൂണവി.’

എന്നതിൽ ഭാവമാണ് അതേ ചരംസ്ഥിൽ വിരചിതമായ ഈ പദ്യഭാഗത്തിനുള്ളത്.

‘അശാത്രുർ നച കമയതാത്യന്തമുചേദനനീയ
പ്രാണത്രാണം കഷമവിക രോത്യായതാകഷ്യാ: സ: ഏക:’

(മാ.മാ.9-26)

സർവ്വദമനനെ കണ്ണമാട്ടതയിൽ പിതൃത്രത്തിയിൽ ധനുത വരച്ചുവെയ്ക്കുന്ന കാളിഭാസയിൽ വരികൾ-

‘ആ ലക്ഷ്യ ദിന മുകുളാന്തനിമിത്തപാശേരി -
രവ്യക്തവർണ്ണ മണിയ വച: പ്രവൃത്തതീം
അംഗാശയ: പ്രണയിനിന്പത്തനയാൽ വഹനേ
ധന്യാസ്തംഭരജസാ മാലിനി ഭവതി.’

കുറകിയുടെ ശബ്ദത്തിലാവുന്നോൾ ഇപ്പകാരം ഹൃദ്യത കൈവരിക്കും.

‘അനിയതരുദിത സ്ഥിതംവിരാജത് -

കതിപയ കോമള ദന കൃഷ്മലാഗ്രഹം

വദനക മലയ ശിശ്രാ: സ്മരാമി

സ്വല്പസ മൽജസമുഗ്രധജല്പിതം തേ.’

വെളുതിയും കാളിഡാസനും തരു നാതികമാരുടെ സുഷ്ടിക്കു കാരണമായ പ്രജാപതിയെ ചിത്രീകരിച്ചത് ഈഷ്ട്രേറേതാടെയാണ്. കാളിഡാസരു പദ്യം ഇപ്രകാരമാണ്.

‘അസ്പാ സർക്കാർവിധ പ്രജാപതിര ഭൂത്പലന്റൊരു കാരി പദഃ:
ശുംഗാരെ കരസ: സയംനുമദനോ മാ സോന പുഷ്പാകര: വേദാഭ്യാസ ജയ: കമംനു വിഷയ വ്യാവൃതത കൗതുഗലോ നിർമ്മാതും പ്രഭവേത് മനോഹരമിദം രൂപം പുരാണോ മുനി:’
ബ്രഹ്മാവിനെ കാമദേവനും ഏറെ സഹായിച്ചു എന്നതെ വെളുതിയുടെ നിരീക്ഷണം.

‘സാരാമണീയനിധേയയി ദേവതായാ:

സൗന്ദര്യ സാര സമുദായ നികേതനം വാ

തസ്യാ: സവേ നിയതിമിന്തു കലാമുണ്ടാള

ജ്യോതിംഗാദി കാരണമഭൂത മദനശ്വ വേധാ.’

ഗുണാതിരേകകം മഹാവിശ്വേഷം എന്നീ അസുലഭ സിഖികൾ കൊണ്ടുനുഗ്രഹിതരായ ലോകാരാധ്യരായ ബോധിസത്യ പ്രഭൃതികളെ നിങ്ങൾ സച്ചൂതിതം കൊണ്ട് പിന്നിലാക്കിയില്ലോ എന കാമനകീ വാക്യം ഭൂമിക്ക് അത്യപുർണ്ണമായി കൈവരുന്ന സ്വരാഗ്യാ തിരേകത്തെയാണ് വിശദമാക്കുന്നത്.

‘വന്ദ്യാതമേഖഗത: സ്വപ്നഹണീയസിഖി -

രേവം വിശേധർ വിലസി തത്രതി ബോധിസാരത്വഃ:

അസ്യാ: പുര: പരിചയ പ്രതിബൈഖംബിജ

ഉദ്ഭൂതലൈപിലശാലി വിജ്ഞംഭിതം തേ.’

നിങ്ങളേപ്പോലുള്ളവർ ലോകത്തിനാരാധരായി വർത്തിക്കുന്നു. ലോകനമ്യക്കായ് അരജുതങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കാണ്ക് ബോധിസത്യമാരെയും അതിശയിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് നിങ്ങൾ. മുൻപരിചയ മാകുന്ന ബീജത്തിൽ നിന്ന് നിരവധി ഫലങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയില്ലോ.

ഈ പശ്ചിമാസ്തിഥിലണണ്ട് കല്പദ്രൂപമത്തിനും കൊന്പതിൽ വാൺഡെട എന ദിർഘവിക്ഷണത്തിലും ‘ഉപഗുപ്തതന ക്ഷണി ക്കുന’ ഹൃദയ നെന്മർമ്മല്യത്തിലും ആശാനും കണ്ണി കാണാൻ കൊതിക്കുന്നത് ശാന്തസുന്ദര സമത്യസ്യത്തിലമായോരു അവനീതലം തന്നെയാണ്.

●
പ്രൊഫ. പി. നാരായണൻ നവൃതിൽ

റി. പ്രൊഫസർ
സംസ്കൃത വിഭാഗം
കാലികൾ സർവ്വകലാശാല

എൻ.വി കവിതകളിലെ രാഷ്ട്രീയാന്തർഗ്ഗതങ്ങൾ

രതീഷ് ശങ്കരൻ

അടക്കിയേക്കാം കോർക്കാണ്ടലറിട്ടു

മലകടലിനെയെന്നാ-

ലടക്കുവാനാരൻ രാജ്യത്തിൻ

സംത്രണാതാവേശം

ഇളക്കിയേക്കാം വാനില്ലവുമിയ

ഹിമഗിരിനിരയെന്നാ

വിളക്കുവാനാരൻ രാജ്യത്തിൻ

സവിഷ്ഠംസകല്പം (ഉണ്ടുക)

ഈയുൻ സ്വാത്രത്യസമരം കൊടുന്നിൽക്കൊള്ളുന്ന കാലത്ത് എൻ.വി എഴുതിയ വരികളാണ് മേലുഭൂമിച്ചട്ടുള്ളത്. അവ അതിനേ കാർ തീവ്രതയോടെ ഉരുവിണ്ണേണ്ടുന്ന ഒരു സാഹചര്യമാണ് ഈ ഇന്ത്യയിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അധികാരിക്കുന്ന ദുർവിനിയോഗം, രേണുകുടംത്തിന്റെ ഫാസിസ്റ്റ് പ്രത്യോഗങ്ങൾ, ഏകമതാത്മകതയുടെ സ്ഥാപനവൽക്കരണം, ഇതര മതസ്ഥരെയും, ഭളിതരെയും അപരരാ ക്ഷിയും മർദ്ദിച്ചുമുള്ള നിരന്തരപീഡകൾ, പ്രകൃതിയെയും മനുഷ്യ രെയും നിർബന്ധം ചുപ്പണം ചെയ്യുന്ന ബഹുരാഷ്ട്രകുത്തകളോടുള്ള ബാധവം, വ്യാജദേശിയതയുടെ പേരിലുള്ള അറുംകൊലകളും അക്ര മങ്ങളും ഇവ്വിയമുള്ള രേണുകുട ടീകരതയുടേതായ ബലപ്രത്യോഗങ്ങൾ തിരികിന്ന് അതായത് ഇന്ത്യക്കെത്തുന്നിനാണ് തങ്ങൾക്ക് സ്വാത്രത്യം വേണ്ടതെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ ജനതയ്ക്ക് സ്വാത്രത്യാനന്തര സ്വാത്രത്യ സമരമാണ് ഈ പല രൂപഭാവങ്ങളിൽ ഉടലെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അത്തരമെരുപ്പു സന്ദർഭത്തിൽ ഒരിക്കലും ഇളക്കുവാനാകാത്ത ഇന്ത്യൻ മത്തെതരത്തിന്റെ ബലിഷ്ഠതയെ ചരിത്രപരമായി പുനർവായിക്കുന്നതിന്റെ കൈവഴിക്കളെയാണ് എൻ.വി കവിതകൾ സന്പന്നമാക്കുന്നത് എന്ന് പറയാം. ലോക മഹായുദ്ധങ്ങളും കൊള്ളേണ്ടിയൽ വിരുദ്ധ സമരങ്ങളുമൊക്കെയായി പ്രക്ഷുബ്യമായ ഒരു ലോക പരിസരമാണ് എൻ.വി യുടെ ജീവിതകാലം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സാർവ്വദേശിയ/ദേശീയ/തദ്ദേശിയരാഷ്ട്രീയ ജാഗ്രത എൻ.വി കവി തകളിലെ മുഖമുദ്രയാണ്. ലോകസംഭവ വികാസങ്ങളിലുള്ള ദൈനം ദിനമായ ജാഗ്രതയും, സേച്ചാധിപത്യത്തിനോടുള്ള ജനകീയ പ്രതി

രോധാദിവസത്തിന്റെ അവക്കുടിമാനം ദേശീയ സമരത്തിന്റെ ആവേശ തത്ത്വങ്ങൾക്ക് സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന ശ്രമങ്ങളും ബുദ്ധിമുദ്രയും ഗാന്ധിയിലുണ്ടെന്നുമാക്കുന്ന സംവദിക്കുന്ന ഭാരതീയ ജനാനന്മാതൃകകളിലുള്ള പ്രത്യാശയുമാക്കുന്ന എൻ.വി.കവിതകളുടെ ആധാരമിലുള്ളാണ്. സാമാജ്യത്വത്തിന്റെതായാലും ഭരണകൂട്ടത്തിന്റെതായാലും അസ്വാത്സ്യത്തിൽ പല പീഡകളോടുള്ള പ്രതിരോധം കാലാന്തിവർത്തിയായ നോൺ. ബൈട്ടിഷ് വിരുദ്ധസമരങ്ങളിൽ മുന്നണിപ്പോരാളിയായിരുന്ന ഒരു കവിയുടെ ജീവിതവും കവിതയും ഏതൊരു കാലത്തേക്കാളും വിധത്തിൽ ഇന്ന് പ്രസംഗതമാവുന്നു. വെരുധ്യങ്ങളും ബഹുലതയും ഉൾക്കെടുത്തായ ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരത്തിൽ അടിയുറച്ചുകൊണ്ട് ബഹുലമായ വിഷയങ്ങൾ പ്രതിരോധത്തിൽ ഏകതാനന്തരയിൽ ആവിഷ്ക്ക രിക്കുന്നതിൽ സൗന്ദര്യമാണ് എൻ.വി കവിതകളുടെ രാഷ്ട്രീയമെന്ന് ഇവിടെ ആമുഖമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

പ്രതിരോധത്തിൽ മായുന്ന അതിർത്തികൾ

സാമാജ്യത്വവിരുദ്ധവും സാമൂഹിക പരിഷ്കരണങ്ങൾമുഖ്യമായ നാനാവിധ പോരാട്ടങ്ങളിലുടെയുള്ള ജനകീയമായ ഏകത്വമായിരുന്നു എൻ.വി യുടെ കാലത്തെ ദേശീയത എന്ന് സാമാന്യുന്ന പറയാം. അത് ഇന്ത്യൻ ദേശീയ സംബന്ധത്തിൽ സമരത്തിൽ വളരെ ശുശ്രാകരിക്കാണ് പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതും. എന്നിരുന്നാലും ദേശീയതയുടെ അപകടകരവും പീഡാനന്മകവുമായ പരിണാമവശങ്ങളുണ്ടായാൽ മുതലായവർ അന്നേ അവതരിപ്പിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ഏകശില്പം തകരവും അധികാരാംശമുഖ്യമായ ഭരണകൂട്ടദേശീയതയെ പിൻപറ്റുന്ന ആശയങ്ങളെ എൻ.വി കവിതകളിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. മർദ്ദിതരുടെയും ചുപ്പിതരുടെയും അനുഭവങ്ങളുംയും പ്രതിരോധങ്ങളെയും തെളിച്ചു ദേശാനുഭവമാക്കി മാറ്റുന്ന മാസ്തികമായോരു കാവ്യാനുഭവം എൻ.വി.യുടെ മാത്രം സവിശേഷതയാണ്. നാസി ജർമ്മനിയുടെ അധിപത്യത്തിൽനിന്നും സത്യനായ രാജ്യങ്ങളിലെ പുരോഗമനവാദികളുടെ പോരാട്ടങ്ങളോട് ഏകക്കൂപ്പട്ടുകൊണ്ടുള്ള കവിതയാണ് ‘തോകുകൾ തിരിയുന്നു’. ബംജിയായത്തിലും ഗ്രീസിലും ഫ്രാൻസിലും ഇറ്റലിയിലുംമാക്കുന്ന പ്രതിരോധ കലാപങ്ങൾ കൊടുവിരിക്കുന്നതും അവർക്കെതിരെ യുദ്ധം നയിച്ചത് ബൈട്ടിഷ് ഗവൺമെന്റീയിരുന്നു. അവരുടെ ബോംബ് വർഷങ്ങൾ തങ്ങളുടെ കൂട്ടാളികളുടെ പട്ടണങ്ങളിലാണ്. സമരങ്ങൾ ചെറു കൂട്ടികൾ കൂട്ടംകൂട്ടം മിഠം ചുട്ടെറിച്ച് വംശഹത്യ തുടരുന്നോൾ വ്രാനിതമായ യുറോപ്പം അശാന്മായ കവിതയും ദേശാന്തരത്തിൽ മറ്റാരു തലമാണ് സുഷ്ടിക്കുന്നത്. ‘ജർമ്മൻ ബയണറേറ്റു നിണപ്പും ഫയറു കിയ ബജിയായ നാട്ടിൽ ഹൃദയം’ ‘എത്തൻസ് നഗരിയിലെ നന്നായാട്’ മുതലായ സംഭവബിംബങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയ്ക്കു വെളിയിലായ്

നിൽക്കുന്ന നോയി നമുക്ക് അനുവേപ്പുടുന്നില്ല.

നാസിജർമ്മനിയും റഷ്യയും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധത്തിൻ്റെ പശ്ചാത്യലഭിത്വം കവിതയാണ് ‘മനൃ’. ജർമ്മൻ ആധിപത്യത്തോടുള്ള കടുത്തദേഹവും സോവിയറ്റു നാടിനോടും ലെനിനോടുമുള്ള തീവ്രം ഭിന്നവേശവും ഇവിടെ കാണാം.

ഇല്ലിങ്ങു വർഗ്ഗകലപരം, മുതലാളി-

കില്ലില്ല ജൻമി, കളന്നാർജജിതമില്ല വിത്തം

ഇല്ലാ കിടാവിനു കടുംപണി, വേശവൃത്തി-

യില്ലോ വധുടികളിലില്ല പുമാനുദാസ്യം

തുടങ്ങി അന്നത്തെ സോവിയറ്റ് രാഷ്ട്ര നൽക്കുന്ന കവി ആവേശ തോടെ പ്രകാരിതിക്കുന്നുണ്ട്. നാസി മുന്നേറ്റത്തിനിടയിൽ തടക്കലിലായ മനുദൈനന റഷ്യൻ ബാലികക്കെയ നാസി സംഘം കുമായി വിചാരണ ചെയ്യുന്നു. അവളുടെ പിതാവിനെക്കുറിച്ച് ആരായുന്നു. ഡീരായാ പെൺകുറുത്ത് മരണ ഭയമില്ലാതെ പ്രതിരോധിക്കുന്നു. അനന്തരം അധിക്യാടാത്ത് തുക്കുമരത്തിലേറിയ മനുദൈ അധിനിവേശ വിരുദ്ധ സാർവ്വലാകിക പ്രതീകമായി ഇവിടെ കാണാം. ഇത്തരമൊരാശയത്തിന്റെ തുടർച്ചയായി വായിക്കേണ്ണ മരാരു കവിതയാണ് ‘മലിന്ത്സിൻ’.

അടിമത്തത്തിന്റെ പേരിലുള്ള കുറഹത്യകളും പ്രാക്യത ഗോത്രാചാരങ്ങളുടെ ഹിന്ദോസാമകതയെയുമൊക്കെ ഒരു പ്രതികാര കമയ്യുടെ പശ്ചാത്യലഭിത്തിൽ വരച്ചിട്ടുന്ന കവിതയാണ് മലിന്ത്സിൻ. ഭാവനയും യാമാർത്തമ്പ്രവും അവിടെ ഇംഗ്ലീഷ്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. എ.ഡി 1519 ലെ ഫെഡ്രിനാഡോ കോർട്ടുസിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സ്പാനിഷ് സൈന്യം മെക്സിക്കോവിലെ ആസ്പദക്ക വർഗ്ഗത്തിന്റെ സാമ്രാജ്യം കീഴടക്കുന്നു. അതിന് ചുക്കാൻ പിടിച്ചത് മെക്സിക്കൻ അടിമപ്പെണ്ണാ തിരുന്ന മലിന്ത്സൈൻ ആയിരുന്നു. ഒരു സാമ്രാജ്യം കീഴടക്കുന്നതി ലേക്കുള്ള പ്രതികാരബുദ്ധിയിലേക്ക് അവരെ നയിച്ച കുറമായ സാമുഹിക സാഹചര്യങ്ങളെ ഇവിടെ ഹൃദയസ്പർശിയാംവിധം അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

അടിമ ഞാൻ; ആടു, യൗഹ്യാക്കു താഴ്വാര-

മടിമത്ത ചേറ്റിൽ ഞാനാഴ്ത്തിയേക്കാം.

അഗതി ഞാൻ; എൻ ഗതിമുട്ടിച്ച വംശത്തെ

യടിവേരരുത്ത് ഞാൻ വീഴ്ത്തിയേക്കാം.

തലയരുക്കുന്ന അധികാരത്തിന്റെ ചത്രവും, കത്തുന്ന പ്രതിരോധവും, പെൺപോരാട്ടത്തിന്റെ ആവേശവുമൊക്കെ, സ്വാത്രന്ത്യ സമരത്തിന്റെ മലയാളത്തിലും സംവദിച്ചപ്പോൾ അത് എറെ സന്ദർഭാചിത്രമായിരുന്നു. മയൻ വർഗ്ഗത്തിന്റെ നശിച്ചുപോയ നഗരക്കേട്ടത്തിൽ, പിതാവിനോടൊത്ത്, അദ്ദേഹം പകർന്ന വിജ്ഞാനങ്ങളുടെ ഉഖർജ്ജ

വുമായി കഴിത്തിരുന്ന മലിന്ത്സിനിൽ്ലെ ജീവിതം നരകമാക്കുകയായിരുന്നു ആസ്ഥകക് വർഗ്ഗം. ആസ്ഥകക്കുകളുടെ ശിശുബലി പ്രിയനായ വർഷദേവൻ (തജ്ഞാലോക്) വേണ്ടി തന്റെ പിതാവും ഒട്ടറെ പൈതൃക്യം ചുടുചോര പീനി ബലിന്ത്സിക്കപ്പെട്ടു. പിതുമരണം നേരിട്ടുകണ്ണ് തള്ളിന മലിന്ത്സിന് ആസ്ഥകക്കുകളുടെ അസഖവേശയായി പരിണമിച്ചു. ആസ്ഥകക് സാമാജ്യം തകർക്കുവാനുള്ള അവളുടെ ശ്രൂ അശ്ര ബുദ്ധിപരമായിരുന്നു. ഭിന്നഭാഷാർജ്ജനത്തിലൂടെ, ഗുഡത്രൈ അളിലുടെ മര്യാദ വർഗ്ഗരത്തെ ഉപയോഗപ്പെട്ടുത്തിരക്കാണ് വിധിംസ കമായ പ്രതികാരമാണ് മലിന്ത്സിന് സാധിച്ചത്.

അടിമയായാരാനൊരുവന്നുണ്ടനാകി-
ലതുമതിയൊരുന്നാട് സ്ന്മമാക്കാൻ
അകൂതാപരാധമാമൊരു തുള്ളിച്ചേന്നോര-
യതുമതിയൊരു രാജ്യം സ്ന്മമാകാൻ.

ചുപ്പിതർ, പീഡിതർ, അടിമകൾ എങ്ങുണ്ടോ, അധികാരത്തിൽ്ലെ പേരിൽ അനൈതികമായി എന്തു നടക്കുന്നുവോ എന്നും ശാശ്വതമായിരിക്കുകയില്ലെന്ന സാർവ്വലാക്കികമായ ചരിത്രപാഠമാണ് കവിത സംക്ഷേപിക്കുന്നത്. എൻ.വി.ആരു ലോകബോധത്തിൽ്ലെ സുകിയമായ പ്രതികരണം തന്നെയാണ് മലിന്ത്സിൻ.

ആവ്യാനത്തിൽ്ലെ കരവിരുതിനാൽ ദേശാതിർത്തികളെ മായ്ക്കുകയും ഇരുണ്ട ഭുവന്യായത്തിൽ്ലെ ബഹുമുഖ സഹംര്യത്തെ തന്നിലേക്കിണ്ട ചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രൂപാവശ്യാലനയിൽ വിരചിതമായ രാഷ്ട്രീയ കവിതയാണ് ‘ആഫ്രിക്ക’. ഒന്നാം ലോകത്തിൽ്ലെ അധിനിവേശകാമനകളിൽ ഉഴറുന്ന മുന്നാംലോകത്തിൽ്ലെ പ്രാകൃതസഹംര്യങ്ങളെ പ്രതിരോധ മാതൃകകളും എൻ.വി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. വനജീവിതങ്ങളുടെ ചലിത ബിംബങ്ങൾക്കാണ് ആഫ്രിക്ക സന്നന്മാണ്.

ഉണരുന്നുണ്ടവർ, കാൺമു നഗിബിൻ
കാലടി നീലപ്പുഴയുടെ ചളിയണി-
മനാലിൽ, പ്രൂണ് കരയിക്കൽ കാമേൻ
ക്രൂമാ സൃഷ്ടിക്കുന്നു ചരിത്രം.
കെനിയയിലു “ജജല ദീപ്തിയെഴുന്നൊരു
കുന്തം” ജയിലിൻ കൽച്ചുമർ ചുഴനേ
മുതിയുകിലെ, നത്തു ചുട്ടും ബെടവു-
മിന്നും നാട്ടാർക്കേകുന്നിലേ

ആഫ്രിക്കൻ വിമോചന സമരചരിത്രത്തെ അടങ്കാത്ത പ്രത്യാശയിലും ആവേശത്തിലും ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. അവിടത്തെ വന്യാതുവിവഞ്ചലെ കൊള്ളളചെയ്യുന്ന സാമാജ്യത്ര ശക്തികളും, ഉണർന്നെന്ന

ഓമുക്കുന്ന കീഴാളകോടികളും തമിൽ ഉണ്ടാവേണ്ട അനിവാര്യമായാൽ പ്രക്ഷേപണമാണ് കവി വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും പര്യവസാനം ശുഭ്രാദർഹാമാണ്.

നാനാവേഷാചാരവിചാര-

മനുഷ്യസമൈഷ്മള സഹകരണത്തിൽ

ഗാനം പോതെ ശുഭസുന്ദരമെഹിക-

ജീവിതമെങ്ങും കതിരണിയാവു.

എന്നും

എങ്ങും മനുഷ്യനു ചങ്ങല കൈകക-

ഇലെങ്ങൻ കയ്യുകൾ നൊന്തീടുകയാ-

ണണങ്ങാ മർദ്ദനമവിട പ്രഹരം

വീഴുവതെന്റെ പുരത്താകുന്നു.

എന്നുമാണ് കവി പ്രസ്താവിക്കുന്നത്.

അനീതിയക്രമങ്ങൾക്കെതിരെ പൊരുതാനൊരുവൻ ഉയിർക്കാള്ളു പോൾ എന്റെ ജന്മം സാർത്ഥമാവുകയും, ഞാൻ അവനാകുകയും ചെയ്യുന്ന സ്വന്നഹസകല്ലപം ‘അവനവനാത്മസുവാതിനായാചരിക്കുന്ന അപരാഞ്ചം സുവാതിനായ വരേണ്ണമേ’ന ശുശ്രാന്താനത്തെയാണ് വിപുലപ്പെടുത്തുന്നത്.

ഈപത്രാം നൃംഖിണ്ണെ ലോകചരിത്രത്തിലെ അധിനിവേശ വിരുദ്ധ പോരാട്ടങ്ങളും അതിലൂടെ പുലരാൻ കൊതിക്കുന്ന വിശസാ ഹോദരുവുമാണ് ‘വിശമാനവൻ’ എന്ന കവിതകാധാരമായ ചിത്ര. ചോരയിൽ വെള്ളപ്പൂരകമാണോടായുയർന്ന..... ചീനാനാട്, ആരു രക്ത തതിൽ കൂളിച്ചുശ്രമം ദാഹം തീർന്ന കാക്കസന്ന് മലകൾ, അടിമത്ത ചുണ്ണലപ്പോടിക്കാനാണ്ടുടരിൽ ചോരത്തുള്ളി പൊടിഞ്ഞ ഇന്ത്യ, ഹാഷിസം ദീപക്കാലിൽ തുങ്ങിയ ഇറ്റലി, തുടങ്ങി ഭൂവണ്ണാ തരങ്ങളായ ശ്രൂമണിംബങ്ങളെ സാഹോദര്യത്തിന്റെ വിശ്വനമ്മയി ലേക്ക് വിഭാവനം ചെയ്യുകയാണ് ഈ കവിത. നിരവധി സംാത്രന്ത്യസ മരങ്ങൾക്ക് ശ്രേഷ്ഠവും ലോകമെമ്പാടുമുള്ള രാജ്യങ്ങളിലൂണ്ടായ ആദ്യ തന്റെ/സാമുദ്രായിക കലാപങ്ങളിൽ കവി എന്നെ അസുസ്ഥനാകുന്നു. എങ്കിലും പ്രത്യാൾ കൈവിടുന്നില്ല.

വിശമാനവികതയുടെ സംസ്കാരക്രൈമായി സോവിയറ്റ് രാഷ്ട്രത്തെ കാണുന്ന സമീപനം മിക്ക കവിതകളിലും കാണാം. കമ്മ്യൂണിറ്റ് ആശയങ്ങൾ സ്വാത്രത്തുനന്നര ഇന്ത്യയിലും ആശാവഹമായ മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുമെന്ന് പ്രവ്യാപിക്കുകയാണ് ‘ദസിദ്ധാനിയ്.’ ഏഴ് കള്ളുടെ ധിരസേനാപതിയായി പ്രകീർത്തിച്ചുള്ള ‘ഹേലൈനിൻ’..... തുടങ്ങിയവയെക്കെ നന്മരെ കണ്ണിയുന്ന, വിശ്വവിചാരത്തിന്റെ മറു ചിത്രയില്ലാത്ത ഗ്രാമിണനിഷ്കളുടെയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന രചനകളാണ്. ബംഗ്ലാദേശിന്റെ വിമോചന സമരാംഭത്തിൽ ഏഴുതിയ ബംഗ്ലാ

ദേശ്, ചെചനയിലെ അദ്യത്തെ യുദ്ധകാലത്ത് രചിച്ച രണ്ട് ചീനപ്പുണ്ടകുട്ടികൾ തുടങ്ങിയവയെക്കു ഇരുക്കുന്നുടെ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ യുദ്ധത്തെ നിരത്തരു പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നു.

മലയാള കവിതയെ യമാതമ (ഞലമഹശ്ശേര) ഭാവുകതരത്തിലേക്ക് പതിവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിൽ നിർണ്ണായകമായ സ്ഥാനമാണ് എൻ.വി.ക്ക്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ പങ്കടക്കുവാൻ ജോലി രാജിവെച്ച്, സ്വതന്ത്ര പത്രപ്രവർത്തനം നടത്തിയ ആ വിപ്ലവകാരിയുടെ ജീവിതം തന്നെയാണ് ആ കവിതകളിലൂടെയും രാഷ്ട്രീയം. വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ ലോകസന്ദേശങ്ങളെയാണ് എൻ.വി തന്റെ കവിതകളിലൂടെ ചരിത്രവർക്കരിച്ചത്.

‘ആസാദ്’ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ കാലത്ത്
എൻ.വിയെ വായിക്കുമ്പോൾ

കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു ഭരണകൂട വ്യവസ്ഥ എന്ന നിലയിൽ ഇന്നു കാണുന്ന ദേശീയതാ സങ്കല്പങ്ങളാനുംതന്നെ എൻ.വി കവിതകളിൽ കാണാനാവില്ല. പതിതാനുഭാവത്തിലുംനു നിൽക്കുന്ന സന്നിഗ്രഹവും ദേശാന്തരവുമായ ഒരു പ്രതിബോധമെന്ന നിലയിലാണ് എൻ.വി കവിതകളിലെ ദേശീയതയെ ഉപസംഹരിക്കാനാവുക. എങ്കിലും കൊള്ളാണിയൽ വിരുദ്ധ പോരാട്ടങ്ങളിലേക്ക് ഇന്ത്യൻ നാനാതത്തിന്റെ ശക്തിയും സൗന്ദര്യവും ഉൾച്ചേരിക്കുന്ന കാവുപ്രയോഗ ആളെ എൻ.വി യിൽനിന്ന് സമുദ്ധമായി കണ്ണടക്കാനാകും. ബുദ്ധ നൂം, ഗാന്ധിയും, പിഡിതഭാരതവും, ഉയർത്തത്തുനേന്നേപ്പുകളുമടങ്ങുന്ന പ്രതിരോധബിംബവാലികളിലൂടെ സാമാജ്യത്വവിരുദ്ധമായ ഒരു ദേശീയത എൻ.വിയിൽ സജീവവുമാണ്. സംസ്കൃതത്താട്ടുള്ള അമിതമായ ആഭിമുഖ്യവും പറരാണികവും സവർണ്ണവുമായ മുല്യങ്ങളുടെ സാമാന്യ വർക്കരണവുമൊക്കെ ആന്തരികവെവരുധ്യമെന്ന നിലയിൽ കവിതകളിൽ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അത് സ്വാഭാവികമായി ടാം കാണുന്നത്. പകുശ മുത്തരു വിമർശനങ്ങളെ അതിജീവിക്കും വിയത്തിലുള്ള സാർവ്വകാലികമായ രാഷ്ട്രീയപരത എൻ.വിയിൽ സാധാരണവുമാണ്.

ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രത്തിൽ കർഷകരും തൊഴിലാളികളുമടങ്ങുന്ന കീഴാളവർഗ്ഗത്തിന് നിർണ്ണായക സ്ഥാനമാനുള്ളത്. കീഴാള നെടുനായകത്താർത്തിന്റെതായ ഒരു സാമൂഹിക പരിണതിയെ ത്യാർത്ഥ വിപ്ലവകാരികൾ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു താനും.

പരദേശീയ ഗവർമ്മേണ്ടിൻ നേര
കൈറിയാനുൽക്കടയിക്കാരം
ഇളക്കിയിരുന്നും നഗരത്തരുവുക-
ളിടച്ചേരനേൻ നൊനാവേശാൽ

തൊഴിൽ ശാലകൾ വിന്റെത്തി, അതിരളും
തൊഴിലാളികളുടെ പടയണിയിൽ
(ആഗസ്റ്റ് കാറ്റിൽ ഓല)

എന്നും

ഉണർവ്വോൺക്കുക തൊഴിലാളികളേ
കൃഷിവലൻമാരേ
ഉണർവ്വോൺക്കുവിനിന്ത്യകാരാം
സ്ത്രീപുരുഷൻമാരേ..... (ഉണരുക)

എന്നുതന്നെയാണ് എൻ.വി ടും ആഹാനം ചെയ്തത്. പക്ഷേ ഈന്തു
യിൽ പതിറാണ്ഡുകളായി ലക്ഷ്യബന്ധനിന് കർഷകർ ആത്മഹത്യ
ചെയ്തുകൊണ്ടെങ്കിലുണ്ട്. അത് ഒരു മാഷനാബന്ധനാണ് ഈന്തു
ഇന്ത്യൻ ഭരണവർദ്ധം പറയുന്നതും ഇത്തരമാരു സന്ദർഭത്തിലാണ്
ദേശീയതയുടെ ചരിത്രവർക്കരണം പ്രസക്തമാവുന്നത്.

അവലമുന്നിലണ്ണത്താലഞ്ജലി-

കുഞ്ഞുകയില്ലോ തൊഴുവനായ്
എൻ സഹജാതനകത്തു കടക്കരു-
തന്നു ശരിക്കും ദൈവത്തെ (ആഗസ്റ്റ് കാറ്റിൽ ഓല)

ഈന്ത്യയുടെ സർവ്വതോന്മുഖമായ പുരോഗതിക്കും, സ്വാതന്ത്ര്യല
ബംധിക്കും വിജ്ഞാതമാവുന്നത് അയിത്താചാരങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമായ
ജാതിവ്യവസ്ഥയാണെന്ന തിരിച്ചറിവിനെയാണ് ഈവിടെ ദേശീയമായ
എക്കുവണ്ണൊധതിലേക്ക് സന്നിവേശിപ്പിക്കുന്നത്.

യുറോ കേന്ദ്രിതമായ സാംസ്കാരാധിനിവേശത്തെ പ്രതിരോ
ധിക്കുന്നതിനുള്ള കിഴക്കിന്റെ അംഗാനമാതൃക എന്ന നിലയിൽ ഗാന്ധി
എൻ.വി കവിതയിലെ സ്ഥിരബിംബമാണ് ഗാന്ധിയിലുള്ള തിവമായ
പത്രകിഷയും വിശ്വാസവും എൻ.വി കവിതകളിൽ സാധാരണമാണ്.
‘പടിണിയിൽ വെന്നുവെള്ളീറായ ഒരീസ്ത്യും,’ ‘വറുതിഴുവണ്ണഞ്ചേ മുഗ
ഞ്ചേ തിനുന്ന ബക്കാളവും’ ‘കോളറയിൽ തളർന്ന മലനാടു’മാങ്ങുന്ന
പിഡിതാനുവേണ്ണഞ്ചെല്ലും ഗാന്ധിയുടെ അശ്വാര പോരാട്ടത്തിൽ വിശ്വാ
സമർപ്പിക്കുന്ന സാഹചര്യമാണ് മഹാഗാന്ധി എന്ന കവിതയുടെ പ്രമേ
യം. ബൈട്ടിഷ് അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചനത്തിനായിട്ടാണെകിലും
അക്കാമകമായ ഒരു ഭാഷയാണ് എൻ.വി പലപ്പോഴായി ഉപയോഗിക്കു
ന്നത്. എൻ്റെ ശത്രു, മലിനത്തിന് തൃഞ്ഞായ കവിതകളിലേക്കെ
അത് കാണാം. അതോടൊപ്പം തന്നെ

“നിൽക്കുവിൻ! ഫിംസയിലുണ്ടെന്നോ തേടുന്നു
സൗഖ്യം? ഇതെന്നൊരുന്മാദം സഹജരേ
കുടപ്പിപ്പിൻ കഴുത്തിലെ ചോരയോ
തേടുന്നു നിങ്ങൾ കൊടും ഭാഗമാറുവാൻ

മഹാസ്യം വെട്ടിണ്ടതായുന്നേന്തെങ്കുവിൻ, ശാഖമായ്
ജ്യോഷ്ഠരനുജരെ കെട്ടിപുണ്ണവതിൻ (അഹിംസക സെസന്യം)
എന്നും അഹിംസാത്മകമായി കവി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ബീഡിഷ് വിരു
ഡം സമരത്തിൽ മുന്നാണി നയിക്കുന്നേം കൂഷ്ഠരോഗിയെ പരിചരി
ച്ചുകൊണ്ട് പരസേവയിൽ ആനന്ദിക്കുന്ന മാതൃകാജീവിതമാണ്
'ഗാന്ധിയും കൂഷ്ഠരോഗിയും' എന്ന കവിതയിൽ കാണാനാവുക.

ആവ്യാന ഘട്ടനകൊണ്ടും അതാന്ന പരയാലും മികച്ചു
നിൽക്കുന്ന കവിതയാണ് 'സുരൂൾക്ക് മരണം'. ഗാന്ധിയുടെ മരണം
ഇന്ത്യയെ ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ ബാധിച്ചുവെന്നത് വൈക്കാരികമായും
വൈച്ചാരികമായും ഇവിടെ ബോധ്യപ്പെടുന്നു. കാർഷികതയിലും
കെക്കത്താഴിലുംകളിലുംടെയുമൊക്കെ വികസിക്കേണ്ടിയിരുന്ന തദ്ദേശീയ
ഉത്പാദന/വിതരണ വ്യവസ്ഥയുടെ ഏന്നെന്നേക്കുമായ തകർച്ചയായി
രുന്നു ഗാന്ധിയുടെ അഭാവം തരിതമാക്കിയത്. പട്ടണത്താൻ സാമാജി
താവും വ്യാവസായികതയുമൊക്കെ കിഴക്കൻ രാജ്യങ്ങളിൽ ജനന്വേഹ
പ്രയോഗങ്ങളിലും ഇടപെടുന്നതിനെ കൃത്യമായി ഇവിടെ സുചിപ്രിക്കു
ന്നു. തങ്ങളിലെ സാധ്യതകളെ ഇല്ലാതാക്കിയത് തങ്ങൾ തന്നെ.

സുരൂനിൽ മരിച്ചത് കിഴക്കൻ ആയിരുന്നു
കിഴക്കിന്റെ ജയക്കാറുകളായിരുന്നു.

വസന്തം, ആരോഗ്യം, പ്രണായം, വിദ്യാഭ്യാസം, സംസ്കാരം, മോക്ഷം,
ജനാധിപത്യം, നീതി..... തുടങ്ങിയവയെയാക്കു വിലക്കുവാങ്ങുന്ന
സംസ്കാരഭൂഷണങ്ങളെത്തു ഗാന്ധി വധാരതമുള്ള ഇന്ത്യനവസ്ഥകളിലും
അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സാതന്ത്ര്യാനന്തര ഭാരതത്തിലെ 'പ്രശ്നദേശീ
യത' ചെയ്ത പുർണ്ണമായും ഉർക്കുക്കൊള്ളുന്നുണ്ട് 'മോഹൻദാൻ ഗാന്ധിയും
നാമ്രാം ശോഡ്സേയും.' ഗാന്ധിജി തുപ്പകാരനായും ശോദ്ദേശ വിശ
ഹമായും പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ഭാവികാലത്തെ എൻ.വി നേരത്തെ
കണ്ടിരിക്കണം.

അൻ വാങ്ങുവാൻ കൂവിൽ
തിക്കിനിൽക്കുന്നു ഗാന്ധി;
അൻകെ കുറുൻ കാറിലേറി
നീങ്ങുന്നു ശോഡ്സേ

എന്നും
ഇന്നു രാവിലെ കണ്ണൻ
ശോഡ്സേയെ ഗാന്ധി കട്ട;
തനുന്നതശിരസ്സിൽ വെൺ-
തൊപ്പിയും വെൺ ജുഞ്ചയും
“ചത്ര ഹിന്ദുനവിന്നാർഷ-
സംസ്കാര മേകാൻ വേണ്ടി

യൊത്തതുതരു” കെന്നു
 കൈപ്പോട് നീട്ടി ഗോധ്യ്യേ
 (അറിവേൾ... വരും തിര-
 ണ്ണതട്ടുപ്പിൽ സ്ഥാനാർത്ഥിയാ-
 ണതിനാലിപ്പോള്ളുഗ്രം
 ജനസേവനവത്രം)

എത്ര ക്രാന്തികൾിൽത്തെന്നും എൻ.വി കാര്യങ്ങൾ നോക്കിക്കൊണ്ട് അഭ്യന്തരം തിക്കണ്ണ ഒരു രാഷ്ട്രീയ നിരീക്ഷകനായിരുന്നു എൻ.വിയിലെ കവി എന്നു പറയാം. ക്രൂഡമായ ഗോധ്യ്യേയും വിറകൊള്ളുന്ന ശാസ്യിയും പ്രണിത മത്തേരത്രത്തിന്റെയും കപടരാജ്യസ്ഥനേഹത്തി ദിന്റെയും കാലഘട്ടങ്ങാണ് വിഭാവന ചെയ്തത്. ഗോധ്യ്യേ പറയുകയാണ്.

അങ്ങങ്ങയെ ഞാൻ കൊന്നതിൽ
 വാർഷികം ‘രഘുപതി’
 മംഗള ഗീതാർദ്ധമായ
 പ്ലിനോയും പുലരവേ
 പരിവാരത്തോടൊപ്പം
 രാജകീയാധിബംഖരം
 പുലർത്തിയെത്തുന്നു ഞാൻ
 രാജാല്പട്ടത്തിനു മുമ്പിൽ
 കൃാമരിമിന്നൽക്കല്ലു
 തുറക്കേ, യങ്ങച്ചിതാ
 ഭൂമിയിൽ പുഷ്പപച്ചകം
 പ്പുണി താങ്ങി ഞാൻ വെയ്ക്കുന്നു.

ശാസ്യി ഘ്രാതകരുടെ പരസ്യ ഇന്ത്യ അടക്കിവാഴുന്ന ഇന്ത സന്ദർഭ ത്തിലല്ലാതെ, മറ്റൊഴിവാണ് ഇന്ത വരികളൂടെ പ്രസക്തമാകുക. ഇന്ന് ഇന്തയിലെ മിക്ക കലാലയങ്ങളും ഉണ്ടാക്കണമീക്കുകയാണ്. അത് ജനാനാർജ്ജനത്തിന്റെതായ തലത്തിൽ മാത്രമല്ല മറിച്ച് ജീവനാധി കാരണത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടാണ്. അസഹി ഷംഗുതയുടെ ഇരുപ്പുമായി മാറുന്ന ഒരിന്ത്യയെ ഏറെ അസംഖ്യത യോജാനും കാണാനാകും. രോഹിത് വെമുലയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്ര പരമായ കാലപാതകം അവഗ്രഹിപ്പിച്ച ആസ്ഥാനങ്ങൾ, പശുവിശ്രീ പേരിലുള്ള മനുഷ്യക്കുരുതികൾ, കപട രാജ്യസ്ഥനേഹത്തിന്റെ പേരിലുള്ള രേണുകുട മർദ്ദനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ പ്രതിലോമകരമായ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യം നിർല്ലാജം ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്നു. അതിൽനിന്നും ഉയർന്നു വരുന്ന കന്നുകുമാരിനേപ്പോലുള്ള വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹം ഉയർത്തുന്ന ‘ആസ്വാദി’ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ കാലത്ത് തന്നെയാണ് എൻ.വിയുടെ കവിതകൾ വായിക്കപ്പേണ്ടെന്ത്.

സംബന്ധത്തുല്ലാശ്യികൾ ശേഷമുള്ള ഇന്ത്യയിലെ പല രാഷ്ട്രീയ പരിണാമങ്ങളിലും എൻ.വി എറാറെ അസംഗമനായിരുന്നു. അഴിമതി, സജനപക്ഷപാതം, പട്ടണത്താറൻ വ്യാവസായികതയോടുള്ള ഭേദം, കർഷക ദ്രോഹനയങ്ങൾ..... തുടങ്ങിയ ഒട്ടേറെ സമിതിഗതികളോട് സ്വത്സിഖമായ ആർജജവത്തിലേറേറം പ്രതികരിച്ചു.

നിഷ്പത്രമാമെരു കൈതേതാക്കെന്നെൻ
രാഷ്ട്രപിതാവിൻ നന്മയിൽത്തുപ്പി
വമീതമായി നിർദ്ദേശനമാനവ-
സാമ്പത്തികത്തുലെവാട്ടം (ആഗസ്റ്റ് കാറ്റിൽ ഒരില)

സാമ്പാദനം എൻ.വിയിലുണ്ടാക്കിയ ആഗാമാതം ഉപഹരിക്കാവുന്നതിലും അപ്പുറമാണ്.

പത്രിമ ബംഗാളിലെ നക്സൽ ബാതിയിൽ 1967 രെ ഉണ്ടായ കർഷക കലാപത്രത മുൻനിർത്തിയുള്ള കവിതയാണ് നക്സൽബാ റി. തീവ്രമായ പ്രതിരോധങ്ങളെയും ഇടതുപക്ഷാശയങ്ങളെയും അനി വാരുമാക്കുന്ന സാമുഹിക സാഹചര്യങ്ങളെയാണ് ഇങ്ങനെ വിലയി രൂത്തുന്നു. “വിശ്വും തൊഴിലില്ലായ്ക്കയും പലതരത്തിലുള്ള പ്രാന്തീ കർണ്ണങ്ങളുമെല്ലാം ചേർന്നുവരുന്ന അനാധൂമായ ധാരനയുടെ തീവ്രതയിൽ നടത്തുന്ന ശക്തമായ പ്രതിരോധത്തിന്റെയും അതിലുടെ രൂപ പ്പെടുന്ന കലാപത്രത്തിന്റെയും ആത്യന്തിക ഫലമായുണ്ടാവുന്ന ജീവന ഷ്ടട്ടത്തിന്റെ ചിത്രമാണതിൽ. ഇതാണ് ഇന്ത്യൻ ജീവിതത്തിൽ അടി സ്ഥാനവർഗ്ഗത്തിന്റെ അനുഭവം എന്ന ധാമാർത്ഥത്തെ രാഷ്ട്രീയ വ്യക്തതയോടെ തിരിച്ചറിയുകയും താൻ ആ അടിസ്ഥാനവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭാഗത്താണ് എന്ന് താാത്മയതേതാട പ്രവ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നക്സൽബാരി എന്ന കവിത. അങ്ങനെ അത് മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും നിശ്ചിതവും ശക്തവുമായ രാഷ്ട്രീയ കവിതകളിൽ ഒന്നായി മാറുന്നു. (39:2015) സംസ്കാരമെന്നാൽ ദൈനന്ദിന ജീവിതമാണ്. ആ നിലയിൽ ദൈനന്ദിന രാഷ്ട്രീയചലനങ്ങളിൽ വളരെ ക്രിയാത്മകമായിട്ടായിരുന്നു കവി ഇടപെട്ടിരുന്നത്. സാമ്പിജിപ്പോലെ നെഹർിവും എൻ.വി കവിതകളിലെ സ്ഥിരവിശ്വാസമായിരുന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹർി അഞ്ച് ചരമ ഗാനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ കവിതകൾ ഉദാഹരണം. കറുത ഹാസ്യ തതിന്റെ ബിംബാവലികളിലും കത്തുന്ന പ്രതിസ്വരം കേൾപ്പിക്കുക യാണ് ‘മുൻവെവദ്യൻ’ എന്ന കവിത. ഇവിടെ വൈദ്യുതിയായിരുന്ന വോൽട് പ്രഭാവിനെ ആക്ഷേപപത്തിലും വിചാരണ ചെയ്യുന്നു. ഇന്ത്യ തിലെ സൈക്കറി സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന ഏമരിയോടുള്ള രുക്ഷവും പരി ഹാസ്യവുമായ പ്രതികരണമാണ് 1944 റെ എഴുതിയ ‘എമരിയുടെ ചേവ ടിക്കളിൽ.’ ഇന്നിയും തുറക്കാത്ത കേഷത്രങ്ങളുടെ ഭരണാധികാരികളുടെ വിവരക്കേടിനോടുള്ള പ്രതികരണമാണ് കേഷത്രപ്രവേശനവിളംബരം.

വിശ്വുകൊണ്ട് മരിക്കുന്ന ഒരു ജനതയുടെ നേരനുംവേണ്ടെള

എൻ.വി പലപ്പോഴായി പകർത്തിയെഴുതിയിരുന്നു. പട്ടിണിക്കിട്ടു കൊല്ലുന്ന അധികാരിവർഗ്ഗത്തിൽന്റെ അവസാനം കർഷക-തൊഴിലാളി കളുടെ ഉണ്ടർവില്യൂടെ, പോരാട്ടങ്ങളില്യൂടെ സാധ്യമാക്കുമെന്നും കവി പ്രത്യാഗ്രിച്ചിരുന്നു. ഒരു കുടുംബത്തിലെ വിശന് മുതപ്രായരായ മനുഷ്യ ജീവിക്കേണ്ട കാർന്നുതിനുന്ന ‘എലി’കളുടെ ചിത്രീകരണം ക്ഷാമകാലത്തെ ടീക്കരത വെളിപ്പേടുത്തുന്നു. കർഷകരുടെ ഹത്യകളും ആദിവാസികളുടെ ആത്മാഹൃതികളും ഈ 2016 ലും നാൾക്കുന്നാൾ നടക്കുന്നു. വേറൊരെയിടെയുമല്ല കേരളത്തിൽത്തെന്ന്. അടപ്പാടിയിലും ആദിവാസി ഉറരുകളിലും ക്ഷാമം ഒരു നിത്യ യാമാർത്ഥമാണ്. വിശ്വപ്പ് സഹിക്കാനാവാതെയാണ് ആദിവാസി വനമേഖലകളിൽ പിണ്ഡുകു ഞ്ഞുങ്ങളുടെ കൊല്ലുപ്പേടുന്നത്. അവർക്കൊക്കവേണ്ടി ‘കോടി’ കണക്കിനാണല്ലോ പദ്ധതികളാണ്. അതൊക്കെ കോടിപുതപ്പിക്കാനുള്ള നിർവ്വഹണമാണ് ഭരണവും നടപ്പിലാക്കുന്നതെന്ന് വസ്തുത പതിറാണുകളായി നമ്മൾ തിരിച്ചറിയുന്നുമെങ്ക്. എന്നിട്ടും സാക്കിയാകുന്ന ചോദ്യം ഇതുമാത്രമാണ്.

നിങ്ങൾക്കിതോന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല

നിങ്ങളെല്ലിക്കളോ, മാനുഷ്യരോ..... (എലികൾ)

രാഷ്ട്രീയവും കവിതയും ഭിന്നതലങ്ങളിൽ നിൽക്കുന്ന സാംസ്കാരികാനുഭൂതികളും എന്ന് എൻ.വി തന്റെ കവിതയിലും ജീവിതത്തിലും വ്യക്തമാക്കി. മലയാള കവിതയുടെ സാംസ്കാരംതിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ വിസ്തൃവകരമായ ഒരു ഭാവുകതവിചേദമായി രൂപീക്കാം. അത്.

ബുദ്ധനിലേക്കുള്ള മടക്കങ്ങൾ

സാംസ്കാരിക ഭേദിയതാവാദവിമർശത്തിന്റെ തുടക്കമെന്ന നിലയിലും കുട്ടി വായിക്കേണ്ടവയാണ് എൻ. വി യുടെ കവിതകൾ. ബോഹമണികമായ ഒരു പൊതുബോധം സ്വാഭാവികതയോടെ എൻ. വി കവിതകളിൽ നിലനിൽക്കുന്നുവെന്ന് വിചാരത്തെ കുറേക്കൂടി വിമർശനാരൂപകമായി ഇവിടെ വിലയിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഇന്നും ഇന്ത്യ തിൽ പ്രബുലമായിവളർന്ന ഫിംസാമുക ബോഹമണ്യമായിരുന്നില്ല എൻ. വി. അടക്കമുള്ള രാഷ്ട്രീയ കവികളുണ്ടായും അഭിമുഖീകരിച്ചിരുന്നത്. പൊതുശത്രു എന്ന നിലയിൽ സാമാജിക ശക്തികൾ മാത്രമായിരുന്നു മുഖ്യമായും പ്രതിസ്ഥാനത്ത്. ഗഹനമായ രീതിയിലുള്ള സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസവും, പുരാണത്തിന്റെ സാങ്കേതികമായ അവിവരണങ്ങൾ എൻ. വി തിലെ പണ്ഡിതനെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്. എൻ.വി. അടക്കമുള്ള പുരോഗമന കവികളുടെ പൊതു ബോധത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയ സാഹചര്യം കൊള്ളാണെന്തൽ വിരുദ്ധമായതിനാൽ അവിടെ ബോഹമണിക്/പറരാണിക് മുല്യങ്ങൾ സാധ്യകരിക്കപ്പെടുന്നു. ലോകം മുഴുക്കെ യുദ്ധം കൊണ്ടു നശിപ്പിക്കുന്ന ഭൂവണ്ണാധിനായകനായ

കംസനും, വാടിക്കരുതൽ, വാരിയെല്ലായർന്ന കൃഷ്ണനും (കൃഷ്ണവയം) ഒരു നിഷ്കളിക്ക പാരാണിക്കബോധമായിട്ടാണ് എൻ. വിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന് കാണാം. അതോടൊപ്പു തന്നെ ആരുവിരുദ്ധവും അസുരപക്ഷവുമായ രചനകളിലൂടെ ഒരു പ്രതിബോധത്തെ സൃഷ്ടി ക്രൂകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. രാമക്കി സാമ്രാജ്യത്വ തുഷ്ണായാണെന്ന വിഭീഷണാർജ്ജ തിരിച്ചറിവാണ് ‘രാവണവധാനത്തിലെ വിഭീഷണൻ’.

“എന്നാൽ വിരച്ചിരുന്നു തദീയമാത്മാവു

വന്നുമാമേതോ കൊടുക്കാറടിക്കയാൽ”

കുടൈപിരപ്പുകളെ കൊല്ല ചെയ്യാൻ കുടുന്നിന്, സ്വന്തം ഗോത്രത്തെ, ജനതയെ, സംസ്കാരത്തെ ഉന്നമുലനു ചെയ്തതിന്റെ കുറുബോധമാണ് വന്നുമായ കൊടുക്കാറായി വിഭീഷണിൽ അടിക്കുന്നത്. രാമൻ്റെ അധികിവേശകതമാണ് ഇവിടെ തിരിച്ചറിയുന്നത്. ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യസമരപ്പോരാളിയുടെ തിരിച്ചറിവിൽ തന്നെയാണ്. ആരുപുർഖുഗോത്രസംസ്കൂർജ്യം അഭിവൃദ്ധി മേൽ ആരു ബോധമണസംസ്കാരം ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ച തിരി ഉപഹാരമാണ് ‘രാവണശോണിത ശോണഹസ്തങ്ങളാൽ രാമൻ അണിയിച്ച പൊൻകിരിടം’. വിഭീഷണിലെ അത്മസംഘർഷത്തെ ചരിത്രപരമായിട്ടാണിവിടെ നോക്കിക്കാണേണ്ടത്. കുടുക്കാലത്ത് ഒരുമിച്ച കളിച്ചതും, പ്രേമഭാരത്താൽ ജേയ്ഷംഡ് അനുജനെ തോളിലേറ്റിയതും, ഒറ്റമാതാവിൻ്റെ മുലകുടിച്ചു വളർന്ന സ്വന്നഹമം ഒരു പാതകമായി മാറിയത് എന്തിനൊയിരുന്നുവെന്ന് വിഭീഷണൻ തിരിച്ചറിയുകയാണ്.

“അ മുലപ്പാലിൽ കളകമിയറ്റീ നീ

അ മുലപ്പാലിൽ മഹിമ മറന്നു നീ

ശാന്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കേടു നിൻ മാനസം

ശാന്തമാകില്ലതു നാളെത്ര നീഞ്ഞില്ലും

നിന്റെ കൃത്യങ്ങളിൽ സാമ്രാജ്യ തുഷ്ണാതൻ

നീണ്ട നിശ്ചൽപ്പാടു കാണാൻ കഴിണ്ടിട്ടും.

സാമ്രാജ്യത്വാധിനിവേശത്തിന്റെയും അടിമത്ത സംസ്ഥാപനത്തി ദേഹത്തും ആദി ചതിത്രത്തെ രാമാധാനങ്ങളിൽ നിന്നും കണ്ണിടത്തുന്ന പ്രതിരോധപാരമ്പര്യമാണ് എൻ. വി. ടിൽ ഇവിടെ കാണാനാവുക. പ്രാചീന ശ്രമണ കവികളിലും ഭക്തകവി/കവയിത്രികളിലും ഉത്തരാധു നിക സ്വതചിന്തയിലുമൊക്കെ ഇടപ്പെട്ടു, ഇടപെടുന്ന പ്രതിബോധം തന്നെയാണ് എൻ. വി. ടിൽവും പ്രകടമാകുന്നത്. അതിനെ സാർത്ഥകമാക്കുന്ന കവിതയാണ് ‘ധർമ്മചക്രം’.

നിരർത്ഥകമായ ‘മഹാ’യുദ്ധങ്ങളുടെ കാലത്ത് നിതാന്തമായ റാഷ്ട്രീയബോധമുള്ള എൻ. വിയേപ്പോലെയുള്ളാരാൾ ബുദ്ധവർഗ്ഗ നങ്ങളുകുംചു പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലേ അതഭൂതപ്പെടാനുള്ളൂ. ജനനം, ജർ,

നര, വാർദ്ധക്യും, മരണം, കദമ്പം, ചിത്രാപീഡ, കാമിതലാം, വ്യുമം.....
ഇങ്ങനെ തുടരുന്ന മനുഷ്യജീവിതാവസ്ഥകളെയാണ് ബുദ്ധദർശനം
പ്രാഥമികമായും അഭിമുഖീകരിച്ചത്. അത് സാർവ്വകാലികവുമാണ്.

“രു നാൾ മഹാബ്യികളിവയോക്കെയും വറ്റി
മരുഭൂമിയായ് ക്കെന്ത കലർന്നു കാണായേക്കാം
രു നാളിലും മായാബവഭരായ് തൃഷ്ണാർത്ഥരായ്
ഉഴലും ജനങ്ങൾതന്നെല്ലാലിനില്ലാ ശാന്തി
രു നാൾ മലകളും കാനനങ്ങളും ചേർന്ന
ധരയും ചാരമാകാം തീരെയില്ലാതായ്തീരാം
രു നാളിലും മായാബവഭരായ്ത്രുഷ്ണാർത്ഥരായ്
ഉഴലും ജനങ്ങൾ തൻ വേദനയിക്കില്ലാമുക്കരി”.

പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കി, സാങ്കേതികാധികാരം കൈവരിച്ച് രു നാളിലും
തീരാത്ത ദുഃഖത്തിൽ അശാന്തരായ മനുഷ്യരുണ്ടായും മായാത്ത
ഷ്ണാകളെയാണ് സമ്പർക്കിഞ്ചാണും പരിവർത്തിപ്പിക്കുന്നത്. വിവർത്ത
നമ്മകിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘അഹിംസക സെസന്യം’, ആട്ടക്കമെയായ
‘ബുദ്ധചരിതം’ തുടങ്ങിയ കൃതികളും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസക്തമാ
വുന്നു.

“ശോകമുണ്ടത്തിൽ നിന്നു മോക്ഷവും ബുദ്ധൻ വ്യമാ-
മുകമാം സംസാരത്തെത്തയിത്തത്തും പരിപ്പിച്ചു
അവിടന്നാശ്വാംഗിക മാർഗത്തിലും ലോകം
വെസാഗരപാരം നിർവ്വാണം പുകിപ്പിച്ചു”.

കർമ്മക്രൈതമാണ് ശ്രമണവാദം. വ്യക്തിയാണ് ദൈവങ്ങളല്ല അവൻറെ
ഭാഗയേയും നിർണ്ണയിക്കുന്നതെന്നും ദുഃഖത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ
നിന്നും ജീവനെ എങ്ങനെ തിരിച്ചുവിളിക്കാമെന്നുള്ള ചിന്തയാണത്.

സാമ്രാജ്യതു/ഫാസിസത്തിന്റെ മനഃശാസ്ത്രത്തെ നില്ലാര
വൽക്കരിക്കുന്നതിനാണ് എൻ. വിയിലെ ബുദ്ധൻ വിഷയമാകുന്നത്.
‘പീരകിഗർജ്ജിക്കുന്ന കഡലിൻ കരകൾ’, ‘പൊടിയിൽ പുകച്ചാർത്ഥിൽ
മുടിടുന്ന മനിടം’, ‘വാനിലറിപ്പുറകുന്ന മുത്രുവിൻ സെസന്യം’, ‘വെടി
യാൽ തിള്ളയ്ക്കുന്ന അബധിത്തൻ കൂളിർവ്വെള്ളം’ ലോകാവസ്ഥ
കളെ ബിംബകല്പനകളിലും കൃത്യമായി ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കു
ന്നു.

“ഭഗവാൻ തമാഗതന്മഹതൻ ചലിപ്പിച്ച
നിഗമം പോലില്ലോ ലോകകല്യാണം വേരെ”

എന്ന് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടാണ് ധർമ്മചക്രം സംഗ്രഹിക്കുന്നത്. പരപീഡ
യിൽ ആനന്ദം കണ്ണഭത്തുന്ന ചാതുർവർണ്ണം വ്യവസ്ഥയോട് ബന്ധം
യാണ് ശ്രമണവാദം ഇന്ത്യയിൽ വളരുന്നത്. ഭ്രാഹ്മണ മതത്തിന്റെ
എല്ലാ അധിശ്വരത്തെന്നാട്ടം അത് ജനകീയമായി കലപിച്ചു. മനുഷ്യരെ

കൊന്നാടുകൂന ആധുനികതയുടെ യുദ്ധകാലങ്ങളിലും, പ്രകൃതി യെ അപരമാകൂന അത്യുപഭോഗത്തിൽന്റെ സാങ്കേതിക കാലത്തും അഞ്ചെന എത്തോരു വിപത്തിൽന്റെ തുടക്കത്തിലും ഒടുക്കുന്നില്ലെങ്കെ പ്രത്യാശയാകുന്ന നിഗമമാണ് ബുദ്ധധർമ്മം. കവി പറഞ്ഞപോലെ ‘അതു പോലെയില്ല ലോകല്യാണം വേരേ’.

ഉപസംഹാരം

മലയാളകവിതയുടെ നിയതമായ രൂപ/ഭാവങ്ങളെ തിരുത്തി കുറിച്ചതിൽന്റെ വിചേരഭക്ത ചരിത്രത്തിൽ എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരുൺകുള്ള പാട് നിസ്തുലമാണ്. ജീവിതവും കവിതയും രണ്ടല്ല എന്ന ബോധ്യ തത്തിലുള്ളതാണ് എൻ. വിയുടെ ഓരോ മുട്ടപെടലും. കാലപനികത യുടെ അർത്ഥശൂന്യമായ ആവർത്തനങ്ങളെ നിരതരം പ്രതിരോധി കാനുള്ള ഉത്തരജ്ഞമാണ് എൻ. വിയിലുടെ പിൽക്കാല മലയാള കവി തയ്ക്കൽ ലഭിച്ചത് എന്ന് പറയാം. ലോക ചരിത്രവും വർത്തമാനവും സംാര്ഥ്യപോരാട്ടങ്ങളും മഹായുദ്ധങ്ങളും വില്ലവനായകരും എൻ. വി കവിതകളുടെ ഭാവതലങ്ങളിൽ ഭ്രമായി. അതുവഴി ദേശാതിർത്തി കൾ മായുന്ന അധിനിവേശ വിരുദ്ധമായ ഒരു ലോകബോധമാണ് അനുവാചകരിൽ ഉണ്ടാക്കിയത്. ഗാസിയും ബുദ്ധനും മാർക്കസ്യമാക്കേ വിഭാവനം ചെയ്ത ദർശനങ്ങളുടെ സാകല്യമായിരുന്നു ആ കാവ്യ ചോദനയിൽ നിരതരം പ്രവർത്തിച്ചത്. അധിശത്വഹിനിസാമുകതയെ അർത്ഥശൂന്യമാക്കുന്ന ആ പ്രതിബോധത്തിലും തന്നെയാണ് മലയാള കവിതയുടെ കൈവഴികൾ നിരത്താഴുകിയിട്ടുള്ളതും.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. കൃഷ്ണവാരുൺ എൻ. വി., എൻ. വിയുടെ കവിതകൾ, 2006, എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരുൺ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്, കോട്ടക്കൽ.
2. Dr. BabaSaheb Ambedkar, *Budha and his Dhamma*, 2006, Dr. Ambedkar Foundation, New Delhi.

അനുകാലികങ്ങൾ

1. കവനക്കരമുഖി ആഗസ്റ്റ് ഒക്ടോബർ, 2015, ലക്ഷം 1
2. ശ്രദ്ധാലോകം, സെപ്റ്റംബർ 2015, ലക്ഷം 9.

രതീഷ്ഷങ്കരൻ
ഗവേഷകൻ
മലയാളകേരളപഠനവിഭാഗം
കാലികൾ സർവ്വകലാശാല
8891496593

യാത്രയും ഭാവനയും

മലയാള ചെറുകമ്പിലെ സ്ത്രീരചനകൾ അവതരിപ്പിച്ച്

യാത്രാനുഭവങ്ങളുടെ അപഗ്രേമനം

വിശദി സി.

എത്ര കാലതെത്ത് ആവ്യാനങ്ങളിലും യാത്ര ഒരു കമ്മാംശമായി കെന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. മലയാള ചെറുകമ്പിലെ സ്ത്രീ എഴുത്തുകാർ സൃഷ്ടിച്ച യാത്രയുടെ ഭാവനാലോകത്തിൽ സ്ഥല കാലങ്ങൾ എങ്ങ് എന്നും വ്യത്യസ്ത കർത്തുവങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതെന്നും ഏതൊരു സ്ഥലവും തന്റെ ക്രാന്തിക്കുന്നിനു തന്നെ വെല്ലുവിളി നേരിട്ടുനുണ്ടെന്നും താൻ തന്റെ പ്രധാനാണ്ടിനും സാമൂഹ്യ രംഭടിയ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നും വിട്ടുനിൽക്കുവോൾ തന്റെ പ്രധാനത് നിൽക്കുന്ന ‘തന്നെ’ തിരിച്ചിയുന്ന ഒരു ലോകമാനഭാഗവും മാധ്യമിക്കുചേരുകയുടെ ‘കടക്കമയും’ എന്ന കമ്പിലെ ഭാവനായാത്രയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പരിശോധിക്കുകയാണിവിടെ.

താങ്കോൽ പരങ്ങൾ: വിശദി, സത്യം, കർത്തുത്വം, പ്രതിനിധിയാം

അതിപ്രാചീന കാലം മുതൽക്കുതന്നെ മനുഷ്യന് യാത്ര അതിജീവന്തതിനുള്ള വഴിയായിരുന്നു. സാമൂഹിക വികാസത്തിന്റെ എല്ലാ ഘടങ്ങളിലും വിവിധ ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് മനുഷ്യൻ സഖവിച്ചു കൊണ്ടെത്തിരുന്നു. യാത്ര ചെയ്യുന്നത് മറ്റാരു സ്ഥലത്തേക്കാണ്. നിൽക്കുന്ന സ്ഥലമല്ല അതിനപ്പുറം കാണണമെന്നാഗ്രഹിക്കുവോം ശാം യാത്ര തുടങ്ങുന്നത് (പോകർ പി. കെ, 2013: പൃ. 32). യാത്ര തിൽ അനേകം അനേകം സാഹസരതിന്ത്യം സാഹസരതിന്ത്യം ഘടകങ്ങൾ കൂടി ചേരുന്നു. യാത്ര പുറപ്പെടുവോൾ ഒരിടം താൽക്കാലികമായങ്കളിലും ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ്. ഇംബന്ഗു ബത്തുത പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇന്ത്യ സന്ദർശിച്ചത് അനേകം അനേകം ഭാഗമായിരുന്നു. വളരെ സാഹസികമായും അതകുതകരവുമായുമാണ് ഫാഹറിയാൻ ഇന്ത്യ കണ്ണു തിരിച്ചുപോയത്.

യാത്ര എപ്പോഴും മറ്റാരു ദേശത്തോക്കാണ് യാത്ര തിൽ സാഹസം അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രതിബുദ്ധതയും ത്യാഗമനോ ഭാവവുമില്ലാത്ത യാത്ര ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തുകയില്ല. ഇന്ന് നാം നടത്തുന്ന ‘ടുർ’-ുടു സന്ദർശനം മാത്രമാണ്. അവിടെ അനുഭവ തീക്ഷ്ണന്ത കൂറിയും. കാണാനും കേൾക്കാനും അറിയാനും ലക്ഷ്യമിട്ട് സന്നം ശരീരം മറന്നു കൊണ്ടുള്ള യാത്രകളായിരുന്നു ആദ്യ കാല യാത്രകൾ. അതെന്നും യാത്രകൾ നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിന്ത്യം സാഹിത്യത്തിന്ത്യം ഭാഗമാണ്.

സ്ഥലം എന്നത് ഒരുപാടം ഒരു സ്ഥലത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് മറ്റാരിടത്തിലേക്ക് നടത്തുന്ന യാത്ര അതുകൊണ്ടുതന്നെ അനുഭവ

അങ്ങുടെ അതിവർത്തനമാണ് (അനീൽ ചേലേസ്യ, 2013: പൃ. 30). മനുഖ്യൻ കടന്നു ചെല്ലുകയും പ്രകൃതിയിൽ പലതരത്തിൽ ഇടപെടുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് ഒരു സമലം രൂപപ്പെടുന്നത്. അവിടെ വസ്തുകളും ചിഹ്നങ്ങളും വിനിമയങ്ങളും നടക്കുന്നു. അതായത് യാത്ര ചെയ്യുന്ന ഒരാൾ മറ്റ് മനുഷ്യരുമായി ചില വ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഇടപെടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ വിനിമയങ്ങളിൽ പലതും അധാർക്കൾ സരയം കാണാനും വിണ്ണുവിച്ചാരത്തിൽ ഏർപ്പെടാനുമുള്ള അവസരം ഒരു ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് യാത്രകളിൽ വ്യക്തി അനുഭവങ്ങൾക്കാണ് പ്രാധാന്യം എന്ന് പറയുന്നത്.

ആദ്യകാല യാത്രകളിലെ അത്ഭുത കാഴ്ചകൾ കൂടാമരിയിൽ പകർത്തുന്നതിനായിരുന്നില്ല. ഉള്ളിൽ നിന്നുയരുന്ന ഒരു ദാഹത്തിന്, ഒരു പ്രേരണകൾ സരയം സമർപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു ആ യാത്രകൾ. ഇത്തരം യാത്രകളിൽ അനുഭവങ്ങൾക്കാണ് പ്രാധാന്യം. യാത്രപോയ സ്ഥലങ്ങളുമായി വിഷയി അനുഭവലോകം പകിടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത് (അനീൽ ചേലേസ്യ, പൃ. 32). അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ഇത്തരം സാഹിത്യത്തിൽ വിഷയത്തെക്കാളേറെ വിഷയിയ്ക്കാണ് പ്രാധാന്യം എന്ന് പറയുന്നത്.

സ്ത്രീയുടെ യാത്രാപമ്മങ്ങൾ

സന്ധനമായ ഒരു യാത്രാപാരമ്പര്യത്തിന് ഉറ്ററും കൊള്ളുന്ന വരാണ് മലയാളികൾ. എന്നിട്ടും സ്ത്രീയുടെ സ്ഥാവര സാത്രന്ത്യം ഇന്നും പരിമിതമാണ്. എന്നാൽ സ്ത്രീകൾ യാത്ര ചെയ്തു കൊണ്ട തിരിക്കാൻ കൊതിക്കുന്നു. “വെർജീനിയ വുൾഫ് ട്രി റിനി യാസ്” (Three Guineas) ലൈ സ്ത്രീയുടെ രാജ്യസകല്പം പറഞ്ഞു വെച്ചിരിക്കുന്നു.²

സ്ത്രീയുടെ സ്ഥിരംസ്ഥിരതകൾ കുടുംബ സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ അവിലാജ്യവുംടക്കമായി നിലനിൽക്കുന്നു എന്നത് യാത്രയുടെ പെരുവഴികൾ സ്ത്രീകൾക്ക് അപ്രാപ്യമാക്കുന്നതിന് കാരണമായിരത്തിന്നീട്ടുണ്ട്. യാത്രയുടെ ചരിത്രവഴികളിൽ സ്ത്രീ കടനെന്നതിയത് വളരെ പതുക്കെയ്യാണ്. ആശോളവൽക്കരണ തിരിഞ്ഞും സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെയും അതിപ്രസരത്തിലൂടെ കടനു പോകുന്ന ഇക്കാലത്ത് യാത്രാപമ്മങ്ങളിൽ സ്ത്രീയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം മറ്റൊരു കാലത്തെക്കാളും ദുഷ്ക്രാന്തം അനിവാര്യവുമാണ്.

സ്ത്രീകൾ പൊതുവെ മുന്നുതരം യാത്രകളാണ് നടത്തുന്നത് (ഗീതാജലലി കൃഷ്ണൻ, 2013:പൃ. 18).

1. അനുയാത
2. സംഘം ചേർന്നുള്ള യാത്ര
3. തൊഴിലിന്റെ ഭാഗമായുള്ള യാത്ര

അനുയാതകൾ കുടുതലും ചെന്നു ചേരുന്ന നാട്ടിലെ പ്രധാന ജീവിതമാണ് വിവരിക്കുന്നത്. പക്ഷേ അത്തരം യാത്രകളിൽ ഒരു സരയം സമർപ്പിക്കൽ നടക്കുന്നില്ല. പ്രതിബേദ്യതയും ത്യാഗമനോഭാവം

വവ്യും കുറവായിരിക്കും ഇത്തരം യാത്രകളിൽ. സ്റ്റ്രൈ ശരിരത്തിലിരുന്ന് ശ്വാസം മുട്ടുകയാണ് സ്റ്റ്രൈയുടെ യാത്രാ മനസ്സ്. യാത്ര മനസ്സിലാക്കി തരുന്ന പാരങ്ങൾ ഓരോ സ്റ്റ്രൈയ്ക്കും വ്യത്യസ്ത അനുഭവങ്ങൾ തന്നെയാണ്. യാത്രയും ആനന്ദവും തരുന്ന യാത്രകൾ ജീവിതത്തിന്റെ നേരിവുകൾ പകർന്ന് തരുമ്പോൾ അറിയാനും ഉൾക്കൊള്ളാനും കല്ലും കാതും മനസ്സും തുറന്നു പിടിക്കുകയാണ് ഓരോ സ്റ്റ്രൈയും ചെയ്യുന്നത്.

രൂചിയും ശസ്യവും തേടി ഡോ. ലക്ഷ്മിനായർ നടത്തുന്ന യാത്രയും മറ്റാരു അനുഭവലോകമാണ് സ്റ്റ്രൈയ്ക്ക് മുന്നിലുംതിപ്പിക്കുന്നത്. സകൂട്ടുംബും നടത്തിയ അനുയാതകളിൽ ഒരാളായി മാത്രം അറിയപ്പെടാൻ കൊതിച്ച യാത്രക്കാരികളിൽ തുടങ്ങി ഇന്ന് സന്തം പേരിൽ അറിയപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന യാത്രികരിലെത്തുംപോൾ സ്റ്റ്രൈകൾ താണ്ടിയ ദുരഘാസൾ നാം തിരിച്ചറിയാതെ പോവരുത്.

പുതിയ അനുഭവ പ്രപഞ്ചങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഓരോ യാത്ര തില്ലും സ്റ്റ്രൈയ്ക്ക് കഴിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഒറ്റയ്ക്ക് യാത്ര ചെയ്യേണ്ടി വരുന്ന സ്റ്റ്രൈയുടെ സുരക്ഷിതത്തും ഇന്നും ഒരു ചോദ്യചീനമായി നിലനിൽക്കുകയാണ്. എല്ലാ പൊതു ഇടങ്ങളും സ്റ്റ്രൈകൾക്ക് അനുവും ആപത്തകരവുമായി തീരുകയാണ്. സ്റ്റ്രൈകൾ ഒറ്റയ്ക്ക് യാത്ര ചെയ്യുന്നത് എന്ന് വിലക്കിക്കാണ്ട് പലപ്പോഴും പൊതു സമൂഹം ഈ പ്രശ്നത്തെ നില്ക്കാവെത്കരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതെ സമയം യാത്രകൾ അറിവാരുമായ സാഹചര്യമാണ് ഇന്ന് സ്റ്റ്രൈകൾക്കുള്ളത്. ഓരോ യാത്രയും നമ്മുടെ നാമക്കരിക്കുകയും നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ആശം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും കാഴ്ചപ്പട്ടാകളുടെ ചക്രവാളം വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മുഖം മുടികളിലൂടെ ഇടപെടലുകൾ തന്നെ യാത്രാനുഭവ സാഹിത്യത്തിൽ സ്റ്റ്രൈകളുടെ സ്ഥാനം (പ്രത്യുക്ഷവും നിസ്തർക്കവുമാക്കുന്നു). കമയ്ക്കുള്ളിലെ ഭാവനായാത്ര

എത്ര കാലംതെ ആവുന്നങ്ങളിലും യാത്ര ഒരു കമ്പാംശമായി കടന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതിനാശങ്ങളുടെ കാലം മുതൽക്കേ ഇത് (പ്രവന്നത സാഹിത്യത്തിൽ കണ്ണു വരുന്നു. രാമൻ അയനമാണ് രാമായണം എന്നാണ് പണ്ഡിതമതം അക്കശരാർത്ഥത്തിൽ അത് സീതായനമാണ്.

മലയാള ചെറുകമയിലെ സ്റ്റ്രൈ എഴുത്തുകൾ സൃഷ്ടിച്ച യാത്രയുടെ ഭാവനാലോകം കണ്ണഭരണാനുള്ള അനേകംജനമാണി പ്രബന്ധം നടത്തുന്നത്. ഭാവനകൾ സൃഷ്ടിച്ച ഇത്തരം യാത്രകളിൽ സ്ഥലകാല അൾ എങ്ങനെയാണ് വ്യത്യസ്ത കർത്തൃത്വങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതെന്നും യാത്ര എങ്ങനെയാണ് സ്വന്തം ജീവിതം മാറ്റിമിക്കുന്നതെന്നും അനേകം പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രാഥമ്യപ്പെടുത്തുകയും മാധവികൂട്ടിയുടെ ‘കടൽമയുർ’ വിശദപഠനത്തിന് വിധേയമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മലയാള ചെറുകമയിലെ സ്റ്റ്രൈ എഴുത്തുകാർ കമയിലിലും ഒട്ടേറെ ഭാവനായാത്രകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം യാത്രാനുഭവ

അംഗൾ കമാപാത്രത്തെത്തു അടിമുടി മാറ്റിമരിക്കുന്നു. പെണ്ണനുഭവത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരങ്ങളായ ഒറ്റപ്പട്ട കമകളാണിവ. അനുഭവങ്ങളുടെ ആഴവും മുർച്ചയുമായിരുന്നു അവരുടെ രചനകൾ. സ്ത്രീകൾ സാമൂഹിക ജീവിതത്തിൽ കൈവർക്കാൻ കഴിഞ്ഞ പുതിയ തിരിച്ച റിപ്, പെൺ സൗഖ്യരൂഹാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രചാരം, പെൺവാദപരമായ വിമർശന പദ്ധതികളുടെ ഉത്തരവം തുടങ്ങി നിരവധി കാരണങ്ങൾ പെണ്ണഫുത്തിന് പ്രേരകമായി.

സാരാ ജോസഫിന്റെ ‘സ്കൂട്ടർ’, ‘ട്രെയ്ൻ’, സിതാരയുടെ ‘എക്കാത്രസബാരങ്ങൾ’, ‘ഇടത്താവളം’, കെ.പി.സുധാരയുടെ ‘വഴി കൾ യാത്രികൾ’, ‘പെരുവഴിയിൽ’, പി.ടി. രാജലക്ഷ്മിയുടെ ‘യാത്ര’, ചന്ദ്രമതിയുടെ ‘യാത്ര’, ശായത്രിയുടെ ‘അനുയാത’, വത്സലയുടെ ‘ദൃഷ്ടതന്നും ഭിന്നമില്ലാത്ത ലോകം’, മാനസിയുടെ ‘രൂ യാത്ര’, കെ. രേവത്യുടെ ‘സഖാരികളുടെ പരുജിസ്’, ഗ്രേസിയുടെ ‘പുറം കാഴ്ചകൾ’ എന്നീ കമകൾ ഇത്തരം ഭാവനയുടെ യാത്രാലോക മാണം നമുക്ക് മുന്നിലഭവത്തിപ്പിക്കുന്നത്.

സ്ത്രീ രചനയിൽ പുതിയ മാനങ്ങൾ തേടുന്ന എഴുത്തുകാരിയാണ് സാരാജോസഫ്. ഭാവത്യുത്തിലെ സംഘർഷത്തിന്റെ മുഖ്യ ഉദാഹരണമാണ് ‘സ്കൂട്ടർ’-എന്ന കമ. വിദേശം മാത്രമാണ് ഇതിലെ ദാവതികളെ ഒന്നിച്ചു നിർത്തുന്ന ഘടകം. വിനോദയാത്രയ്ക്കായി സ്കൂട്ടറിൽ യാത്ര പുറപ്പെടുകയാണ് കമാപാത്രങ്ങൾ. യാത്ര വിനോദത്തിനായിട്ടുപോലും മനസ്സിലെ വിദേശം മാറ്റി വെയ്ക്കാൻ അവർക്കാണുന്നില്ല. കുണ്ഠിതെന നന്ന് എടുക്കാൻ പോലും തയ്യാറാകാത്ത അയാളോടുള്ള വിദേശം അവളിലും ജലിക്കുന്നുണ്ട്. ഭാര്യയുടെ ഒരു നേരിയ ശക്തി പ്രകടനമോ ഒരു കൊച്ചു വിജയമോ പോലും അയാൾക്കു സഹിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ‘സ്കൂട്ടർ’-ആണിന്റെയും ‘കുണ്ഠി’ പെണ്ണിന്റെയും മാണിക്കു കമയിൽ. സ്കൂട്ടറിന്റെ മേലുള്ള അവളുടെ പരിമിതമായ വിജയം പോലും അയാളെ ഭ്രാന്തപിടിപ്പിച്ചു (സാരാജോസഫ്, 2015: പൃ. 96).

ഒരു ദിവസാത്തെ യാത്രാനുഭവമാണ് ഈ ശ്രീമില ഭാവത്യുതിയുടെ സാരാ ജോസഫ് കാണിച്ചുതരുന്നത്. സ്ത്രേകൾ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ഓരോ ഭാര്യയും മറ്റാരു പുരുഷന്മാരും പ്രേമിക്കപ്പെടാനും രക്ഷിക്കപ്പെടാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നും വെന്നും തകർത്ത് ആരു ആഗ്രഹം സഹായികരിക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് അവർ ഭർത്താവിനൊപ്പും ശ്രീമിലമായ ബന്ധവും പേരി ജീവിതത്തിന്റെ കയറ്റങ്ങൾക്കു കയറ്റുക തന്നെ ചെയ്യുന്നു.

സ്വാനുഭവങ്ങളെ മറയിടാതെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സിതാരലക്ഷ്മണാരേവകളെ ഒന്നാനൊയി മായ്ചു കളയുകയാണ് തന്റെ രചനകളിലും. പെണ്ണഫുത്തിന്റെ മറ്റാരു ഘട്ടമാണ് സിതാരയുടെ കമകളിൽ കാണുന്നത്. സിതാരയുടെ ‘എക്കാത്ര സഖാരങ്ങൾ’-യാത്രാനുഭവം പക്കുവെയ്ക്കുന്ന കമയാണ്. ഒരുപ്പുമിനിട് യാത്രയ്ക്കിടയിൽ പോലും സ്വയം മുഴുകലിന്റെ ലോകത്തെക്ക് വഴുതി വീഴുകയാണ്

ഇതിലെ കമാപാത്രം. പെൻകുട്ടികളുടെ ഏറ്റവും വലിയ രഹസ്യമായ സാന്നിട്ടി പാധകരെ പരസ്യമായി കളിക്കുന്നതിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് തല്ലുകുട്ടി വിടിൽ നിന്നീരിങ്ങിപ്പോകാനും തിരിച്ചുവരണമുള്ള സ്ഥാതന്ത്ര്യത്തെ ഉറക്ക പ്രവൃദ്ധിക്കുകയുമാണ് ഈ കമയിലെ കമാപാത്രം.

കെ.പി.സുധാരിയുടെ ‘വിശിഷ്ട യാത്രികൾ’ എന്ന കമ നീലഗിരിയിലേക്കുള്ള ബന്ധം യാത്രയ്ക്കിടയിലുള്ള ഒരു സ്ത്രീയുടെ അനുഭവം കാണിച്ചു തരുന്നു. ജീവിത യാത്രയ്ക്കിടയിലേപ്പോഴാം വഴി പിരിഞ്ഞുപോയ കമിതാക്കരെ ഈ യാത്രയിലും ഓന്നിപ്പിക്കുകയാണ് കമാകാരി. ‘പരുവഴിയിൽ’ എന്ന കമയും യാത്ര തന്നെയാണ് പ്രമേയമാകുന്നത്.

യാത്ര പ്രധാനമായി വരുന്ന മരുബുദ്ധ കമയാണ് ഗായത്രിയുടെ ‘അനുയാത’. ദർത്താവിശ്രീ കാമുകിയെ കാണാൻ പോകുന്ന ഭാര്യയുടെ മാനസികതലം വിവരിക്കുകയാണ് കമാകാരി. യാത്രയിലുടനീളം മഹാസം മാത്രമായിരുന്നു ആ ദംബതിക്കർഷക കൂട്ട്. ദർത്താവിശ്രീ മുഖവെന്നെ സുന്ദരഭാവങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു കൊണ്ട് അവഹേളിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീ പ്രതികമാണ് താനെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ കൂടുംബം എന്ന കെട്ടു പാടിനുള്ളിൽ കുടുങ്ങി കഴിയുന്ന സ്ത്രീയുടെ മാനസിക തലമാണി പിടെ ആവിഷ്കർത്തമാവുന്നത്.

പരമ്പരാഗതവും ആധുനികവുമായ കൂടുംബ സംവിധാനങ്ങളിൽ നിന്നും ഉയരുന്ന സ്ത്രീസ്വത്വത്വത്തുകുറിച്ചുള്ള ഉൽക്കണ്ഠംകളാണ് മാനസിയുടെ ‘കമാലോകം’. ശ്രദ്ധിണിയായ ‘ദേവകി’ എന്ന കമാപാത്രത്തിശ്രീ ജീവിത ചലനങ്ങൾ യാത്രയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിലെ കമാപാത്രങ്ങളായ മുരുകനും ദേവകിയും സമുഹത്തിശ്രീ അടയാളങ്ങളാണ്. സർവ്വം സഹയാണ് സ്ത്രീ എന്ന ധാരണയെ അനുർത്ഥമാക്കുകയാണ് ദേവകി എന്ന സ്ത്രീ കമാപാത്രം. നിശ്ചിണിയായ ദേവകി ചെരുപ്പുപോലും ധരിക്കാതെയാണ് എത്രയോ ദുരം നടന്ന് ആശുപ്രതിയിലെത്തുന്നത്. കൂടെ പേരിനു മാത്രം മുരുകനുമാണെന്നിരുന്നു. അവരെ തനിക്ക് നഷ്ടപ്പെടാൻ പോകുന്നു എന്നിരുപ്പേണാണുള്ള പുരുഷരെ വിഞ്ഞൽ തന്മയിലാവതോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അടിമയായ ഒരു സ്ത്രീയെ യാണ് മാനസി നമുക്ക് മുൻപിലവതരിപ്പിക്കുന്നത്. യാത്രകിടയിലെ അനുഭവങ്ങളിലാണ് കമാസാക്ഷാത്കാരം നടക്കുന്നത്.

ചട്ടമതിയുടെ ‘യാത്ര’ എന്ന കമയിലെ കമാപാത്രവും യാത്രയിലാണ്. മനസ്സിലുണ്ടായുള്ള ഒരു യാത്ര. യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ഇണയെ തേടി നടക്കുന്ന വികാര ജീവിയെ കണ്ടെത്തുന്നതും എന്നാൽ ബന്ധം തിരിശ്രീ വിഡ്സിച്ചറ്റിൽ തളച്ചിടാൻ മനസ്സില്ലാത്ത സ്ത്രീകമാപാത്രത്തെയും അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

പുതുതലമുറയിലെ എഴുത്തുകാരിയായ കെ.രേവയുടെ ‘സഞ്ചാരികളുടെ പറുവിസ്’ എന്ന കമ വ്യത്യസ്തമായ യാത്രാനുഭവം പങ്കുവെയ്ക്കുന്നു. ‘ഗോപികദത്ത്’ എന്ന പതിനെട്ട് വയസ്സുകാ

ତିଯୁଦେ କୁଟୁଂବତିରେ ଚନ୍ଦଳୀଙ୍କାଙ୍ଗୁରେତକହୁଛି ଲୋକରେତ ତେବେତୀଯୁଛି ଯାତ୍ର ପେଣ୍ଡାନ୍ତୁବେତିରେ ବୃତ୍ତସ୍ତମାଯ ଏରୁ ମୁଖ ମାଣ୍ଡ ବାସନକାଳକୁ ମୁଣ୍ଡପିଲବତରିପ୍ରିକହୁନ୍ତି.

ହୁପକାରି କମାଯିରେ ଯାତ୍ର ଅନ୍ତୁବେମାଯି ମାରିକକାଣକିଠି କୁଣ୍ଡ ପୁତ୍ରିଯ ଆନ୍ଦୁବେଣୁଲୁଙ୍କ ବ୍ୟାଲାଙ୍ଗୁଲୁଙ୍କ ପାଠାଙ୍ଗୁଲୁଙ୍କ ନିର୍ମିଷକାଳୀ ହୃତରଠ ଭାବଗାଯାତ୍ରକଶକ୍ତ କଶିଯୁଣ୍ଟ.

‘କଟର୍ମଯୁର’ ଏରୁ ପେଣ୍ଠିବାଯନ

କମାଯିଠି ତର୍ଫେତାଯ ଏରୁ ହୁଠି କଣେତତୁକରୁଣ୍ୟ ତରୀକହୁ ପାଇୟିବାନ୍ତୁଛି କାର୍ଯ୍ୟଙ୍କାଳେ କୁଟୁମ୍ବରେ ତେଜିଯିଚ୍ଛିଟକହୁନ୍ତିକିନ୍ତୁ ବେଣକି ଅନେକକଂ ଆନ୍ତରିକମାଯ ପ୍ରତିକଣ୍ଠର ଉପର୍ଯ୍ୟାଶିକହୁକର୍ଯ୍ୟ ଚେତ୍ତ କମାକାରିଯାଙ୍କ ମାଯବିକୁଟି. ମିଳି କମକଳିଲୁଣ୍ଟ ହୁଏ କମା କାରି ସର୍ବିକିକହୁନ ରଚନାତରେ ଆନ୍ତରାଵିରେ ଭାଷଣତିରେ ତାଙ୍କ. ସଂତ୍ରୀଯୁଦ ମନ୍ଦ୍ୟିରେ ପ୍ରଯାନ ବାହିନୀଯାକିରାଙ୍କ ଅବର ସମଗ୍ରତାଲୋକବ୍ୟୁଂ ଚୁଗ୍ଗିକାଣ୍ଟିନ୍କ. ସହିନଂ, ପ୍ରତିଷେଧତିରେ ମୁଦ୍ରା ଲବ୍ୟୁ ପରୁକଣ୍ଟମାଯ ତଳାଙ୍ଗର, ବିମୋଚନ ସାପ୍ରାଣଙ୍ଗର, ସତାବେ ଷଣ ଶ୍ରମଙ୍ଗଙ୍ଗର ତୁରଙ୍ଗିଯ ପେଣ୍ଠିବୋଯତିରେ ବିରିଯ ବଶଙ୍ଗର ମାଯବିକୁଟିଯୁଦ କମକଶ ପ୍ରତିନିଧିବାନ୍ତ ଚୟାନ୍ତ ହୁଏ (ହରିକୁମାର ଏବା. କେ, 1995: ପୃ. 16).

ସଂଗେହତକହୁରିଚ୍ଛ ଅମବା ପ୍ରସାଦତକହୁରିଚ୍ଛ ହୃତମାତ୍ରଂ ଏହିଶ୍ରୀତୁକର୍ଯ୍ୟ ପାଇୟିକର୍ଯ୍ୟ ଚେତ୍ତ ମର୍ଦାରାଶ ମଲରାଜତିର ଏକାନ୍ତ ହୁନ୍ତୁର ଭାଷକଳିଠ ତାଙ୍କ ବେଳେ ହୁଲ୍ଲ ସଂଗେହା ନଷ୍ଟପ୍ରୟୁକ୍ତ ଜୀବିତ ଅଙ୍ଗର ହୁଲାଯୁ ଶିବରବ୍ୟୁ ନଷ୍ଟପ୍ରୟୁକ୍ତ ମରଙ୍ଗର ମାତ୍ରମାଣଙ୍କ ଅବର ପାଇ ଯୁଣ୍ଟ. ସଂଗେହା ଓରେ ସମଯଂ ପାପ୍ୟୁବ୍ୟୁ ଅନେତେ ସମଯଂ ଅପ୍ରକାପ୍ୟୁବ୍ୟୁ ମାଯ ଅନତକୁତଳେମକମଙ୍କ. ହୁତ ମାଯରୁବ୍ୟୁ ବେଦନ୍ତୟୁ ନାହିଁକହୁନ୍ତି.

ସମଳଂ ମାରୁବୋଶ ଏହିଅନେ କରିତୁତୁମ ମାରୁଣ୍ଟ ଏକାନ୍ତିକ ତେଜିବାଙ୍କ ‘କଟର୍ମଯୁର’ ଏକା କମ. ପ୍ରୋପାମଶ ରେଣ୍ଟକାଓବି ଯୁଦେ ‘ଯାତ୍ର’ ଏହିଅନେବେଳେବାଙ୍କ ଅବରୁଦେ ଜୀବିତଂ ମାର୍ଦି ମରିକହୁନ ତାଙ୍କ ବୃକ୍ତମାକହୁକର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ‘କଟର୍ମଯୁର’. ଅନେପରତାକୁବ୍ୟୁବାନ୍ତ କଶ ଜୀବିତରେ ପ୍ରମୋଦ ସାମେଯାନ୍ତ ଉଦ୍ଘୋଗତିରୀକିନ୍ତ ବିରମିଚ୍ଛ ତର୍ଫେ ମନ୍ଦ୍ୟିନୀ ଲାଣ୍ଡିଯ ସାମ୍ବାର୍ଯୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନର ତାତିର ଜୀବିତ ଚାରିତାର୍ଥମ୍ୟ କଣେତତିଯ ବୃଦ୍ଧକଣ୍ଟକର୍ଯ୍ୟାତିରୁଣ୍ଟ ରେଣ୍ଟକାଓବି.

ଲେଳାଙ୍ଗିକ ବେଢ଼ଚକଶ ଅନତକୁଲ୍ଲିଲ୍ଲାତର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନମାଣଙ୍କ ବିଶାସିଚ୍ଛ ରେଣ୍ଟକାଓବି ଅନତରଠ କାର୍ଯ୍ୟତିର ତାଙ୍କ ଜରିକଲୁଣ୍ଟ ପକାଳିଯାବିଲ୍ଲେଙ୍କ ନିଶ୍ଚଯିକହୁନ୍ତି. ହୃଦେବାଗବ୍ୟୁ ରକତସମର୍ପ ତତିରେ ତଳବେଦନ୍ତୟୁ ପ୍ରମେହବ୍ୟୁ ଅବର୍କହୁମର ମରୁଣ୍ଟକଶ କଶିଚିତିରେ ପଲମାଯି ବନ୍ଦ ଚେରନ କଷ୍ଟିନୀଯିକହୁବ୍ୟୁ ପେରିକକା ଲାଙ୍କଙ୍କ ଯଗଶାସ୍ତ୍ରବିଦ୍ୟରୁଦ ଅନତାରାହନ୍ତିର୍ମୁଦ୍ରିତତିର ପକ୍ଷ ଦୂକାନାଯି ରେଣ୍ଟକାଓବି ନିଃଶ୍ଵର ଯାତ୍ରକ୍ଷକାର୍ଯ୍ୟଙ୍କହୁନ୍ତି. ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟ ପେଣ୍ଠିକୁଟିକଳିଠିକିନ୍ତ ବୃତ୍ତସ୍ତମାଯ ବେଳୁଣ୍ଟ ମୁତଳେ ବିଶାସିଚ୍ଛିରୁଣ୍ଟ. ଅନ୍ତାମାନ୍ଯ ବୃଦ୍ଧିଶକ୍ତିଯୁଛ ଏରୁ ମହା

തവ്യക്രിയയെ മാത്രമെ താൻ ഭർത്താവായി സ്വീകരിക്കുകയുള്ളൂവെന്നും സാധാരണക്കാരൻ്റെ ഭാര്യയും അയാളുടെ കൂട്ടികളുടെ അമ്മയുമായി ജീവിതം നയിക്കുന്നതിലും ഭേദം അവിവാഹിതയായി സമുച്ചതിൽ തനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളുടെ ലോകത്ത് കഴിയുകയാണ് നല്ലതെന്നും വിശ്വസിച്ച രേണുകാദേവി ശൃംഗാരം, അനുരാഗം എന്നീ വികാരങ്ങളെ ജീവിതത്തിൽനിന്നും പാടെ ഉപേക്ഷിച്ചു.

സിംഗപ്പൂർ യാത്രക്കിടയിൽ വിമാനത്തിൽവെച്ച് തന്റെ മകനാവാൻ മാത്രം പ്രായം വരുന്ന ഒരു യുവാവിനെ രേണുക കണക്കുമുട്ടുണ്ട്. നോട്ടങ്ങൾ സംസാരത്തിലേക്കും സൗഹ്യദത്തിലേക്കും നിണ്ഞുണ്ട്. കുടുംബ സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ കെട്ടുപാടുകളിൽനിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കുമ്പോൾ സ്ത്രീമനസ്സിൽ വരുന്ന വ്യതിയാനങ്ങൾ ഇത്തരം യാത്രകൾക്കുമുന്നിലിവതരിപ്പിക്കുന്നു.

കൂടും വരുന്ന കാണാൻ ക്ഷണിക്കുന്ന യുവാവിനോട് വ്യഖകന്യകയായ രേണുകാദേവിക്ക് അനിഷ്ടം തോന്നുന്നു. ഒരിക്കലും അത്തരം റംജാൻജുലാന്നും കാണാൻ പാടില്ലെന്ന് ഉറച്ച വിശ്വാസം രേണുകാദേവിയിൽ കാലങ്ങളായി രൂപപ്പെട്ടതായിരുന്നു. സിംഗപ്പൂർ വിമാനത്താവളത്തിൽ ഇരഞ്ഞിയപ്പോൾ രേണുകാദേവി ദയപ്പെട്ടുപോകുന്നു. ഇതു വിശാലവും ഭീതിജനകവുമായ ലോകത്തെക്കുള്ള അവരുടെ യാത്രാടുമായിട്ടായിരുന്നു. ആ ദറപ്പെടലുകൾക്കിടയിൽ അവർക്ക് തുണ്ടായായിട്ടുതുന്നത് ആ യുവാവാൺ. തന്നെകുടാതെ ഇന്ത്യയിൽനിന്ന് വേരെ പ്രതിനിധികൾ സമേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാതെത്ത് ഭാഗ്യമായി കരുതുകയാണ് രേണുകാദേവി. കാരണം ആ യുവാവുമായുള്ള തന്റെ ഇടപെടൽ സമുഹം തെറ്റിവരിപ്പേക്കാം എന്നാണ് അവർ ചിന്തിക്കുന്നത്. തനിക്ക് പുറത്തുള്ള ലോകത്ത് എത്തിപ്പെട്ടുനേരും വ്യക്തിത്വങ്ങളിൽ വന്നമറ്റം ഈ കമ്പ വരച്ചുകാട്ടുന്നു. താൻ വെറുത്തിരുന്നതെല്ലാം ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു മാറ്റം രേണുകാദേവിയിൽ നാം ദർശിക്കുന്നു. ബ്യൂട്ടിപാർലറിൽ എത്തി സുന്ദരിയാവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനിയായിൽ സൗംഘ്രാവർഖനവിന് പണം ചെലവാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയും സ്ത്രീകളുടെ ആദ്യം പരഭ്രാംതപ്പറ്റിയും നിന്നയോടെ മാത്രമെ താൻ കേരളത്തിൽവെച്ച് പ്രസംഗിക്കാറുള്ളുവെന്ന് അവർ ഓർക്കുന്നുണ്ട്.

ഒരു ദേശത്തുനിന്നും മറ്റാരു ദേശത്തിലേക്കുള്ള, അനുഭവത്തിലേക്കുള്ള യാത്ര അവരെ വേറൊരു തലത്തിലേക്ക് മാറ്റുകയായിരുന്നു. ഇതെയും കാലം മനസ്സിൽ കാത്തുസുക്ഷിച്ച സംയമനം പെട്ടുന്ന് ഒരു ദിവസം കാറ്റിൽ പറഞ്ഞാൻ തനിക്ക് സാധിക്കുമോ എന്ന വർഷക്കിടക്കുന്നു. ഒരാൾക്കും കീഴടങ്ങാത്ത തന്റെ ശരീരം ശൃംഗാരക്കല്ലുള്ള ഒരു വിദേശിയൻ കാഴ്ചവെച്ചുകൂടെന്നും അത് ആത്മനിന്ന യാത്രക്കിടയാക്കുമെന്നും കമ്പാപാത്രം പലതവണ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ട്.

രണ്ട് തന്നെ പ്രേമിക്കുമെന്നോ അയാളുടെ കല്ലിൽ സുന്ദരിയായിരുത്തിരുമെന്നോ ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത രേണുകാദേവി അവരെ പ്രേമത്താൽ ആദ്യമായി തന്റെ സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ വില മന

സ്കൂളിലാക്കി. മാംസനിബാദമല്ലാത്ത രാഗത്തിൽ മാത്രം താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്ന രേണുകാദേവിയെ ആ യാത്രാനുഭവം അടിമുടി മാറ്റിമറിക്കുന്നു. തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഉടനീളും തുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ആദർശാഭിനയങ്ങളും സാഡാചാര സുക്രതങ്ങളും തന്നെ ദുർബലയാക്കുകയായിരുന്നു അവർ തിരിച്ചറിയുന്നു. ശരീരത്തോട് ഉഭാസീനത കാണിച്ചതിനിടൽ മറ്റൊളവരെ ഒന്നും ബോധ്യമാക്കാനില്ലെന്ന സത്യം അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. വൈരുപ്പയേതാടും വാർഡക്കുയേതാടും അകാരണമായ വെറുപ്പ് അവർക്കുള്ളിൽ പൊട്ടിമുള്ളുകുന്നു. ത്യാഗങ്ങളാൽ കഷിണിപ്പിച്ച ദതിപ്രമാക്കിയ ജീവിതം ഈ പുതുരാഗത്താൽ ധന്യമായിത്തീരണമെന്നാവർ ആലോചിക്കുന്നു. ‘കിം’ തനിക്കായി കാണിക്കിൽ ഏൽപ്പിച്ച പുരുച്ചണ്ടുകൾ വാങ്ങുമ്പോഴും ഈയൊരു സന്ദശം രഹസ്യമാക്കി വെയ്ക്കാനാണ് അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. സമുഹം എന്ന കെട്ടുപാടിനെ അവർ ഫയക്കുന്നാണ്.

നമ്മുടെ സാമൂഹിക ജീവിതം ഒരു വലിയ ആളുവുവരെ യാളിക്കുമാണ്. നമ്മൾ സാമൂഹിക ജീവികളായി മാറുന്നത് വിനിമയങ്ങളുടെ ഒരു ക്രമത്തെ ആന്തരവത്ക്കരിച്ചു കൊണ്ടാണ് (മധു ടി. വി, 2011: പൃ. 18). വിനിമയങ്ങളുടെ ക്രമം നിയമങ്ങളുടെയും വഴക്കങ്ങളുടെയും വ്യവസ്ഥയാണ്. ഈ വ്യവസ്ഥക്കുള്ളിൽ താൻ പെരുമാറുന്നത് സ്വാത്മപ്രേരിതമായല്ല മറിച്ച് ചില വഴക്കങ്ങൾക്കുനുസൂത്രമായാണ്. അതുകൊണ്ട് ചതുരംഗപ്പുലകയിലെ മരക്കുഞ്ചിനങ്ങൾക്ക് തുല്യമാവുകയാണ് നമ്മൾ. രേണുകാദേവിയുടെ ജീവിതത്തിലും സംഭവിച്ചത് തുടർന്നുവരുന്ന നിയമങ്ങളുമായിരുന്നു ഒരു സാമൂഹിക ജീവി എന്ന നിലയിൽ രേണുകാദേവിയെ വാർത്തയെടുത്ത ഘടകം. ഇതിൽനിന്നുള്ള മോചനമായിരുന്നു അവർക്ക് യാത്ര. വസ്തുപ്പുണ്ണയത്തിൽനിന്ന് പുതിയ അനുഭവപ്പെട്ടു. തേടിയുള്ള യാത്രക്കിടയിൽ സ്വന്തരെത്തെ തിരിച്ചറിയുകയാണ്.

തന്റെ ജീവിത വീക്ഷണം പാട മാറുന്നതായും അവിശ്വസനിയമായ ആനന്ദമാണ് താൻ സിംഗപ്പൂരിൽ അനുഭവിക്കുന്നതെന്നും അവർ പറയുന്നുണ്ട്. താൻ ഇതുവരെ കൊണ്ടുനടന്ന സഭാചാരമുല്യങ്ങളെ തകർത്തുകൊണ്ട് അതുവരെ അനുഭവിച്ചരിയാത്ത ആനന്ദം തന്റെതാക്കി മാറ്റിക്കൊണ്ട് ആത്മസംത്വപ്പത്തിയോടുകൂടി ഹൃദയാലാത്തണിഞ്ഞേ രൂപത്തിൽ വന്ന മരണംതെ ഏറ്റവുംബന്ധുകയാണ് രേണുകാദേവി. നമ്മൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കർത്തുതരത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായ കർത്തുതമാണ് ഈ യാത്രാവേളയിൽ രേണുകാദേവി എന്ന കമാപാത്രം അനുഭവിച്ചത്. തനിക്ക് ബന്ധങ്ങളോ ബന്ധനങ്ങളോ ഇല്ലാത്ത ഒരിടമായതുകൊണ്ടാണ് ഇത്തരം അനുഭവം രേണുകാദേവിയ്ക്കുണ്ടായത്. അതിന് കാരണമായത് കെട്ടുപാടുകൾക്കുറന്തെങ്കുള്ള യാത്രയുമാണ്. സമ്പർക്കാലങ്ങളിലെ മാറ്റം എപ്പകാരമാണ് പുതിയ കമാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതെന്ന് കമാകാരി കാണിച്ചുതരുന്നു.

‘കടൽമയുരം’എന്ന പേരുതന്നെ കമായെ അനുർത്ഥമാക്കുന്നു. ‘കടൽ’ ‘മയുരം’എന്നിവ രണ്ട് സൂചകങ്ങളാണ്. മയിലിൽ സൗന്ദര്യം

എന്ന് പറയുന്നത് അതിൻ്റെ വർദ്ധണംഗിയാണ്. വിവിധ വർദ്ധണങ്ങളുടെ കുമരഹിതമായ വിനൃസ്സകമമാണ് മയിലിൻ്റെ വർദ്ധച്ചിരകുകളുടെ മനോഹാരിതയ്ക്കുവലംബം. ടീക്കാറു കാണുമ്പോൾ മയിൽ പീലി വിത്തച്ച നൃത്തം ചെയ്യുന്നു. ആ നൃത്തം ചെയ്യലിലാണ് മയിലിൻ്റെ പ്രണയ സാക്ഷാത്കാരം നടക്കുന്നത്. ഇവിടെ കടൽ കടന്നത്തുനാശംകാഡേവിയിൽ ചിരിക്ക് വിത്തച്ച നൃത്തം ചെയ്യാനുള്ള അവസ്ഥയാണ് സിംഗപ്പൂർ അനുഭവം. രേണുകാഡേവിയിൽ ആത്മസാക്ഷാത്കാരത്തിനെ സിംഖൽ ആയിവരുന്നത് യാത്രയുമാണ്.

നീലപുട്ടും ധരിച്ചുവരുന്ന കിംസുങ്ഗിനെ കണ്ണപ്പോൾ രേണുകാഡേവിക്ക് മയിൽപ്പോലെ നീലിച്ച കടലിനെ ഓർമ്മവരുന്നു. വേലിയേറ്റത്തിലെ കടലിൻ്റെ ചിരകുകൾ വിരുത്തിയുള്ള ആട്ടത്തെ കടലിൻ്റെ പ്രണയ സാക്ഷാത്കാരത്തിന്റെ അടയാളമായി കണക്കാക്കാം. മനുഷ്യമനസ്സിലെ വിവിധ വികാരങ്ങളെ വേലിയേറ്റങ്ങളും വേലിയിരിക്കുന്നുമായി സങ്കല്പിക്കാവുന്നതാണ്. ‘കടൽ’മയിൽ’എന്നീ സുചകങ്ങളിലും രേണുകാഡേവി ‘കിം’ എന്ന യാമാർത്ഥത്തിലേക്കുത്തിച്ചേരുകയാണ്.

ആദ്യാത്മികതയിൽനിന്ന് ഭൗതികതയിലേക്കുള്ള മാറ്റമായി രൂനു രേണുകാഡേവിയിൽ നാം ദർശിച്ചത്. ‘മാംസനിബന്ധമല്ല രാഗം’ എന്ന കുമാരനാശാൻ്റെ വാദത്തോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയാണീ കമാറ്റെന്ന് പറയാം. കാരണം ‘ലീല’ എന്ന നായിക സമ്പർശം സാക്ഷാത്കാരത്തിലെത്തുനില്ല. ലീലയെയും, രേണുകാഡേവിയെയും താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ രേണുകാഡേവി ഒരു സ്വയം സമ്പർശംതയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതായിട്ടാണ് നമുക്കെന്നുവെപ്പുന്നത്. സ്ഥലവിപരയും ആവിഷ്കരിക്കുക വഴി മലയാള സാഹിത്യ ചതിത്രത്തിന്റെ തന്നെ ഒരു തിരുത്തിയെഴുത്താണ് മാധവിക്കുട്ടി നടത്തുന്നത്.

പുരുഷൻ്റെ ‘അടിവസ്ത്രം’ ‘ശിവ’ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ സുചകങ്ങൾ കമയിലും നമുകൾ കണ്ണഭത്താം. താൻ മാറ്റിയെഴുതപ്പെട്ടു എന്നതിന് തെളിവായി പുരുഷൻ്റെ ‘അടിവസ്ത്രം’ എന്ന സുചകം മാത്രമാണ് കമയിലുപയോഗിക്കുന്നത്. കമയിലെ മാറ്റങ്ങളും നടക്കുന്നത് രേണുകാഡേവി മാത്രമുള്ള ലോകത്തിലാണ്. തന്റെ ആത്മീയലോകത്തിൽ വന്ന മാറ്റം ലോകം അറിയുന്നത് കമാന്ത്രത്തിൽ പുരുഷൻ്റെ ‘അടിവസ്ത്രം’ എന്ന സുചകം ഉപയോഗിക്കുന്നതിലും ദേഹം നാൽ തന്റെ വളർത്തുമകളായ ‘ശിവ’യാണ് ഈ സത്യം തിരിച്ചറിയുന്നത് ‘ശിവ’നൃജനരേഷൻ്റെ പ്രതീകമായിട്ടാണ് കമയിൽ സ്ഥാനം നേടുന്നത്. തന്റെ ആദർശ ലോകത്തിൽ ‘ശിവ’ചെയ്യുന്നതെല്ലാം വിലക്കുകൾ മാത്രമായിരുന്നു രേണുകയുടെ കണ്ണിൽ. സുക്ഷ്മ ദർശനത്തിൽ രേണുകാഡേവിയും അഭോധം തന്നെയാണ് ‘ശിവ’ എന്ന പറയാം. ‘കിം’ രേണുകാഡേവിയുടെ അഭോധം തന്നെയായിരുന്നു. സ്ത്രീയുടെ സമഗ്രമായ വ്യക്തിത്വം ആണ്ടായികാര വ്യവസ്ഥക്കെത്ത് ചിതറിയിരിക്കും. ഈ ചിതറി നിൽക്കുന്നതെല്ലാം യാമാർത്ഥ്യം എന്ന സത്യം ആവിഷ്കരിക്കുക കൂടിയാണ് ‘കടൽ’ മയുരം’.

രേണുകാ ഭേദവിയുടെ സിംഗപ്പൂർ യാത്ര സമലകാലങ്ങളിൽ വിപര്യയം നടത്തുകയാണ്. തിരുവന്തപുരം ഫ്രൈഡ വ്യവസ്ഥയു ടെയും കൃതിമ ആദർശത്തിന്റെയും സമലമായിരുന്നു. ഒരു തരം ദമി തമായ അനുഭവമാണ് തിരുവന്തപുരം നായികയിൽ സുഷ്ടിക്കുന്നത്. എല്ലാവരാലും ആരാധിക്കുന്ന ആദർശവർക്കരിക്കുന്ന ഒരു കുർത്തു ത്രമായിരുന്നു രേണുകാദേവി അവിടെ അനുഭവിച്ചത്. എന്നാൽ സിംഗപ്പൂരിലെത്തും മോബൈൽ മാത്രം അന്തരീക്ഷം മാറുന്നു. കാഴ്ചകളും കാഴ്ചപ്പൂര്വകളും മാറുന്നു.

സിംഗപ്പൂർ ഒരു കണ്ണാടിയാണ്. ആ കണ്ണാടിയിൽ തന്റെ അപര തരത്തെ കണ്ട്, തന്റെ അബോധനയെത്തെ കണ്ട് അവൻ തെട്ടുന്നു. ‘ശിപില’മായ ‘ഞാൻ’ മുൻഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതായിട്ടുണ്ടെന്നും പ്രാണികളും മാറുന്നു.

സമലത്തിൽ മാത്രമല്ല കാലത്തിലും യാത്ര മാറ്റം വരുത്തുന്നു. കാരണം അറുപതുകാരിയായ വ്യഖ്യയുടെ മനസ്സ് യുവതിയായ കാമുകിയുടെ അവസ്ഥയിലേക്ക് മാറുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. കാലത്തിൽ പിന്നാക്കം സംഭവിക്കുകയാണിവിടെ. സമലകാലങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത കർത്തുതം സുഷ്ടിക്കുക തന്നെയാണിവിടെ. എത്രയോ കാലങ്ങൾക്ക് പിന്നിലേക്കുള്ള സഖ്യാരമായിരുന്നു രേണുകാദേവിയുടെ സിംഗപ്പൂർ യാത്ര. ഈത് അവരുടെ അബോധനയായ സകലപ്പമായിരുന്നു. ആ ബന്ധം അവരുടെ അപരയാമാർത്ഥമായി മാറുകയായിരുന്നു. അങ്ങിനെയാണ് യാത്ര ആത്മാനോഷണവുമാവുന്നത്.

ഉപസംഹാരം

ചെറുകമയിലെ യാത്രകൾ വ്യത്യസ്ത അനുഭവങ്ങൾ തന്നെയാണ് വായനക്കാർക്ക് നൽകുന്നത്. ഓരോ യാത്രയും അനുഭവങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയാണ്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഏതൊരു സത്തവും³ അതിനെത്തു നിന്നു തന്നെ വെള്ളിപ്പിളി നേരിട്ടുന്നുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

താൻ തനിക്ക് പുറത്താണെന്നും സാമുഹ്യ രാഷ്ട്രീയത്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്ന് വിട്ട് നിൽക്കുമ്പോൾ തനിക്ക് പുറത്ത് നിൽക്കുന്ന തന്നെ തിരിച്ചിറയുന്ന ഒരു ലോകം ഉണ്ടെന്നും അതിലൂണ് ആ വ്യക്തി തന്റെ സ്വാത്മം കണ്ണാടത്തുന്നതെന്നും രേണുകാദേവിയെപ്പോലുള്ള കമ്മാപാത്രങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അതിന് കാരണമായിത്തീരുന്നത് ഇത്തരം യാത്രാനുഭവങ്ങളുമാണ്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ കമ്മയിലെ യാത്രകൾ അത്ഭുതങ്ങളും സംഭേദങ്ങളും ജനിപ്പിക്കുമെന്നും അത് പുതിയ പാംബാൾ പകർന്നു നൽകുമെന്നും ജീവിതത്തെ പുതിയ രീതിയിൽ നോക്കിക്കാണാൻ ന്യത്രീയ പ്രോത്സ്ഥിക്കുമെന്നും ജീവിതം തന്നെ ഒരു യാത്രയാണെന്ന ഭർഷനും അവത്തിപ്പിക്കുമെന്നും ഇത്തരം കമകൾ നമ്മുണ്ടോ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ‘ഞാൻ’ എന്ന സത്തവെത്തെ കെട്ട ശിക്കുകയാണ് പ്രോഫസർ രേണുകാ ദേവി. അതിന് അവർക്ക് സഹായകമായ ഐടകകം യാത്രയുമാണ്.

കുറിപ്പുകൾ

1. വിഷയി - വിഷയത്തിന്റെ വിവരാർത്ഥ പക്ഷത്തിന്റെ വിഷയി എന്ന സംശയം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. വിഷയി എന്ന അർത്ഥത്തിൽ സഖ്യജക്ക് എന്ന ആശല പഠം ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങുന്നത് പതിനേട്ടാം നൂറ്റാണ്ടാകുടിയാണ്. - മധ്യ. ടി. വി. 2011. തൊൻ എന്ന (അ)ഭാവം കേരളാംഗം ഇൻസ്റ്റിറ്യൂട്ട്, പു. 24.
2. വെർജ്ജിനിയ വ്യർഹ്, "As a woman, I have no country, As a woman I want no country. As a woman my country is the whole world", ബീറ്റ കെ.എ, സ്ക്രീ യാത്ര ചെച്ചുവേബർ, 2013: സംഘടിത, ഡിസംബർ, പു. 6.
3. സഖ്യം - എക്കുറിച്ചു തൊനും മറ്റുള്ളവരും പരിയുന്ന കമക്കളെ നടു കെയ്യും കുറുക്കുന്ന കുടുംബം പോവുന്ന വരകളായി സകലപ്പുചൂൽ അവ കുടിമു ഇന കേരു നധാനമാണ് സത്താ. അതായൽ ആവ്യാനങ്ങളുടെ ഗൃഹത്വം കേരു, മധ്യ. ടി. വി. 2011- തൊൻ എന്ന (അ)ഭാവം കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്യൂട്ട് പു. 19.
4. ലൊൻ - മനുഷ്യ ശിശു കണ്ണാടിയിൽ കാണുന്ന രൂപത്തെ താൻ ആയി മന സ്ഥിലാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇത് തനിക്ക് പൂർത്താബന്നന സകലപ്പം. (ജാകുസ് ലഭ്രാൻ - കണ്ണാടിലുടു), ഡോ. അനിൽ ചേലേറ്റു - പാന്തരു വഴിയുല അഞ്ചും. ദേശാദിമാനി ഓൺ വിശേഷാൽപ്പതി. പു. 138.

മനുസ്യചി

1. സിതാര എൻ 2004 അണിയും കമകളും, കോഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി ബുക്സ്.
2. മിനി (പ്രസാർ എഡി) 2011 മാധവിക്കൂട്ടിക്കമകൾ ഒരു പെൺവായന, കോഴിക്കോട്: ലെഡിപ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്.
3. തനുജ എൻ ട്രക്ടിൽ 2003 താഴ്വരതിൽ നിന്നൊരു കാറ്റ്, കോഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി ഗ്രന്ഥവേദി.
4. രേവ കെ 2005 ആരുടെയോ ഒരു സവാൾ അനിക്കാട്ടുകാരി, തുമ്പുർ: കുറഞ്ഞ ബുക്സ്.
5. ഗ്രേസി 1996 ഭാനൻ പുക്കൾ, കോട്ടയം: ഡി. സി. ബുക്സ്.
6. ശോട പി വി 2012 ലിംഗദേവിയും സാമൂഹികതയും, പട്ടാമി: ശ്രദ്ധ.
7. രാജീവ് കുമാർ എൻ 2011 മാധവിക്കൂട്ടി സ്നേഹത്തിന്റെ കൊടിയുലാളം, തിരുവനന്തപുരം: കാലാം.
8. ജയകൃഷ്ണൻ എൻ (എഡി) 2011 പെബ്രൂരുത്ത്, തിരുവനന്തപുരം: കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്യൂട്ട്
9. മധ്യ ടി വി 2011 തൊൻ എന്ന(അ)ഭാവം, തുമ്പുർ:കേരള സാഹിത്യഅക്കാദമി.
10. മാധവിക്കൂട്ടി 2011 മാധവിക്കൂട്ടിയുടെ കൃതികൾ സമ്പർക്കം, കോട്ടയം, ഡി. സി. ബുക്സ്.
11. ജാനകി 2014 സ്ക്രീകൾ താണ്ണുന്ന ദുരാസൾ, മാധ്യമം. ആഗസ്റ്റ്
12. രമേഷ് ചട്ടേൻ പി 1989 സഖ്യാർ സാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ, തിരുവനന്ത പുരം: കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്യൂട്ട്.
13. പോകർ പി കെ 2013 യാത്ര ഒരു രൂപകം, ദേശാദിമാനി ഓൺ വിശേഷാൽ പതിപ്പ്.
14. അനിൽ ചേലേറ്റു 2013 നവംബർ എബ്രൈ ഫാഷൻ യാത്ര ദേശഭാവനയിൽ വിശ്വിഷ്ട സഖ്യാർസ്മരണ, ചുട്ടിക.
15. സച്ചിദാനന്ദൻ 2011 മൃടിരത്നത്യാഭാസ് (പഠനം) പാപത്തറ സാറാജോസംഫ തുമ്പുർ: കുറഞ്ഞ ബുക്സ്.
16. സാറാജോസംഫ 2004 അവതാരിക. അണിയും കമകളും, സിതാര എൻ കോഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി ബുക്സ്.
17. ഹരികുമാർ എൻ കെ 1995 അപാരംബോധത്തിന്റെ സർജ്ജാത്മകത, തുമ്പുർ: കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി.

ലിൻസി സി.

ഗവേഷക

മലയാള കേരള പഠന വിഭാഗം

കാലിക്കറ്റ യൂണിവേഴ്സിറ്റി

ഇഗ്രേജ്‌മലയാളഗദ്യപരിഭാഷയ്ക്കൊരാമുവം*

പ്രോഫ. എൻ.വി.പി. ഉണ്ടത്തിരി/

കെ. രാജേഷ്,

സമീർ ബാബു കാവായ്

1. ഇഗ്രേജ് ഫീന വാക്കുൽപ്പത്തിയെക്കുറിച്ചു വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സകൽപന ഞാളുണ്ടെന്നോ?

ഇഗ്രേജ്+വേദഃ = ഇഗ്രേജ്. സംസ്കൃതത്തിൽ പൂണ്ണിംഗമായ ഈ പദം നാം മലയാളത്തിൽ നപുംസകരുപമായി ഇഗ്രേജ് എന്നു പറയുന്നു. ഇഗ്രേജ്, യജുർവേദം, സാമവേദം അമർവവേദം എന്നിവയാണ് ലോ നാലു വേദങ്ങൾ. ഇക്ഷ്യാനമായ വേദം, യജു� പ്രധാനമായ വേദം, സാമപ്രധാനമായ വേദം, അമർവപ്രധാനമായ വേദം എന്നിങ്ങനെന്ന സമാനരീതിയിൽ ഇവയ്ക്ക് അർമ്മം പരിയുകയാണെങ്കിൽ, ഇഗ്രേജത്തിന് സ്തതുതിപ്രധാനമായ വേദം എന്നർമ്മം കിട്ടും. ‘ഇച്ച സ്തതുത’ എന്നു ധാരാ. ‘ഇച്ച സ്തതുതിയിൽ’ എന്നർമ്മം. ഇച്ച എന്നതിലെ അകാരം ഇത്തായതുകൊണ്ട് അതിനു വിലയില്ല. ‘ഇത്’ എന്നത് പാണിനിയുടെ ഒരു സാങ്കേതികപദമാണ്. ഇച്ച എന്നാണ് ധാരാസ്തുപം. ഇക്ഷശബ്ദം ചകാരാനമാകയാൽ ഇങ്ങനെന്നയാണ് രൂപം വരിക. ഇക്- ഇച്ച- ഇച്ചഃ എന്നിങ്ങനെ പ്രാമാണികത്തിൽ ഇക്-എം-ബി-ബഹുപഥാങ്ഗൾ. ഇക്ഷശബ്ദം തതിന് ‘ദേവമാർ ഇതുകൊണ്ടു സ്തതുതിക്കപ്പെടുന്നു’ എന്നർമ്മം. ‘പാപ തെര നശിപ്പിക്കുന്നത്’ എന്നു സാമത്തിനും ദേവമാർ ഇതുകൊണ്ട് യജികപ്പെടുന്നു എന്നു യജുർവ്വിനും അർമ്മം. ത്രയി എന്നതുകൊണ്ട് ഇര മുന്നു വേദങ്ങളെ അർമ്മമാക്കുന്നു. അമർവവേദം പിന്നീടു വേദങ്ങളിൽ പെടുത്തിയതാണ്. മന്ത്രങ്ങളും ആഭിച്ഛാരങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഇതിന്റെ കർത്താവ് അമർവവനാണു പറയപ്പെടുന്നു.

2. ഇഗ്രേജ് പോലുള്ള ഒരു പരബ്രഹ്മിക്ക്രമവാദിന് മലയാള തതിൽ നിലവിൽ വിസ്തൃതമായ വിവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേ ഇനിയെല്ലാരു വിവർത്തന തതിന്റെ പ്രസക്തിയെന്നാണ്?

പറാണികം എന്നതിന് ‘പഴയ’ എന്നേ അർമ്മമാക്കുന്നുള്ള വൈക്കിൽ തെറ്റില്ല. അല്ലെങ്കിൽ ഇഗ്രേജത്തെ വേദഗ്രന്ഥമെന്നുതന്നെ പറ

*ഇഗ്രേജ്‌മലയാളഗദ്യപരിഭാഷ പുർത്തിയാക്കിയോ. എൻ.വി.പി. ഉണ്ടത്തിരിയുമായി കോഴിക്കോട് സർവകലാശാലയിലെ ഗവേഷകവിദ്യാർത്ഥികൾ നടത്തിയ അഭിമുഖ്യം.

യുന്നതാണ് നല്ലത്. പിനെ, ഇഗ്രേറ്ററിന് മലയാളത്തിൽ രണ്ടു സമ്പൂർണ്ണവിവർത്തനങ്ങളേ ഇതുവരെ അച്ചടിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളൂ. അവ വള്ളത്തോളിരേറ്റയും ഒ. എം. സി. നാരായണൻ നമ്പുതിരിപ്പാടിന്റെതു മാണം. അതിൽ വള്ളത്തോളിരേറ്റ് ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലുമായിട്ടാണ്. മുപ്പതാം വയസ്സിലെ ഉണ്ണായിരുന്ന തന്റെ മോഹം എഴുപത്തിനും വയസ്സിൽ സാധിച്ചുവെന്നു കൃതാർമ്മത കൊള്ളാനുള്ള ഭാഗ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി എന്നല്ലാതെ അതിന്റെ അതു വലിയ പ്രധാനമെന്നും മഹാകവിത്തണ കല്പിച്ചിട്ടില്ല. എക്കിലും നമ്മൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളതോളം അതിനു നല്ല പ്രധാനമുണ്ട്. ആദ്യത്തോളി കവിതയും നിരന്തരുന്നിൽക്കുന്ന തർജ്ജമയാണത്. മുലകുതി വായിച്ചു താരതമ്പ്രപൂതത്തണ്ണെമനാഗ്ര ഹമ്മളവർക്കും അനുയരേതാട്ടകുടി ഇഗ്രേറ്റം പറിക്കണമെന്നു താല്പര രൂമുളളവർക്കും കുടി പ്രയോജനപ്പെടുന്നതാണ് ഒ. എം. സി. യുടെ പരിഭ്രാഷ്ട്. സാധാരണാശ്ശേരം കുടി ചേർത്ത് അതിന്റെ രത്നചുരുക്കം മലയാളത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. ഭാഷാ ഭാഷ്യം എന്നു വിശ്വേഷണരൂപമായ തലവാചകത്തിലും അദ്ദേഹം അതു വ്യക്തമാക്കുന്നമുണ്ട്. വള്ളത്തോൾ സാധാരണനേതരത്തെന്നാണ് അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു വിവർത്തനം വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാവും.

എതാണ്ട് 3500 കൊല്ലിത്തെ പഴക്കമുള്ള ഇഗ്രേറ്റത്തിന്റെ അർമ്മം സാധാരണ വ്യാപാരിക്കുന്നത് മിക്കവാറും ആരമ്മൈയമായും യാജകി കമായും മാത്രമാണ്. ഒൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഭാരതത്തിൽ അവശേഷിച്ച ഒരേയൊരു ഫെറീവസാമാജ്യമെന്നു പറയാവുന്ന വിജയന ഗരുഡാമാജ്യത്തിലെ മന്ത്രിയായിരുന്നു അന്നത്തെ നിലയ്ക്കു സർവ ശാന്ത്രഹിത്യാർധിയിൽകൂടി സമ്പര്ക്കിച്ച സാധാരണചാര്യാർഥം. ആ പാണ്ഡിത്യം ഒട്ടകല്ലും പ്രമുഖവേദശാസ്ത്രാദിഗ്രന്ഥവ്യാപാരങ്ങളിലും അദ്ദേഹം സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. സകുതികളിലും യജസ്തസം സ്കാരണത്തെ പുനരുജജിവിപ്പിക്കുകയാണി താനുഞ്ഞേൻ്റെ ഫെറീവസാ സ്കാരണത്തെ പുനരുജജിവിപ്പിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യം സാധിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. ആ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ ഗുണവും ആ പുനരുജജി വന്നലക്ഷ്യത്തിന്റെ ഓഷ്ഠ്യവും ആ കൃതികളിൽ നിഷ്പക്ഷമതികൾക്കു ദർശിക്കാം. ഈ സാധാരണവലംബനം ഒ. എം. സി. യുടെ വിവർത്തന തത്തിനും ഗുണമെന്നപോലെ ഓഷ്ഠ്യവും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു നിരീക്ഷിച്ചാൽ തെറ്റാവുകയില്ല. അതിനാൽ ഇഗ്രേറ്റത്തിനു പുതിയ ഒരു മലയാള ഗദ്യപരിഭ്രാഷ്ട് പ്രസക്തമാണെന്നാണ് എന്നിക്കു തോന്നുന്നത്.

3. അഞ്ചയുടെ ഇഗ്രേറ്റവിവർത്തനം മുലകുതിയോട് എത്രതോളം നിരപിച്ചുവരുത്തുന്നുണ്ട്?

ഇത് പരിയേണ്ടത് വായനക്കാരാണ്; ഞാനല്ല.

4. പരിഭ്രാഷ്ടരിൽ ഇനകീയപരിഭ്രാഷ്ടയെന്നും അല്ലാതെ പരിഭ്രാഷ്ടയെന്നും മാക്കേണ്ടോ? ഇനകീയപരിഭ്രാഷ്ട എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചത്. വൈദികകുട്ടികളുടെ പരിഭ്രാഷ്ട പരിചയമോ സംസ്കൃതപരിജ്ഞാനമോ വേണ്ടത്രയില്ലാത്ത മലയാളിസഹ്യദരർക്കു വായിച്ചു മനസ്സിലുക്കാൻ, വിശേഷിച്ച് ഔദ്യോഗത്തിലെ കാവുസൗര്യമാസിക്കാൻ, ഉതകുമാറുള്ള, കൂട്ടിക്കുഴപ്പംമാരാത്രുടെ കാളിഭാസകൃതികൾക്കുള്ള ശദ്ധപരിഭ്രാഷ്ടയെ മാതൃകയാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒന്നാണ് ഇതെഴുതിയപ്പോൾ എന്തേ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നത്.
5. ഔദ്യോഗ ആര്യമാരുടെ രചനയാണെന്നാണല്ലോ കരുതിവരുന്നത്; ആ നിലയ്ക്ക് ഔദ്യോഗ ഒരു ഹിന്ദുമതഗ്രന്ഥമാണെന്ന് പറയാനാക്കുമോ?

ആര്യമാർ മാത്രമല്ലോല്ലോ, പ്രാവിഡിരും ഭജിതരും ആദിമനിവാസികളുമെല്ലാം, അവരിൽ ചിലർ അവകാശപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽപ്പോലും, ഹിന്ദുക്കൾതന്നെയല്ലോ? ഹിന്ദു എന്ന് ആ സമൂഹത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരുന്നില്ല; പത്താം നൂറ്റാണ്ടാടുകൂടിയേ ആ പദം നിലവിൽ വന്നുള്ളു. ശരിക്കു പറഞ്ഞാൽ ബ്രിഡീഷ്യുകാരുടെ കാലം മുതൽക്കേ ഇന്നത്തെ അർമ്മത്തിൽ അതിനു പ്രചാരം കൂടിയുള്ള എന്ന വസ്തുത സമ്മതിക്കുന്നു. ഈ നിലയ്ക്ക് ആര്യമാരെന്നല്ലോ ഹിന്ദുക്കളെന്നും തൊട്ടുമുൻപു പറഞ്ഞത് ആരെഴുതിയ ശ്രദ്ധത്തെത്തയായാലും, ഹിന്ദുമതഗ്രന്ഥമെന്ന് എങ്ങനെന്നയാണ് പറയുക? യാഥന്ത്രജ്ഞാരുടെയും മറ്റു കർമ്മജ്ഞാരുടെയും വിവരങ്ങങ്ങൾക്കും ഇന്തൻ, അഗ്നി, വരുണൻ, മരുത്തുക്കൾ, കാറ്റ്, കടൽ, ഉഷ്ണ്ണ്, രാത്രി, ഭൂമി, ഉർവശി, പുതുരവൻ്റ്, വിശ്വാമിത്രൻ, നദികൾ, ഭാനം, ഭക്ഷിണി, യമൻ, യമി, യജ്ഞശക്കടം, ചതുകളിക്കാരൻ, ഇന്നത്തെ മാനദണ്ഡം വെച്ചു നോക്കിയാൽ വേശ്യ എന്നും പറയാവുന്ന അപാല, സോമം, ബന്ധ്യ, തൗഷ്യസസ്യങ്ങൾ, വിഷമരുന്നുകൾ എന്നിങ്ങനെ വിശ്വായകരമാരും പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങളും ദേവമാരും ഔഷ്ഠകളും യാഥവൈവും വിനോദങ്ങളും വൈദ്യവുമല്ലാം പ്രതിപാദ്യ വിഷയങ്ങളാവുന്ന ഔദ്യോഗത്തെ എങ്ങനെന്നയാണ് ഹിന്ദുമതഗ്രന്ഥമെന്നു വിളിക്കുക? 1028 സുക്രതങ്ങളും പതിനായിരത്തിൽപ്പരം പദ്മങ്ങളുമുള്ള ഔദ്യോഗത്തെ ഒരു ബൃഹദിപിജിതാനകോശമെന്നു വിളിക്കുന്നതാണുചിത്തം. പിൽക്കാലഹിന്ദുമതത്തിലെ ചാതുർവർണ്ണനും തെത (പിൽക്കാലവി രചിതമെന്നു പ്രസിദ്ധമായ പത്താം മൺഡലത്തിലെ പുരുഷസൂക്ത തത്തിലെ ഒരു ശ്രോകത്തിലാണ് ഈ പരാമർശം) സംബന്ധിച്ച പരാമർശം പോലും വിവാദഗ്രംഖത്താണ്. വൈദികസംസ്കാരവും അതിനുമുൻപുണ്ടായിരുന്ന സിസ്യന്തരിതനസംസ്കാരമുൾപ്പെടെ ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. മുൻപറഞ്ഞതു നിബന്ധനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേണ്ടെങ്കിൽ ഔദ്യോഗത്തെ ഹിന്ദു

മതഗ്രന്ഥമെന്നു വിളിക്കാം. പക്ഷേ, ഈനു ഹിന്ദുവർഗ്ഗീയവാദികൾ പറഞ്ഞുപരത്തുന്ന അസഹിഷ്ണുതാനിർഭരമായ ഹിന്ദുത്രത്തിന്റെ ലാംബചരന പോലും ഒഴുവുംത്തിൽ കാണാനാവില്ല.

6. പ്രധാനിനാലുമാർ ഇന്ത്യയിലെത്തുന്നതിനു മുണ്ട് ജംഗ്രേഡസുക്രതണ്ണൾ രചിക്കേണ്ടു രൂപങ്ങളിൽരുന്നു എന്ന നിഗമനത്തോട് യോജിക്കുന്നുണ്ടോ?

ഇതൊക്കെ വേദബോഷകൾ പണ്ണേ അംഗീകാരിച്ചിട്ടുള്ള വസ്തു തകളാണ്. ഇന്നത്തെ പാകിസ്ഥാൻ, അഫ്ഘാൻിസ്ഥാൻ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നുണ്ട് ഒഴുവുംത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും എഴുതിയതെന്ന് അതിലെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ പരാമർശങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കും.

7. “ജംഗ്രേഡ ഒരു മതഗ്രന്ഥമോ, തത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമോ അല്ല കവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ്” എന്ന കെ. ദാമോദരൻ നിരീക്ഷണത്തോട് യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? (ഭാരതീയചർപ്പ. കെ. ദാമോദരൻ. ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2015. പുറം. 48)

ഒഴുവും കവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ് എന്ന അഭിപ്രായം ശരിയാണ്; തത്യശാസ്ത്രവും കവിതയിൽ വരാമല്ലോ. വിശ്വാലമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അതിനെ മതഗ്രന്ഥമെന്നും വിളിക്കാം. തത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമെന്നു വിളിക്കാൻ പാകത്തിൽ അനുയോദിയെന്നെന്നും തത്യശാസ്ത്രവിവരണങ്ങൾ അഭിലൂളിക്കാണുന്നീല്ല.

8. ഒരു അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം കാണിപ്പാക്കായ നോൺ? അഭ്യന്തരിൽ ധാർമ്മത്വവും നീതി പുലർത്തുന്നുണ്ട്?

കാല്പനികമായ നോൺമല്ല. പക്ഷേ, കാല്പനികമായ അംഗങ്ങൾ എറുക്കുറച്ചില്ലുകളോടെ പലേടത്തും വരും. ഏതാണോരു മുഖ്യിരത്തണ്ണുരു കൊല്ലും മുൻപത്തെ ഇന്ത്യയുടെ, വിശ്വാഷിച്ച് അഫ്ഘാൻിസ്ഥാൻ, ബലുചിസ്ഥാൻ അടക്കമുള്ള ഉത്തരേന്ത്യയുടെ സാമൂഹ്യവും സാംസ്കാരികവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ യാമാർമ്മാണങ്ങൾ പലതും ഒഴുവുംത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. ചാതുർവർണ്ണനും അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുവേണ്ടം ഉറപ്പിക്കാൻ. (പത്താം മൺസ്യലത്തിലെ പുരുഷസുക്രതം പിങ്ക്കാലത്തു കൂട്ടി ചേർക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന അഭ്യന്തരം ശരിയായിക്കുടായ്ക്കയില്ല. ബോഹം നാർ, ക്ഷത്രിയർ എന്ന രണ്ടു വർണ്ണങ്ങളുട്ടിയാണ് അധികപരാമർശങ്ങളും. വൈശ്യരേപ്പുറ്റിയും ഇടയ്ക്കല്ലും പരാമർശം വരുന്നുണ്ട്. ശുദ്ധ പരാമർശം വർണ്ണത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന നിലയിൽ അങ്ങനെ കാണുന്നീല്ല. അതാണ് ചാതുർവർണ്ണനും രൂപം കൊണ്ടുവരുന്നതെന്തെങ്കിലും എന്നു പറഞ്ഞത്. പിങ്ക്കാലത്ത് ഇന്ത്യയുടെ എന്നെന്നുകുമുള്ള ശാപമായി വന്ന (ഇന്നും പലേടങ്ങളിലും അത് വളരെയെറു രൂക്ഷം തന്നെ), ഉച്ച നീചത്വത്തിലായിപ്പറിതമായ ജാതിവ്യവസ്ഥ ഒഴുവുംത്തിൽ കാണാൻ

ശ്ലോന്തനെ പറയാം. അതേസമയം, പറരോഹിത്യമേധാവിതമുണ്ടായിരുന്നതാനും. ജനനം, മരണം, വിവാഹം മുതലായ കാര്യങ്ങളിലോക്കെ ജാതിനിഷ്ഠകർഷം അതു രൂക്ഷമായി പാലിക്കപ്പെട്ടുകാണുന്നില്ല. ബോഹമണർക്കും ക്ഷത്രിയർക്കുമാണ് പലപ്പോഴും മുൻകെ എന്നു കാണാം. ചിലപ്പോൾ ക്ഷത്രിയർക്ക് മേൽക്കൊയ്മ ലഭിക്കുന്നു മുണ്ട്. ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്ക് വേദ്യത്യന്നു വിലയിരുത്താവുന്ന അപാല ഒരു സുക്തത്തിന്റെ ഔഷിയാണ്. ഔഷിക എന്ന് സ്ത്രീലിംഗമായും പ്രയോഗം കാണുന്നുണ്ട്. അവൾ ഒരു താണ ജാതിക്കാരിയാണെന്നാണു തോന്നുന്നത്. പക്ഷേ, അവൾ വേദത്തിലെ സർവാധികവിരുന്നയകനായ ഇന്ദ്രൻ്റെ അനുഗ്രഹത്തോടെ, തനിക്കു മാത്രമല്ല, അച്ചനും നാട്ടുകാർക്കും രോഗവിമോചനവും എൻഡ്രൂവും കൈവരുത്തുന്നു.

- എത്രു തരം ഒചനകളിലും പ്രസ്തുത കാലത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ! ഒന്നേറ്റ തർജ്ജമ നടത്തുമ്പോൾ ഇത്തരത്തിലുള്ളതും ഏന്നാൽ ഇതുവരെ വേദപട്ടണത ശ്രീടില്ല എന്നു തോനിയതുമായ എത്രക്കിലും ചരിത്രവസ്തുകൾ ബോധ്യപട്ടകയുണ്ടായോ?

അങ്ങനെയുള്ള ധാരാളം സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒന്ന്, ചാതുർവർണ്ണപ്രത്യേകാദിപ്പാരുളം ഇന്ദ്രൻ്, വൃത്രൻ്, അശൻ, വരുണൻ, മരുത്തുകൾ മുതലായി ഒരിക്കലും മറക്കാനാവാത്ത കമാപാത്രങ്ങൾ. ഇവർിൽ ഇന്ദ്രൻ ദേവനാണ്. ദേവമാർക്കും മനുഷ്യർക്കും ഒരുപോലെ ഉപകാരം ചെയ്യുന്ന ബഹുകാരുവ്യസ്തൻ. അവൻ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതു പോലും പലപ്പോഴും ദേവകാരുത്തിനോ മനുഷ്യകാരുത്തിനോ ആണ്. വൃത്രവധമാണ് വിസ്തരിച്ചും ചുരുക്കിയും പല വട്ടം ആവർത്തിച്ചു വരുന്ന ഇന്ദ്രൻ്റെ വീരക്കുത്യോ. വൃത്രൻ പാസ്വാണ്. പാബനാൽ നിന്നും രമായ പാബനാനുമല്ല. പർവതത്തിൽ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ചു വെള്ളത്തിന്റെ ഒഴുകു തടഞ്ഞ ജനദ്രാഹി. വൃത്രാസുരേന്നനാണല്ലോ അവൻ പിൽക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധനായത്. ഭയകരമായ യുദ്ധത്തിൽ അവനെ കൊന്ന് വെള്ളം തോട്ടുകൾവഴി ചാലുകീറി കൂഷിക്കാർക്ക് ഉപകാരം ചെയ്ത വീരസാഹസികനായകദേവനാണ് ഇന്ദ്രൻ. അശൻ തീയാണ്. ഔദ്യോഗത്തിലെ ഒരു മുഖ്യദേവൻ. സർഗ്ഗത്തിലായിരുന്ന അശനിയെ ദേവമാർ മനുഷ്യർക്കിടയിലേക്കുയും. മനുഷ്യരാണല്ലോ യജനം ചെയ്യുന്നത്. യജനപരവിന്നില്ലെന്നും ദേവമാർക്ക് എത്തിക്കുന്ന ദുതനാണ് അശൻ. ഒരേ സമയം ദേവനും മനുഷ്യനുമാണ് അശൻ എന്നു പറയാം. വരുണൻ നിയമങ്ങൾ തെറ്റിക്കുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കുന്ന ധാർമ്മികദേവനാണ്. വെള്ളവുമായി ബന്ധമുണ്ടെങ്കിലും പുരാണങ്ങളിലെ ജലദേവനായ വരുണനെന്ന സങ്കല്പം വേദത്തിലില്ല. മരുത്തുകൾ ഒരു കൂട്ടം ദേവനാരാണ്. കൊടുക്കാണ്ണുന്നതുമാം. മനുഷ്യജീവിതത്തിന് എറ്റവും ഉപകാരം ചെയ്യുന്ന ദേവമാർ. മഴ പെയ്യിക്കുന്നതും കാറ്റിക്കുന്നതുമെല്ലാം നമുക്കാവശ്യമാണല്ലോ. അവർ എപ്പോഴും യാത്ര ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ

କୋକୁଣ୍ଡେସାର ଜୀବିତରୀମାର୍ଗ୍ୟଙ୍କୁବେ ସ୍ଵାଭାବିକରୁ କାହିଁପାରି
କରୁଥିଲେମାନେବେଳେ ଆଖିଶ୍ଚକାରୀରେତରକାରୀଙ୍କ ଏହିଥା ସାହିତ୍ୟ
ସ୍ଵର୍ଗିକରିବାରୁକେବେଳେ ଅପାରାଧିଷେଷମନ୍ତ୍ରୀ ଦେଖାଯିବାରେପ୍ରକାର ବେଳେ
ଅଭିମନ୍ତ୍ରୀ ବ୍ୟକ୍ତମାକୁଠାରୁ

10. യുദ്ധം പുണ്യമായി കാണുന്ന പ്രവണത ഒരേത്തിലുണ്ടോ?
ഉണ്ടകിൽ അത് ആക്കമെന്ത ഫോസാഹിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ?

യുദ്ധത്തെ പുണ്യമായി കാണുന്നില്ലെങ്കിലും യുദ്ധം ആവശ്യമാണെന്ന തോന്തരം ഇഗ്രേറ്റ് വായിക്കുന്നോൾ പലപ്പോഴും തോന്തരിപ്പോകും. ഇന്ത്യൻ എന്ന ദേവതയ്ക്കു നൽകിയ പ്രാധാന്യംതന്നെ ഇതിനു തെളിവാണ്. സർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും യുദ്ധത്തിനു നേതൃത്വം കൊടുക്കുകയും സുയം യുദ്ധം നടത്തുകയും യുദ്ധത്തിൽ മധ്യസ്ഥത പറിക്കുകയും ചെയ്ത ദേവരാജനാണല്ലോ അവൻ. ദാർശാജനയുദ്ധം അത്തരത്തിൽപ്പെട്ട, വിണ്ടും വിണ്ടും സ്മർତ്തപ്പുടകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, ഒന്നായെ. ഇത് സ്വാഭാവികമായും അക്രമത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുമ്പോൾ. സിന്യൂനദിക്കുവേണ്ടിയുള്ള തർക്കം യുദ്ധത്തിനു കാരണമാവുന്നതിൽ അഞ്ചുതമില്ല. ഭൂമിക്കും വെള്ളത്തിനുംവേണ്ടിയാണ് മിക്ക തർക്കങ്ങളും യുദ്ധങ്ങളും നടക്കുന്നത്. ഇന്ത്യ-വ്യൂദതയുദ്ധത്തിനുതന്നെ അടിസ്ഥാനം ഇരാഞ്ഞ്. വൃത്രശബ്ദവത്തിനന്മാം തടസ്സമെന്നാണ്. പർവ്വതത്തിനുചുറ്റും കിടക്കുന്നകൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്കു വെള്ളം ലഭിക്കുന്നതിനു തടസ്സം നിൽക്കുകയാണ് വൃത്രൻ ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ട് വൃത്രതന്നെ കൊന്നു വെള്ളം ചാലുകീറി ജനങ്ങൾക്കു പ്രയോജനപ്പെടുമാറ്റ് എല്ലായിടത്തും എത്തിക്കുകയാണ് ഇന്ത്യൻ ചെയ്തത്.

11. സഹസ്രാവസ്ത്രങ്ങൾകു മുമ്പ് ബധപത്രരംബത്ത് ദേശത്തു നിന്നുവെന്ന അഭ്യർത്ഥി ഹ്രസ്വത്തിലൂളും കാലാവസ്ഥയെല്ലാം പ്രകൃതി പ്രതിഭാസണങ്ങളും മറ്റും പ്രകിർത്തിക്കുന്നതാണെല്ലാ ഒരേഗ്രാമത്തിൽനിന്നും ഉള്ളടക്കം; ഇന്ന് ആ ഗ്രന്ഥത്തെ പഠനവിധീയമാക്കുവോൻ മലയാളിക്കു മുമ്പിൽ ഒരേഗ്രാമത്തെ അവതരിപ്പിച്ച് മത്തേരമാക്കുക യാണോ അല്ലെങ്കിൽ അക്കാദമിയുടെ ഒരേഗ്രാമത്തെ മലയാളികൾ പരിചയപ്പെടുത്തുകയാണോ എന്നോ?

12. ജീവ്യമായി പലയിടത്തും ആവാസവും ശരീരസൗഖ്യത്വം ഹിന്ദുപഠികരെക്കുന്നതായി കാണാം; സമൂഹത്തിൽ ഇന്ന് നിലനിൽക്കുന്ന കരുപ്പിനോടുള്ള അപകർഷ്ണത തുടങ്ങുന്നത് ഇത്തരം ചൃത്യാളിയും നിന്നും?

കൃഷ്ണൻ (കരുതവൻ) ഗവാനായി സാഹിത്യത്തിലും സമുപ്പത്തിലുമെങ്കെ ചീരകാലമായി തിളങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഇന്ത്യത്തിൽ കരുപ്പിനോട് വെറുപ്പ് വ്യാപകമായി നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

13. ഔദ്യോഗികഷാർച്ചയും ഭറ്റും നബഹിന്ദുത്തിന്റെ മേഖാടി യിൽ നടക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് ആളുകൾ ഔദ്യോഗിക ദയവകൾ ബഹുമാനങ്ങളോടു കൂടിയാണ് കാണുന്നത്. ഈ ആളുകളിൽ എന്ത് ഭാഗമാണ് ഉളിത്തിരിമാഷിന്റെ പരിഭ്രാഞ്ചക്കാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?

ഇതിനൊക്കെ മത്തൻശനവ്യമായെന്നു ബന്ധം? ജനവിഹാസ വുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആചാരങ്ങളുടെ ഭാഗമല്ലോ ഇവയെല്ലാം? ഉത്സവ പ്രിയരാണ് മനുഷ്യരെന്നു പണ്ടുമുതൽക്കേ പരിഞ്ഞുവരാറുണ്ട്. ഔദ്യോഗികഷാർച്ചനയെക്കു ഉത്സവാനുബന്ധികൾക്കുന്നാണു കാണാം. ഔദ്യോഗിക്കു ഇത്തരം ആരാധനാമന്ത്രങ്ങളാവതെന്നും മാത്രം കാണുന്നവർക്കും ഈ പരിഭ്രാഞ്ചത്തിൽ താല്പര്യം വന്നുകൂടാതുകയില്ല. എത്രക്കണ്ട് കൂടുതൽപ്പേര് വായിക്കുന്നുവോ അതെന്നും ശ്രദ്ധകർത്താവിന്നു സംഭവിപ്പിച്ചുവോ? വായനയും ശാശ്വതയന്നുസിച്ച് മറ്റൊരും വരാതിരിക്കില്ലെന്നു തീർച്ച. മാറ്റത്തിന്റെ രീതി, പക്ഷേ, ആന്തരവും ഖാഹവുമായ പല ഘടകങ്ങളും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

14. ഔദ്യോഗിക് ഈ ശാസ്ത്രയുഗത്തിൽ സാഹിത്യം എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് സാധനപരികമായി (scientific) എന്നുള്ള ഭൂമ്പോട്ടുവെക്കാനുണ്ടോ? ഔദ്യോഗിക മുഖ്യമായും സാഹിത്യമായതുകൊണ്ട് സയൻസുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളും അതിലുണ്ടാകുന്നല്ലാതെ പ്രാധാന്യം അവയ്ക്കല്ലെ. വൈദ്യുതിയാസ്ത്രം, അതിലും വിശ്രേഷിച്ച് വിഷചികിത്സ, ജ്യോതിഃശാസ്ത്രം, വാസ്തവിഭ്യു, കരകൗശലപ്പണി എന്നിവ ഈ ത്തക്കാക്കെ കാണാം. ഇരട്ടദേവതകളായ അശ്വികൾ ദേവമാരുടെയും മനുഷ്യരുടെയുമിടയിൽ വൈദ്യവും മറ്റംഭൂതകർമ്മങ്ങളും ചെയ്തവരാണ്. വിശോഖനിഷ്ഠത് എന്നാരു സുക്രതാതന ഔദ്യോഗിത്തിലുണ്ട്. ഔതുകൾ, മാസങ്ങൾ, നക്ഷത്രങ്ങൾ എന്നിവയും പേരുകൾ വേദത്തിൽ കാണാം. ഔലുകൾ എന്ന ദേവതകൾ കരകൗശലവിഭഗ്യരാണ്. അവർ ആദ്യം മനുഷ്യരായിരുന്നു. യജതാംശഭാഗാഗ്നിത്വവും കൈവന്നു. ഇക്കാര്യം ഒന്നിലധികകം ഔദ്യോഗികമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഇന്ത്യയും കാര്യങ്ങൾ മുമ്പായിരത്തിയണ്ണതുറിലേറെ വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപുതന്നെ നമുക്കു ലഭ്യമായി എന്നതു വലിയെന്നു കാര്യമാണ്. ഇതിലപ്പോരുമുള്ള ഹിന്ദുവർഗ്ഗിയാണെന്നും അവകാശവാദങ്ങൾ പരിഹാസമേ അർഹിക്കുന്നുള്ളു.

20. വേദണ്ഡളിലേക്ക് ഇഞ്ചുക എന്ന പരിഷ്കരണാഹ്യാനങ്ങൾ തയാർത്താൻ ആധുനികതാവിദ്യവു സംസ്കാരിക പിടംകൾ ഉദ്ഘണ്ടമുള്ളതായിരുന്നില്ലോ?
- ആധുനികഭാരതീയനവോത്മാനനായകരിലൂടായ ദയാന ഒസരസ്തിയാണ് ഈ പരിഷ്കരണാഹ്യാനം നടത്തിയത്. വേദണ്ഡളിൽ, വിശ്വേഷിച്ച് ഔഗ്രാദത്തിൽ, പിൽക്കാലത്തെ ഇന്ത്യയുടെ ശാപമായ ജാതിവ്യവസ്ഥയില്ല. (ചാതുർവർണ്ണന്യപരാമർശംതന്നെ പിൽക്കാലവിച്ചിത്തമനു പ്രസിദ്ധമായ പരതാംമൺഡലത്തിലെ ഒരു സൂക്തത്തിൽ ഒരിട്ടേതു ഉള്ളൂ.) ഇതിഹാസപുരാണാരികളിലും ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിലും ജാതിവ്യവസ്ഥയും ഉച്ചനീചത്രമൊക്കെ വരുന്നത്. ഈഥാണ് വേദണ്ഡളിലേക്ക് മടങ്ങുക എന്ന അക്കാലത്തെ ആഹ്വാനത്തിന് അർമ്മം. ഈം ഈ മുദ്രാവാക്യമുന്നന്തരിക്കുന്ന ഹിന്ദുവർഗ്ഗിയ വാദികൾക്ക് ചോദ്യത്തിലെ ആധുനികതാവിരുദ്ധസാംസ്കാരികപിറക്കക്കൊരുന്ന വിശ്വേഷണം ശരിക്കും ചേരും.
21. ഇന്ത്യൻ വിജാതാനം വേദജ്ഞവും സസ്യർഥ്ഥവുംബാണന വാദം ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരികവെവിധ്യത്തെ നിരാകരിക്കുന്നതല്ലോ?
- തീർച്ചയായും അതെ. ആ വാദം അത്യുക്തി കലർന്നതും ഇന്ത്യയുടെ സാംസ്കാരികവെവിധ്യത്തെ നിരാകരിക്കുന്നതുമാണ്.
22. ഭാരതികവാദം ബെടിഞ്ഞ് ലോകം ഭാരതത്തിയായ ‘എകാത്മഭാവവദ്ധം’ പാതയിലുടെയാണ് മുന്നോട്ടുപോകേണ്ടതെന്ന ദീർഘയായ ഉപാധ്യായ പോലുള്ളവരുടെ വാദങ്ങളോട് എന്നെന്ന പ്രതികരിക്കുന്നു?
- ഒരു ദയാൽ ഉപാധ്യായയുടെ ഏകാത്മമാനവദ്ധംനെത്തപ്പറ്റി മുൻപേ ആരെണ്ണല്ലെപ്പാരുന്നായ പി. പരമേശ്വരൻ പരിഞ്ഞുന്നുന്നതിനു നൃവൈന്നല്ലാതെ അതെന്നതാണെന്നും ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുന്ന വിധത്തിൽ വിവരിച്ചുകാണുന്നില്ല. ഇന്ത്യിടെ വീണ്ടും ഈ വാക്കു കൂടുക്കുന്ന കേടുവൈന്നല്ലാതെ കാര്യമായ വിവരണമൊന്നും കണ്ടില്ല. ഇങ്ങനെ ആർക്കും മനസ്സിലാവാതെ ഈ ‘പൊതിയാതേങ്ങ്’, ഭാരതീയമാവാമെകിലും, ഇതു പിശുങ്ങാൻവേണ്ടി ഭാരതികവാദം ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഭാതികവാദികൾ തയ്യാറാവുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.
23. ഇന്ത്യൻ ഭർഖനങ്ങളിലെ പിരിവുകൾ തന്നെ വേദത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണല്ലോ! സത്യത്തിൽ വേദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പിരിവുകൾ ഉണ്ടാകാൻമാത്രം ഭർഖനങ്ങളിൽ അവ സ്വയിനും ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടാ?
- ഭർഖനങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുന്ന കാലമായപ്പേണ്ടെങ്കും ‘വേദം’ ഒരു രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനമായി മാറിക്കൊണ്ടതു. അപ്പോൾ വേദത്തെ പ്രാമാണി

കമായി അംഗീകരിക്കുന്നവ, അംഗീകരിക്കാത്തവ എന്ന അർമ്മതിൽ ആസ്തികം, നാസ്തികം എന്നിങ്ങനെന ദർശനങ്ങൾ രണ്ടായി വിഭജിക്കു പ്പെട്ടു. പഞ്ചാശത്തൊരു രീതിയുസ്തിപ്പ് ആസ്തികവും ഷഡ്പദശാഖയ്ക്കു (സാംഖ്യം, യോഗം, നൃത്യം, വൈശേഷികം, മീമാംസ, വേദാന്തം) മറ്റു ഒളവ് നാസ്തികങ്ങളും (ചാർവാകം അമാവാ ലോകാധികം, ബഹുഭം, ക്ഷേഗ്നം) ആകുന്നു. ഈ വിഭജനം കുത്രുമേ സൃഷ്ടിക്കുവാനും ആണെന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ പലരും കരുതുന്നില്ലെങ്കിലും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് എൻ്റെ പ്രാചീനഭാഷ്ടിരീതിദർശനം (എസ്. പി. സി. എസ്. കോട്ടയം) നോക്കുക.

24. വേദങ്ങളുടെ കാലഗണനയെക്കുറിച്ചുള്ള രൂപരൂപങ്ങളും മാപ്പണങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുന്നു?

മാക്സമുള്ളർ, ബാലഗംഗാധരതിലകൻ, ഡോ. എസ്. രാധാ കൃഷ്ണൻ, എസ്. എൻ, ഭാസ് ഗുപ്ത, എം. ഫിരിയൻ മുതലായവർ ഇക്കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായവുത്തും സമൂളവരാണ്. പക്ഷേ, പൊതുവിൽ ജീഗ്രഹത്തിന്റെ രചനാകാലം ക്രി. മു. 1500 ആണെന്ന് അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

25. ഇന്ത്യൻ സമൂഹവുമുകളിൽ വേദങ്ങൾക്കുള്ള പക്ഷനാണ്?

ഇന്ത്യൻസമുഹരൂപീകരണത്തിൽ, വിശ്വേഷിച്ച് ചാതുർ വർണ്ണന്യാധിഷ്ഠിതമായ ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിന്റെ ഘടന, തൊഴിൽവിഭാഗം, ബോഹമണ്ണരുടെയും ക്ഷത്രിയരുടെയും സാമൂഹ്യസാംസ്കാരികജീവിതവും മുതലായ കാര്യങ്ങളിൽ വേദങ്ങൾ നേതൃത്വപരമായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനന്മാം, വിവാഹം, മരണം മുതലായവയുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും.

26. ജീഗ്രഹം ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വന്ന കാലഘട്ടത്തിലെ വരേണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള വ്യവഹാരങ്ങൾ ഏന്നതിനുപുറം അതാൽ സമൂഹധ്യാധാർമ്മത്വം സൗഖ്യാധികാരി എന്ന് ബന്ധമാണ് ജീഗ്രഹത്തിനുള്ളത്?

വരേണ്ടുവിഭാഗങ്ങളുടെ (ബോഹമണ്ണക്ഷത്രിയവൈശ്യവിഭാഗങ്ങളുടെ, വിശ്വേഷിച്ച് (ബോഹമണ്ണരുടെ) വ്യവഹാരങ്ങൾക്കിടയിലാണ് ജീഗ്രഹം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതും, അവരാണ് നൂറ്റാണ്ടുകളോളം ഇന്ത്യയുടെ ബജ്ജിപരവും ഭരണപരവും സാമ്പത്തികവുമായ കാര്യങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നത് എന്നതിനാലും ശുദ്ധരം മുന്നു കൂടുതുടെയും സേവാവൃത്തിയിൽ എർപ്പേട്ടിരുന്നു എന്നതു കൊണ്ടും പൊതുവിൽ സമൂഹത്യാമാർമ്മങ്ങൾ ഈ വരേണ്ടുവിഭാഗമാണ് നിയന്ത്രിച്ചുവന്നിരുന്നതെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

27. ജീഗ്രഹത്തിന്റെ ആത്മീയതലഭത്ത (വ്യക്തിനിഷ്ഠംതലഭത്ത) യാണോ അതിന്റെ സാമൂഹിക തലഭത്തയാണോ മാപ്പേം തർജ്ജമ കണ്ണംതാൻ ശ്രദ്ധിച്ചത്?

രണ്ടും വ്യക്തിയെയും സമൂഹത്തെയും വേർത്തിരിച്ചുകാണാൻ സാധ്യമല്ലോ?

28. ഗൗരവമാർന്ന മിക്ക ഒറ്റപ്പെടുന്നുള്ളും ചരിത്രപടം ദിനിശാസ്ത്രത്തെയും അവലംബാക്കിയിട്ടുള്ളത്. രസം, ധനം, വാക്കാക്കി മതുപായ സിദ്ധാന്തങ്ങളുമായും ആ ഭാഗിലും മഹുകം മാഷിനേർ ഒറ്റപ്പോന്നുണ്ടാക്കുന്നതു ഏതു തരത്തിലാണ് സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളത്?
- ഒറ്റപ്പെടെത്തു കാവുമായി കാണുന്നതുകൊണ്ട് സാഹിത്യപരിചയം എനിക്കു പ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രം, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം, രാഷ്ട്രീയം, സൗഖ്യരൂപോധന മുതലായി ഞാൻ ഇക്കഴിവു എഴുപ തത്തിരണ്ടുകൊണ്ടും ആർജിച്ചതെല്ലാം ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ടാവുക സാഭാവികം.
29. ഒറ്റപ്പെടുന്നുള്ള ആവിർദ്ദിശ ഘട്ടത്തിനും അവ ഒറ്റപ്പെടുന്നും എന്ന പേരിൽ സമാഹരിക്കേണ്ട കാലത്തിനുമുട്ടിയിൽ കാലങ്ങൾ കടന്നുപോയിട്ടുണ്ടാണ് ഇൻപക്ഷാട്ടിപ്പായ. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അത് ഏതൊക്കെ രീതിയിലും പ്രതിഫലനങ്ങളാണ് സ്വഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടാവുക?
- ഒറ്റപ്പെടുന്നുക്കൂട്ടരചനയുടെയും സംഹിതാസമാഹരണത്തി എറ്റയും കാലങ്ങൾക്കിടയിൽ ചുരുങ്ങിയത് ഒരുു നൂറ്റാണ്ടുകളിലും കടന്നുപോയിട്ടുണ്ടാവാം. അതിനിടയിൽ സംഖ്യാപിതിക്കാവുന്നവ എരണ്ടാക്കേണ്ടിനു പറയാൻ പ്രയാസമാണ്. രചിച്ചവർത്തനയോ ആസ്വാദകരോ സുക്തങ്ങളെ തേച്ചു മിനുകൾ’ അവയുടെ ‘കാന്തിയും മുല്യവും’ കുടിയിരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്ന് നിശ്ചയമായും ഉംഗിക്കാം.
30. ഒഷ്ടകളിലും പുരോഹിതന്മാരിലും പെട്ട കവികൾ ചെർന്നാണ് ആദ്യശ്വട സുക്തങ്ങൾ രചിച്ചത് എന്നു പറയുന്നു. എന്നാണ് ഇവർ തനിലും വ്യത്യാസം? ഒറ്റപ്പെടുന്നുള്ളിൽ ഈ പ്രാതിനിധി സ്വഭാവം വേറിട്ട് അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടോ?
- ഒഷ്ടകൾ ചിന്തകരും കവികളുമാണ്. പാരോഹിത്യകർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുന്നവരുടെ പുരോഹിതർ ഒഷ്ടകളുടെ സുക്തങ്ങളിൽ കവിതവും സൗഖ്യരൂപതകതയും കൂടും. യജത്കർമ്മങ്ങളുടെ സക്രിയാമായ പ്രക്രിയകൾ വിവരിക്കുന്ന സുക്തങ്ങൾ അത്തരം കർമ്മങ്ങളിൽ വിഭാഗരായ പുരോഹിതത്തേതായിരിക്കും. പക്ഷേ, ഇവ തമിൽ കൃത്യമായ ഒരു വേർത്തിൻവ് സാധ്യമാണെന്നു തോന്ത്രനില്ല. അനുഭവത്തിലും അങ്ങനെതന്നെ.
31. പഠനസൗക്രാംത്മം പലരും ഒറ്റപ്പെടെത്തു കൊണ്ടിരുമെ ചെയ്യാറുണ്ട്. മാഷിനെന്നെന്നകിലും കുട്ടിച്ചേര്ക്കലുകളോ ഭേദഗതികളോ അവതരിപ്പിക്കാനുണ്ടോ?

- മുൻചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരവർത്തിൽ കുടകുതലായെന്നും പറയാൻമുള്ള
 32. ജേദ്യേദ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെക്കുറിച്ച് ഭാക്തൻ് മുള്ളും (ക്രി. ഖ. 1200) ഡോ. രാധാകൃഷ്ണനും (ക്രി. ഖ. 4500) തമിൽ വല്ലാത്ത അഭിപ്രായത്തിലുണ്ട്. കെ. ദാമോദരരോക്കെ രാധാകൃഷ്ണനെന്നയാണ് പിന്തുപട്ടനത്. ഏതാവും കുടകുതൽ ദരി?
- എതാണ്ട് ക്രി. ഖ. 1500 എന്ന സർദാർ കെ. എം. പണിക്കൻ
 രുട്ട് അഭിപ്രായത്തോടാണ് എനിക്കു യോജിപ്പ്.
33. 'മനുഷ്യൻ ഭക്ഷണസാമഗ്രികൾ അനാവശ്യമായി സംബന്ധിച്ചു വയ്ക്കുന്നു.
 അത് സത്യത്തിൽ അവരെ മരണമാണ്. കാരണം ഇൻക്കു
 സഖാക്കൾക്കും കൊടുക്കാതെ ഏല്ലാ സ്വയം തിന്നു തീർക്കുന്ന മനുഷ്യൻ
 പാപത്തിന്റെ അവതാരമാണ്'(ജേദ്യേദ്യം 10: 117. 6 ഭാരതീയചിത്ര, പു.50)
 ഇത്തരത്തിലുള്ള നിരവധി സോസ്യലിറ്റ് ആദ്യങ്ങൾ ഉള്ളടങ്കിയിട്ടും
 എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇത്തരം രോദയ പദ്ധതി ഇന്ത്യയിൽ പിന്തീക് വളർന്നു
 വികസിക്കാതെ പോയത്?
- ഇത്തരം സമത്വവാദാശയങ്ങൾ ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിലെ
 നാപോലെ ജേദ്യേദ്യത്തിലും കാണാം. സമതചപിത മനുഷ്യനും പണ്ഡിതുമും
 തൽക്കേയുണ്ടായിരുന്നുവെല്ലോ. അതു, പക്ഷേ, ഒരു സിദ്ധാന്തപദ്ധതി
 തിലേക്കുയരുന്നതും പ്രായോഗികമാക്കാനുള്ള പരിശൈലേഖനവും ആയുനി
 കകാലത്തെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ എന്നുമാത്രം.
34. വിശ്വാസില്ലാത്തവരെ വിശ്വാസമുള്ളവരാക്കി ഭാഗ്യാളി നിരവധി
 സുക്രതങ്ങൾ ജേദ്യേദ്യത്തിൽ കാണാം. പഴയ വിശ്വാസങ്ങൾക്ക് ഇളക്കം
 തീരുമാനം കാലത്താണ് ഇത്തരം സുക്രതങ്ങൾ ചെറിക്കൊടുത്ത് എന്ന്
 രാധാകൃഷ്ണൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവങ്ങളുടെ നിലനിൽക്കു പോലും
 ചോദ്യം ചെച്ചുചെട്ട് സന്ദേഹവാദം പരന്നുപിടിച്ചു ഒരു കാലസക്രിപ്തം
 ഇതിൽ നിന്നും അനുമാനിച്ചട്ടുകാം. ഭാഷ്ട് ഈ അഭിപ്രായത്തോട്
 യോജിക്കുന്നുണ്ടാണോ?
- രാധാകൃഷ്ണന്റെ ഈ നിരീക്ഷണവും ആലോചനാവിഷയ
 മാക്കാവുന്നതാണ്. ഏതു മൗലികകുട്ടിക്കും ഇതു പ്രസക്തമാണെന്നുകൂടി കൂട്ടിച്ചേരുക്കട്ട.
35. ജേദ്യേദ്യത്തിലെ പ്രപഞ്ചാഞ്ചപത്തിസിദ്ധാന്തം ലഭിതമായി എന്നു
 വിവരിക്കാമോ? ആയുനികയുക്തിപിത ഇതുമായി ഏതും ഏതും
 സംഘർഷിതില്ലാണ്? (ഉദാ. പിരണ്ടുരംഗത്തിൽ നിന്നും. വിശ്വകർമ്മാ വാണി
 പരമ്പരാവം എന്ന കാഴ്ചപ്പാട്. വിരാട് പുരുഷൻ് ഭൂതലായ.)
36. (പത്താം ഉണ്ടായലത്തിലുള്ള) സുഷ്ടിഗിതം ഭാരതീയ തദ്യപിന്തയിലെ ഒരു
 സുപ്രധാനമായ ഏട് ഏന്നാണ് വിശ്വേഷിപ്പി ക്കേശട്ടനത്. എന്നു
 വിശദീകരിക്കാമോ?

ഈ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഒന്നിച്ചു ഉത്തരം നൽകാം. സൃഷ്ടി ഗീതം എൻ്റെ അമുഖത്തോടും മലയാളമല്ലപരിശയോടുംകൂടി താഴെ കൊടുക്കുന്നു:

പത്താം മൺഡലം, നൃറിഗുപത്താൻപതാം സുക്തം
പ്രജാപതി പരമേഷ്ഠം ഇഷ്ടി; 7 പദ്യങ്ങൾ; വൃത്തം ത്രിഷ്ടംപ്പ്; പരമാ തമാവ് ദേവത

ഒന്നേറ്റത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തവും ഭാരതീയപ്രപബ്ര ശാസ്ത്രത്തെല്ലാംബന്ധിച്ചിട്ടെത്താളും ഏറ്റവും പ്രധാനവുമാണ് സൃഷ്ടി സുക്തമെന്നു പ്രസിദ്ധമായ ഈ പദ്യസപ്തകം. നേരിട്ടു കാര്യങ്ങൾ വിവരിക്കുകയെല്ലാ ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത്. മരിച്ചു, ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയോ ധനി പ്ലിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന രീതിയാണ് കവി കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളത്. അതി നാൽ സുക്തത്തിനു പല തരം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ വർക്ക സാഭാവികം. പ്രപബ്രഹംപത്തിസുക്തമാണെങ്കിലും ഇത് ഒരു നിഗമനവും തരാതെ സംശയങ്ങൾ അവശേഷിപ്പിക്കുകയാണെന്ന് അവസാനപദ്യം വ്യക്ത മാക്കും. ഒന്നാം പദ്യം നിഷേധങ്ങളോടെ തുടങ്ങുന്നു. ആദിയിൽ സത്രതാ അസത്രതാ സ്ഥലമോ സർഗമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രണ്ടാം പദ്യവും നിഷേധത്തിൽത്തന്നെ തുടങ്ങുന്നു. മുത്തു, അമുത്തു, രാത്രി യുടെയും പകലിശ്രദ്ധയും ചിഹ്നങ്ങൾ ഏന്നിവയുടെ നിഷേധത്തിൽ. മുന്നാം പദ്യം ഭാതികമായി ഒന്നും സംബന്ധിക്കുന്നില്ലെന്ന അർമത്തിനു മുൻപുകൂടുന്നു. ഇരുട്ടു മാത്രമായിരുന്നു അവിടെ. മുടയുടെ രൂപമുള്ള അതിനു ‘രൂപം’ വരുന്നതെയുള്ളതു. നാലിൽ ചിന്ത ആഗ്രഹത്തെ ഉറി പ്ലിക്കുന്നതായി പറയുന്നു. അത് “ആദിമശുക്തി”മായി കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ ഭ്രാന്തല്ലും ഇതും. അഞ്ചാം പദ്യത്തിൽ ആണും പെണ്ണുമെന്ന വിഭജനമാണ്: ശുക്തം യർക്കുനവരും ഹവിസ്സും ആണി നെയ്യും മഹികൾ (ഗർഭം, സ്വത്വത്തെപ്പ്) പെണ്ണിനെയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ, ദേവമാരും (പ്രപബ്രസുഷ്ടംപ്പത്തി അറിയുന്നില്ല) (6). മേൽനോട്ടംകാരൻ ഉണ്ണോ ഇല്ലയോ എന്നതുതന്നെ പ്രശ്നമാണ്. ഉണ്ണേക്കിൽ അറിയുമായിരുന്നു ഏന്നു സുചന (7). ചുരുക്കത്തിൽ സൃഷ്ടിരഹസ്യം നിയുടെ ചിത്രങ്കു വിട്ടുന്നു.

1. നാസദാസീനോ സദാസീതദാനിം
നാസീം രജോ നോ വേം പരോ യത്
കിമാവരിവഃ കുഹ കസ്യ ശർമ-
നംഭഃ കിമാസീം ശഹനം ശഭിരം
തദാനിം അസദ് ന ആസീം നോ സദ് ആസീത്
രജഃ ന ആസീം യത് പരഃ വേം നോ
കിം ആ അവരിവഃ കുഹ കസ്യ ശർമന്
അപ്പോൾ അസത്രതാ സത്രതാ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വായുമണ്ഡലമോ

അപ്പുറമുള്ള സർഗമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്താണ് പിൻപോട്ടും മുൻപോട്ടും നീങ്ങിയത്? എവിടെനിന്ന്? ആരുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ?

2. ന മുത്തുരാസിദ്ധമുതം ന തർഹി
ന രാത്രും അപന ആസീൽ പ്രകേതഃ
ആനീഡവാതം സ്വധയാ തദേകം
തസ്മാഖാനുന്ന പരഃ കിംചനാസ
മുത്യഃ ന ആസീൽ അമുതം ന തർഹി
രാത്രുഃ അപനഃ പ്രകേതഃ ന ആസീൽ
തദ് ഏകം സ്വധയാ അമുതം ആനീൽ
തസ്മാർ ഹ അനുത്ര കിം ചന പരഃ ആസ

അപ്പോൾ മുത്തുവോ അമുത്യുവോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രാത്രിയുടെയോ പകലിശ്രേയോ ലക്ഷണമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ ഒന്ന് സത്ത്രൈശക്തി കൊണ്ട് വായുവില്ലാതെ ശ്രസിച്ചു. അതിനപ്പുറം ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

3. തമ ആസീൽ തമസാ ശുജ്ഞഹമ-
ഗ്രേപ്രകേതം സലിലം സർവമാ ഇദം
തുശ്ച്യനാഭപിഹിതം യദാസീ-
തപസസ്തമഹിനാജായതെതകം
അദേശ തമഃ തമസാ ശുജ്ഞഹം ആസീൽ
ഇദം സർവം അപ്രകേതം സലിലം ആ
യദ് ആദ്യ തുശ്ച്യന അപിഹിതം
ഏകം തദ് ആസീൽ മഹിനാ തപസഃ അജായത

ആദിയിൽ ഇരുട്ട് ഇരുട്ടിനാൽ ഒളിപ്പക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഇതെല്ലാം ലക്ഷണമില്ലാതെ വെള്ളം (സമുദ്രം) ആയിരുന്നു. ഉണ്ടായിരുന്നത് ശുന്നുതയിൽ ഒളിപ്പക്കപ്പെട്ട ഒന്നാണ്. ആ ഒന്നേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മഹത്തായ തപസ്സിൽനിന്നുണ്ടായത്.

4. കാമസ്തമഭ്രേ സമവർത്തതാധി
മനസ്സോ രേതഃ പ്രമമം യദാസീൽ
സത്രോ ബന്ധുമസതി നിരവിനു തദ്
ഹൃദി പ്രതിഷ്യാകവയോ മനീഷാ
അദേശ മനസഃ അധി കാമഃ
പ്രമമം രേതഃ സം അവർത്തത
കവയഃ മനീഷാ ഹൃദി പ്രതിഷ്യ

യദ് അസതി സതഃ ബന്ധും ആസീൽ തദ് നിഃ അവിന്ന
ആദിയിൽ മനസ്സിൽനിന്നുണ്ടായ ആഗ്രഹം. ആദ്യത്തെ ശുക്രരുപത്തിൽ വർത്തിച്ചു. കവികൾ പ്രചോദിതചിന്തയിലൂടെ തണ്ണളം ഹൃദയത്തിൽ അനേകാംശിച്ചുകൊണ്ട് അസതിയിൽ സത്രിശ്രീ ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നത് കണ്ണിഞ്ഞതാണ്.

5. തിരശ്വിനോ വിതരോ രശ്മിരേഷാ-
മധ സിദ്ധാസീഭുപതി സിദ്ധാസീൽ
രേതോധാ ആസമഹിമാന ആസൻ
സധാ അവസ്ഥാത് പ്രയതിഃ പരസ്ഥാത്

ഏഷ്യാം രശ്മിക തിരഞ്ഞീസ് വിത്തും
 അധ സിദ്ധ ആസിത്
 ഉപരി സിത് ആസിത്
 രേതോധാഃ ആസൻ മഹിമാനഃ ആസൻ
 സധാ അവസ്ഥാത് പ്രയതിഃ പരസ്ഥാത്
 ഇവയുടെ കയർ കുറുകെ പരനുകിടക്കുന്നു കീഴെ എന്തെങ്കിലും
 ഉണ്ടായിരുന്നുവോ? മേലെ വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നുവോ? ബീജം പാകു
 നവരും മഹിമകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. സത്വന്തചു താഴെയും ഹവിസ്സു
 മുകളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു.

6. കോ അഭ്യാ വേദ ക ഇഹ പ്ര വോചത്
 കുത ആജാതാ കുത ഇയം വിസ്യുഷ്ടിഃ
 അർവാഗ്ര ദേവാ അസ്യ വിസർജനേ-
 നാമാ കോ വേദ യത ആബലുവ
 കഃ അഭ്യാ വേദ കഃ ഇഹ പ്ര വോചത്
 ഇയം വിസ്യുഷ്ടിഃ കുതഃ കുതഃ ആജാതാ
 ദേവാഃ അസ്യ വിസർജനേന അർവാക്
 അമ യതഃ ആബലുവ കഃ വേദ

ആര് ശതിക് അറിയുന്നു? ആരാൺ ഇവിടെ അതു പറയുക? ഇതു
 സൃഷ്ടി എവിടെനിന്ന്? എവിടെനിന്നു വന്നു? ദേവമാർ ഇതു (ലോ
 കത്തിരെ) സൃഷ്ടിയുടെ ഇതു വശത്താണ്. അതുകൊണ്ട് ഇതു വന്ന
 തെവിടെനിന്ന് ആരിയുന്നു?

7. ഇയം വിസ്യുഷ്ടിർയത ആബലുവ
 യദി വാ ദയേ യദി വാ ന
 ദ്രോ അസ്യാധ്യക്ഷഃ പരമേ വ്യാമൻ
 സോ അംഗ വേദ യദി വാ ന വേദ
 ഇയം വിസ്യുഷ്ടിഃ യതഃ ആബലുവ
 യദി വാ ദയേ യദി വാ ന
 അസ്യ യഃ അധ്യക്ഷഃ പരമേ വ്യാമൻ
 അംഗ സഃ വേദ യദി വാ ന വേദ

ഇതു സൃഷ്ടി എവിടെനിന്നു വന്നു? ഇത് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതോ അല്ലയോ? ഇത് (ലോക)ത്തിരെ മേൽനോട്ടക്കാരനായ അത്യുന്നതസർഗം തീർച്ച
 യായും ഇതറിയും; അല്ലെങ്കിൽ അറിയില്ല. ഇതു സൃഷ്ടത്തിരെ ദേവത
 സൃഷ്ടിയാണെന്ന അഭിപ്രായമുള്ളവരുമാണ്. സൃഷ്ടിസൃഷ്ടതമാണെല്ലോ
 ഇത്. ഇതു ആമുഖവും സൃഷ്ടതദ്യപരിഭ്രാഷ്യയും വായിക്കുന്നോൾ
 വസ്തുത വ്യക്തമായിരിക്കുമോല്ലോ.

38. 'കല്ലുകൾ നിറഞ്ഞ പുഴ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു;/ സവാക്കളേ സനിച്ചു
 കുട്ടായി മുന്നോറുക!/ തലയുറയ്തിപ്പിടിച്ച് പുഴ കടക്കുക!/ തിനകളേ
 ഇവിടെ വലിച്ചുറിഞ്ഞ് നന്ദയുടെ പ്രതീക്ഷകളിലേക്ക് കുതിക്കുക!'
 കേട്ടാൻ ആധ്യനികകാലത്തെ വിഘ്നവ മുദ്രാവാക്യമാണെന്നു തൊന്നു.
 എന്നാൽ ഒരു ജ്ഞാനസുക്രമാണിൽ. (10:53.8 - പുഠം41) ജ്ഞാനത്തെ

വായിക്കുന്നതിലും വ്യാവ്യാനിക്കുന്ന തിലും ചരിത്രവർഷകൾക്കുന്നതിലും ഉപയോഗശിട്ടുന്നതുന്നതിലും ഇന്ത്യൻ മാർക്കസിസ്റ്റുകൾ പരാജയപ്പെട്ടോ?

കെ. ഭാമോദരൻ, ഇ. എം. എസ്. എന്നിവരാണ് മുവ്പുമായും ഔഗ്രോദ്ധേതപ്പറ്റി എഴുതിയ മാർക്കസിസ്റ്റു ചിന്തകനാർ. ഭാമോദരൻ്റെ ഇന്ത്യയുടെ ആര്ഥാത്യം, ഭാരതീയചിന്തയും ഔഗ്രോദ്ധനിരുപണംകൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ്. ഈ. എം. എസ്. വേദങ്ങളുടെ നാട് എന്നൊരു ലഘുഗ്രന്ഥവും ഒ. എം. സി. നാരായണൻ നവുതിരിപ്പാടിരെൽ ഔഗ്രോദ്ധം അംശാദാശ്വരതപ്പറ്റി ഒരു ലഘുമർശനവും എൻ്റെ രാമാധനപാതനവും മറ്റും എന്ന ലേവനസമാഹാരതൈക്കുറിച്ചുള്ള നിരുപണമുഖിപ്പെടുവെ 18 ഭാർഷനികലേവനങ്ങളും (ഇ.എം.എസ്.: സമൃദ്ധണക്കൃതികൾ, സമൂക്കിക - 96, പേജ് 70-160) എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ആശങ്ക അസ്ഥാനത്താണെന്നതിനു വേറെയെന്നു തെളിവു വേണം?

താളിയോല ശ്രദ്ധവേരത്തിൽ നിന്ന് എ യാത്രകുറിപ്പ്¹

മണ്ണജു എം.പി

താളിയോലയുടെ താളുകളിൽ മാത്രം ഒരുണ്ടിനിന്നിരുന്ന ,സ്ഥലപരമായ പ്രത്യേകതകളുടങ്ങുന്ന ഒരുഗമമത്തെ പരിചയപ്പെട്ടു തന്നുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ ചെയ്യുന്നത്. ഇന്നേക്ക് 182 വർഷം പഴക്കമുള്ള, പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത താളിയോലപകർപ്പാണിത്. ഈന്നതെ സ്ഥലനാമങ്ങൾക്ക് പണ്ഡുകാലത്ത് ഉണ്ടായിരുന്ന പേരുകൾ കൂടിയാണ് ഈ ശ്രദ്ധം. ചരിത്രാതിതകാലം മുതൽക്കേ മനുഷ്യൻ സഞ്ചാരപ്രയത്നാണ്.. ബി സി 8 ആം നൂറ്റാണ്ടിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ‘ഗ്രിൻഗമേഷ്’ ആണ് അറിയപ്പെട്ടിട്ടെത്താളം ആദ്യത്തെ യാത്രാവിവരണം. മലയാളത്തിലെ സഞ്ചാരസാഹിത്യചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത് പാരമ്പര്യാക്കൽ തോമാധക്കരത്തൊരുടെ ’വർത്തമാനപുസ്തകം അമവാഗോമായാട്ട’ മുതൽക്കാണ് (ഡോ. പിജേ തോമസിന്റെ അഭിപ്രായ പ്രകാരം 1790 നും 1799നും മധ്യേ).

യർമ്മരാജാവിന്റെ ‘രാമേശ്വരയാട്ട’(1784) മലയാള പദ്യശാവയിലുള്ള ആദ്യയാത്രാവിവരങ്ങളാണ്. 1786 ലെ ‘കരിയാറിമെത്താൻഡ് പാട്’ എന്ന രോമാധാരത്രാ വിവരങ്ങം രംഗത്തു വന്നു. ഇതിനുശേഷം 1854 ലാണ് സ്വന്തം യാത്രയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടുന്ന ആദ്യത്തെ യാത്രാകാവ്യം എന്ന രീതിയിൽ ‘കാശിയാത്രാവർണ്ണനം’ വരുന്നത്. ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ പരിചയപ്പെട്ടുതുന്ന ശ്രദ്ധം 1835 ലെ രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അതായത് 1786 ലെ എഴുതിയ ‘കരിയാറിമെത്താൻഡ് പാട്’²നും 1854 ലെ ‘കാശിയാത്രാവർണ്ണനം’-യ്ക്കും ഇടയിലാണ് ഈ ശ്രദ്ധത്തിന്റെ സ്ഥാനം. എന്നാൽ ഈ പദ്യരൂപേണ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒന്നല്ല യാത്രകുറിപ്പ് മാത്രമാണ് എന്നത് എടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്. സ്വന്തം യാത്രയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള കുറിപ്പുകളാണിതിൽ ഉള്ളത്.

ഈ താളിയോല ശ്രദ്ധം പുർണ്ണമാണ് മലയാള അക്ഷരങ്ങളാണ് ഇതിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. ശ്രദ്ധത്തിൽ അഞ്ച് താളിയോല

¹ കാലികൾ യുണിവേഴ്സിറ്റി മലയാള- കേരളപാത വിഭാഗത്തിന്റെ ഭാഗമായുള്ള തൃശ്വരമാനുസ്ക്രിപ്റ്റ് ലൈബ്രറിയിൽ നിന്നെടുത്ത ശ്രദ്ധനബർ 2494 ആഥു, ക്രമനംബർ 997 എന്ന ശ്രദ്ധത്തെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതിയത്.

കളുണ്ട്. 24*4 വലുപ്പത്തിലാണ് ശ്രമം. ഒരു പുറത്തിൽ ബന്ധത് വരി, എവർത്തിയിൽ 15 അക്കൾ വീതമാണ് ഉള്ളത്. ശ്രമസംഖ്യ 34. ശ്രമ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശ്രമത്തിന്റെ കാലം 1835 (1010) ആണ്.

ശ്രമത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ “ ദ്രോഡു ചിങ്ങം പുലി ” യാത്രപുറപ്പേട്ടുന വഴി നടന്നയുടെ വിവരം”എന്ന് എഴു തിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. യാത്ര ചെയ്ത വഴിയിലെ പ്രധാനപ്പേട്ട സ്ഥല ഞാളുടെ പേരും വഴിമദ്ദേശ്യ സന്ദർശിച്ച മഹാക്ഷേത്രങ്ങളുടെ പേരും ക്രമത്തിൽ കുറിച്ചിട്ടുള്ള രിതിയിലാണ് ശ്രമത്തിന്റെ എഴുത്തുശ്രേഷ്ഠം. (ശ്രമസുചിത്യിൽ ഓലകളുടെ എണ്ണം നാല് എന്നാണ് കാണുന്നത്). പള്ളിമണ്ണയിൽനിന്ന് തിരിച്ച് പള്ളിമണ്ണയിൽ എത്തുന്നതുവരെ യുള്ള സ്ഥലങ്ങളുടെവിവരങ്ങമാണിൽ. പള്ളിമണ്ണ, ചിറ്റിലപ്പള്ളി, പനി യുർ, ബേപ്പുർ, തിരുനാവായ, കുറ്റിപ്പുരം, തളിയിൽ, തലഘ്രേരി, ക ല്ലുർ, കുണ്ണിമംഗലം, പരുന്നുർ നീലിശ്വരം വഴി കർണ്ണാടകരാജിലേ കുക്കടൻ മംഗലപുരം, ഇസ്യപ്പു, കുന്നാപുരം, ബൈബല്ലുർ, മുകളി, ഹോനാപുരം, ഗോകർണ്ണം, ബഹാവലേശ്വരം എന്നിവിടങ്ങളിൽ പുജിച്ച് ശാന്തിട്ടുവരുന്ന മനയിൽ 11 ദിവസംതാമസിച്ച് ബൈബാർ, കൊ ല്ലുർ, കൊട്ടുറാച്ചി, കാർക്കോളം, കാറത്തുർ, ധർമ്മസ്ഥലം, മടിക്കേരി, തലക്കാവേരി, മെസുർ, ജൈനപട്ടണം, കൃഷ്ണരാജപുരം, കോളാർ, ഗുണ്ണക്കൽ, ഏർപ്പാട്ടി, കാളിഹാർത്തി, മരിഹാൾ, മെലാപുർ, ശ്രീപരം പുത്തുർ, കാഞ്ചിപുരം, തിരുവന്നൂറാമലെല, തഞ്ചാവുർ, ചിദംബരം, ശരീരകാഴി, കാവേരിപട്ടണം, മായുരം, മനാർക്കോവിൽ, പശ്ചി, ഹോള്ള ചീ, കൊല്ലാകോട്, തുപ്പാളുർ, പഴയന്നുർ, വാങ്ങാഴുർ വഴി പള്ളിമണ്ണ യിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. ഇതിനിടയ്ക്കുള്ള ടടയികം സ്ഥലനാമങ്ങൾ ക്രമമായി എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഇടയ്ക്ക് മുകാംബികെ ശരണം, വൈ ക്രിം ചലപതി ശരണം, വേലായുധസാമിശരണം എന്നിങ്ങനെ സന്ദർശിച്ചു ക്ഷേത്രപതിഷ്ഠംകളെയും അനുസ്മരിക്കുന്നു.

ഒല 1, പുറം 1

ഓൾ	സ്ഥലമന്ത്ര	ക്രിനാവാലയ	ക്രിനാസ്ഥല
മിശ്ര	മുഗ്രീവപ്പുരം	മുക്കുംബിയുര	പാനിയക്കു
പി. ചി	ചിറ്റിലപ്പള്ളി	ക്രിനുമണി	കുളം ച
അരം	ചിവാട്ടാക്കാഡ	കെളുവശ്വര	തൃപ്പിക്കു
പുലി	പുരിക്കുടാക്ക	ചൊരിക്കുലം	പുത്തുർ
ആദ്യപട്ടണം	ആദ്യമാലവ	ആദ്യമശ്വര	കാഞ്ചി
വഴിക്കന്ന	വഴിക്കന്ന	കെല്ല ഓ	പുത്തുക്കുടം റ
മുകാം	കുപക്കുപ്പുൾ	ചാല്പു റ	കൊരിപ്പുൾ
വീബര	കുവണ്ണമാലു	പെപ്പുര	കൊള്ള

കെന്ദ്രാധികാരി ക്ര	കുറവ് റ	സൗഹ്യം സം	കുട്ടാ വാ
വടക്ക് റ റ	എത്തുപരി	കണക്കിൽക്കാ റ	കിണാവു റ
ലൈംഗികാർഡ് വ	കുമാർജ്ജ റ	ചെമ്പുകു റ	നീഡിഡ റ
കുറിപ്പിൾ റ	എക്സാ റ	ചെന്നിതാഴ റ	ബാളിപ്പിശ്ചായ
പൊതുക്കു റ	കുമ്പ റ	കുമാൻഡിക്കല റ	ചുദാഹി റ
ഹൃദിവാനാ റ	പിരിയേ റ	പദ്മാനു റ	കാ വു
ഖോന്തുറ റ	ക്ഷോഭ റ	നുക്കുംപാ റ	കുറുവാ ശ
കുടാന്തി	ത്രിപ്പും റ	ളത്താ റ	ശൈല റ
സാമ്പത്തികിശ്ചായ്യാനാ അംഗാ			

ପେବ୍ 2, ପୃଷ୍ଠା 1

കമ്പിസൈറ്റ്	റൂഫി കെ	സാമ്പത്തിക	സിലക്രമപരമായ
കമ്പിസൈറ്റ്	പശുവാദ	സാമ്പത്തിക	സാമ്പത്തികിക്കണ്ണം
സാമ്പത്തിക	എന്നോമുള്ള	കെ.ടി	വിജയ
ഉള്ളാസ്	കുറ്റി	വിജയകുമാർ	ബാബുകു
കമ്പിസൈറ്റ്	ഇന്ത്യാധിർ	കുമാരകുമാർ	മുരീദൻ
പണ്ണാംപി	ഇന്ത്യൻ	കുടാട്ടിക്കുമാർ	വുന്നുപിസൈറ്റ്
സുരഥരിക്ക്	കല്ലുംഖാപ്പുമാർ	കുമാരിഷ്മറ	വിജയ
പാവഞ്ച	പ്രഹസ്തിക്കുമാർ	മഹാരാജി	അജി
	വാര്ഷിക്കുമാർ		വിക്രീ

ପୃଷ୍ଠା ୨, ପୃଷ୍ଠା ୨

കാനക്കുട്ടാട	യ-ച തിവസം അക്കാപ്പിപ്പ്	എല്ലാം
ബഹുനാശപര റ	തിരിക്കുന്നുമന്നാവഴി	പാഠംകൂട്ട്
ദാരീഡ്ര്യ റ	ബാശ്യ	കൊടുത്തു
കുറൈ ക	ബഹുമാന	എല്ലാംപോലെ
അലഘാഷി തി	തുക്കാസ	ശേഖരം
സാക്ഷിണി റ	എലിക്സിന	കൂട്ടാൻ
ആഭാവബഹുവ റ	ബഹുമാനിക്കു	കുറവുള്ള
ഒര പുജ്യപ്രഭാവ	ഗ്രാഫിക്കാൾ	ശോക്കുകൾക്കും
ഒരു ദിവ്യാദിവാ	അലിപ്പിക്കു	കുറവാക്കാൻ

ബാല 3, പുസ്തക 1

ബഹുമാന	പിള്ളിയുടെ	പ്രഭാവാലക്ഷ്മി	മുഖ്യമന്ത്രി
മുഖ്യമന്ത്രി	കെരീക്കല്ലം	സമൂലമുഖ്യമാന്ത്രി	കുറുക്ക്
കുറുക്ക്	വാഴപ്പള്ളി	കാരാന്തു	സുപ്രീമുകമ്മാൻ
ശ്രദ്ധാലൂപ്യമാന്ത്രി	ഗുണ്ടുരി	ഗുരുത്വാർഥം	പ്രാഥം റിപ്പബ്ലിക്
സമൂലമുഖ്യമാന്ത്രി	നാട്ടിക്കുറി	ഉപഭൂക്താംബി	കമ്മാൻ സൈല്പ്പ
വാഴപ്പള്ളി	കാരാന്തു	ധന്യമാപിയം	ജനകീയമാപി
കുറുക്ക്	കാരാന്തു	ധന്യമാപിയം	ജനകീയമാപി
കുറുക്ക്	കാരാന്തു	ഒരുക്കാം	കാറക്കാം
കുറുക്ക്		കൊച്ചേരി	
കുറുക്ക്			

ഭാഗ 3, പുസ്തക 2

മന്ദിരം വാൻ	പ്രധാനപ്രിശോഡ്	മധുര	സൗഖ്യം
പൊതുസർ	പ്രധാനപ്രിശോഡ്	ഒരുപ്പാം	കാലാംബ
കാലാംബ	പ്രധാനപ്രിശോഡ്	വാസ്തവിക്കുട്ട്	മഹാവാഹിനി
കാലാംബ	വാസ്തവിക്കുട്ട്	വാസ്തവിക്കുട്ട്	കാലാംബ
കുഷ്ഠാംബാംബ	വാസ്തവിക്കുട്ട്	വക്രംബി	ഗുണാംബ
മാലാംബ	വാസ്തവിക്കുട്ട്	പ്രക്ഷേപി	പാലാംബാംബ
മാലാംബ	വാസ്തവിക്കുട്ട്	കുഷ്ഠാംബാംബ	മാലാംബാംബ
മാലാംബാംബ	വാസ്തവിക്കുട്ട്	വാസ്തവിക്കുട്ട്	മാലാംബാംബ
മാലാംബാംബ	വാസ്തവിക്കുട്ട്	വാസ്തവിക്കുട്ട്	മാലാംബാംബ

ഭാഗ 4, പുസ്തക 1

മാലാംബാംബ	മാലാംബാംബ	കാലാംബ	മാലാംബാംബ
പാലാംബ	മാലാംബാംബ	കാലാംബ	മാലാംബാംബ
മാലാംബാംബ	പാലാംബ	മാലാംബാംബ	മാലാംബ
പാലാംബ	പാലാംബ	മാലാംബ	മാലാംബ
മാലാംബാംബ	മാലാംബാംബ	മാലാംബ	മാലാംബ
മാലാംബാംബ	മാലാംബാംബ	മാലാംബ	മാലാംബ
മാലാംബാംബ	മാലാംബാംബ	മാലാംബ	മാലാംബ
മാലാംബാംബ	മാലാംബാംബ	മാലാംബ	മാലാംബ

ഭാഗ 4, പുസ്തക 2

മാലാംബാംബ	മാലാംബാംബ	പാലാംബ	കാലാംബ
കാലാംബ	മാലാംബാംബ	പാലാംബ	മാലാംബാംബ
കാലാംബ	മാലാംബ	മാലാംബാംബ	മാലാംബ
കാലാംബ	മാലാംബ	മാലാംബ	മാലാംബ
പാലാംബ	മാലാംബാംബ	പാലാംബ	മാലാംബ
പാലാംബ	മാലാംബ	പാലാംബ	മാലാംബ
പാലാംബ	മാലാംബ	പാലാംബ	മാലാംബ
പാലാംബ	മാലാംബ	പാലാംബ	മാലാംബ

ഭാഗ 5 പുസ്തക 1

മാലാംബാംബ	മാലാംബ	കാലാംബ	മാലാംബ
കാലാംബ	മാലാംബ	കാലാംബ	കാലാംബ
കാലാംബ	കാലാംബ	മാലാംബ	കാലാംബ
കാലാംബ	കാലാംബ	കാലാംബ	കാലാംബ
കാലാംബ	കാലാംബ	കാലാംബ	കാലാംബ
കാലാംബ	കാലാംബ	കാലാംബ	കാലാംബ
കാലാംബ	കാലാംബ	കാലാംബ	കാലാംബ
കാലാംബ	കാലാംബ	കാലാംബ	കാലാംബ

ക്രാഡിൾ	ഉധയമലക്കേട്	കൊല്ലംകാട്
പുതുനൂതൻ	പുതുനൂതൻ	പുതുനൂതൻ
സവർണ്ണപട്ടി	സവർണ്ണപട്ടി	സവർണ്ണപട്ടി
ക്രാഡിൾപട്ടി	ക്രാഡിൾപട്ടി	ക്രാഡിൾപട്ടി
പശ്ചി	പശ്ചി	പശ്ചി
ബോബാരുധ്യഗമിശ്വാസം	കുപ്പാഡി	ബോബാരുധ്യ
ക്രാഡിൾപുത്രം	പട്ടപ്പള്ളി	പദ്മിശ്വാ
ക്രാഡിൾപുത്രുടു	നട്ടപ്പള്ളി	

(ഈ പട്ടിക വായിക്കുമ്പോൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ അടിക്കു റിപ്പോയി കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്)

(താളിയോലഗ്രഹമഞ്ചളിൽ ദീർഘം ‘എ’കാര ‘ഒ’കാരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. ഇതിനുപകരം പ്രസ്വാ ‘എ’കാര ‘ഒ’കാരങ്ങളാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. സന്ദർഭം നോക്കി അവരെ മനസ്സിലാക്കണം. ഉദാഹരണത്തിന് ഓല 3 പുറം 1 റീ ,4 ആം വരിയിൽ കാണുന്ന “രക്കരനാരാധാരവിവസ്ഥാനി” ഈ വാക്കിനു “രക്കരനാരാധാരവിവസ്ഥാനി” എന്നാണ് വായിക്കേണ്ടത്. ഓല 4 പുറം 1 ലെ “ശാഖാവിവരാജാപട്ടണം” എന്നത് “ശാഖാവിവരാജാപട്ടണം” എന്ന് വരയിക്കണം. താളി യോലഗ്രഹമഞ്ചളിൽ ചട്ടകലാ (ഋ) ഇടാറില്ല. ഉദാഹരണമായി ഓല 1 പുറം 1 ലെ “പനിയുരു” എന്നത് “പനിയുരു”എന്ന് വായിക്കണം. വട്ടത്തിൽ എഴുതിയാൽ ഓല 1 പുറം 2 റീ 3 ആം വരിയിൽ “കുതിരെട്ട്.” എന്നതിനെ “കുതിരെട്ട്”എന്നതിനെ കുതിരെട്ട് എന്ന് വരയിക്കേണ്ടത്. ചില പദങ്ങളിൽ ചില അക്ഷരങ്ങൾ വിട്ടു നിൽക്കുന്നതു കാണാം അതിനെ ചേർത്തുവച്ച് വായിക്കണം)

ഈശ്വരസക്കൽപ്പം യാത്രയെ സാധിക്കുന്നതിന്റെ ഉത്തരമ ദ്വാഷ്ടാന്തമാണ് മുകളിൽ പറിഞ്ഞ താളിയോലഗ്രഹമം. ഓരോയാത്രയും മനുഷ്യനെ പുതുക്കിപ്പുണ്ടിയുന്നവയാണ്. ഒരാൾക്ക് യാത്രപോകാൻ പല കാരണങ്ങളുണ്ടാവാം. എന്നാൽ ഇവിടെ യാത്രികൾ ലക്ഷ്യംതീർത്താടനമാണ് എന്നകാര്യം ഇത്താത്രാകുറിപ്പ് വായിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമാകും. ‘മതാത്മകതയുടെ മനുഷ്യാവലിയാണ് നാട്’ എന്നതിനെ ഉറപ്പിക്കുന്ന മട്ടിലാണ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കിടപ്പ് മതപരമായജാതിയമായ വ്യവസ്ഥ എപ്പോരമാണ് മനുഷ്യനെ സാധിക്കിച്ചത് എന്നതിന് തെളിവാണിത്. ഹിന്ദുമിത്രതാളിജിയും ബോഹമൺിക്കലൊയ്യ എകാധിപത്യവും യാത്രയെ വരെ സാധിക്കിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന അംബേദ്കർനിന്റെയും മറ്റും ആശയങ്ങളെ ഇതിനോട് ചേർത്തുവച്ച് വായിക്കാവുന്നതാണ്.

ഇന്നത്തെ യാത്രാവിവരങ്ങങ്ങളുടെ മുന്നോടി എന്ന് ഇതിനെ വിളിക്കാം . കേരളത്തിൽ നിന്ന് തുടങ്ങി കർണ്ണാടകം തമിഴ്നാട് വഴി വിണ്ടും കേരളത്തിലെത്തുന്നു. ഓരോ യാത്രയും കുറിച്ചു വയ്ക്കപ്പെടുന്നതാണ് എന്ന ആദ്യകാലമനുഷ്യരെ ബോധവിന്റെ ശ്രമപഠനമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. എന്നാൽ എത്തരത്തിലാണ് എഴുതേണ്ടത് എന്ന രൂപരൂമായ ബോധ്യം അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. എത്തൊക്കെ കേഷ്ട്ര അഞ്ചൻ സന്ദർശിച്ചു, ഏതു വഴിയില്ലെന്നതും പോയത്, അവിടത്തെ പ്രമുഖ പട്ടണങ്ങൾ, പോകുന്ന വഴിയിലെ പ്രധാനപ്രധാനമലങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം സദൃശവലിക്രമത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. വാക്കുകളെ ചേർത്തുവച്ച് വാക്യമായി എഴുതുന്ന ഭാഷാക്രമം ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു സദൃശവലി ക്രമമാണ് സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതു കൊണ്ടു തന്നെ യാത്രയെ വിവരിക്കാൻ ശ്രമിച്ച അവിശ്യമായ യാത്രാ വിവരങ്ങം എന്നതിനെ വിളിക്കാം.

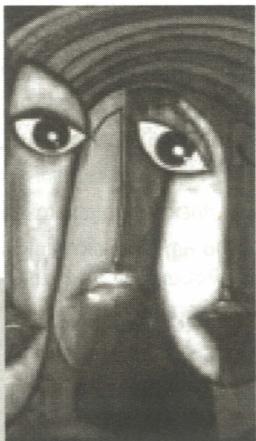
ഗ്രന്ഥസൂചി

- 1 ഉണ്ണിത്തിൽ, എൻ.വി.പി, പാഠവിമർശനം സംസ്കൃതത്തിൽ, കോഴിക്കോട്: കാലികൾ സർവ്വകലാശാല, 2009.
- 2 ജോർജ്ജ്, കെ. എം , സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും, കോട്ടയം: സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, 1958.
- 3 സുകുമാർ അഴീക്കോട് (ജന. എഡി), താളിയോലഗ്രന്ഥസൂചി (വാള്യം. 1), കോഴിക്കോട്: മലയാളവിലാഗം, കാലികൾ സർവ്വകലാശാല
- 4 സുകുമാർ അഴീക്കോട് (ജന.എഡി.), താളിയോല ഗ്രന്ഥസൂചി (വാള്യം ഒഡ്), കോഴിക്കോട്: മലയാള വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യം, കാലികൾ സർവ്വകലാശാല, 1986.
- 5 സുനിൽ, പി. ഇളയിടം, ചരിത്രം പാഠപ്രഞ്ചങ്ങളും പ്രത്യയശാസ്ത്രവും. കോഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി ബുക്ക്‌സ്.
- 6 വിജയപുരി, പി. എം, പാഠവും പഠനവും. കോഴിക്കോട്: കാലികൾ സർവകലാശാല, 2009.
- 7 വിജയപുരി, പി. എം, പാഠവിമർശനം. കോഴിക്കോട്: കാലികൾ സർവകലാശാല, 2009.
- 8 താളിയോല ഗ്രന്ഥം2494 AD,പുർണ്ണം, മലയാളം, ഓല 5, വലിപ്പം 24*4, വരി 9, അക്ഷരം 15, ഗ്രന്ഥസംഖ്യ 34, കാലം 1835 (1010).

മണ്ണജു എം.പി
ഗ്രസ്സ് ലക്ഷ്മിൻ
മലയാള-കേരള പഠനവിലാഗം
കാലികൾ സർവ്വകലാശാല

രണ്ടു കവിതകൾ

പി.എ. വിവാകരൻ

ശരി

ഞാൻ എന്നെന്തെനെ
നോക്കി നിൽക്കവേ
കാണുന്നു വേരൊ-
-രഞ്ജ-പരിച-
യമില്ലാ തെല്ലും.
ചിൽക്കുന്നയാൾ
പരിഹാസമോ?
രസികാതെ, ഞാൻ
ചോദിക്കുന്നു ‘താൻ
ആരെടോ? താൻ ത-
നെന്നെയന്നുത്തരം.

തുകടർന്നിത്രയും
കുടി; ഞാനാണ്
ഗരിയായ താൻ !

പി.എ. വിവാകരൻ
മാലിനി വേം,
തിരുവില്ലാമല

കളീർത്തുള്ളി

പിഷൻ സാക്കതികത്തില്ലുഗൻ
സ്വേച്ചാനന്തരാലെല്ലാം ദേശമീകരി-
ക്കാൻ തരയായതാണല്ലോ ബോംബ്.
അതുപോൽ റിംസാത്മകമാകില്ലു-
കില്ലും ഹൃതിൽനിന്നുമടർന്നതാം
കളീർത്തുള്ളി ഞാൻ വിഭജിക്കവെ,
ങ്ങു പൊട്ടിത്തെറി- കേട്ടിട്ടുവാ-
നാർക്കും കഴിഞ്ഞില്ലാട്ടുമെകില്ലും !

○

വി.കെ. ശ്രീരാമൻ മാർ

ഡോ. കെ. ശങ്കരനുണ്ണി

സി.വി. രാമൻപിള്ളയുടെ അമാനുഷിക കമാപാത്രങ്ങൾ പിന്നെയും മലയാളക്കരയിൽ പ്രത്യേകജീവനോ? മാട്ടിലെ നാരാ അനമംഗലത്ത് ആമയുർ അഷ്ടമമുർത്തി ഭട്ടതിരിപ്പുടാകും അച്ചുതവാ രൂർ മകൻ അച്ചുതവാരുരും ജോൻ ഓഫ് ആർക്കായ അത്രപേര് വിട്ടിൽ തക്കമയും സാധാരണലോകത്ത് അട്ട സാധാരണരല്ല. ചുറ്റും കാണുന്ന മനുഷ്യരിലെ അസാധാരണത്താൽ സുഷ്മ ദർശിത്വം കൊണ്ട് പൊലിപ്പിച്ചട്ടക്കുന്ന രചയിതാവിന്റെ കൃതഹസ്തത- അതാണീ വ്യക്തികളെ പേരിലെന്നപോലെ സഭാവത്തിലും സവിശേഷരാക്കുന്നത്. അനുഭവകുറിപ്പുകളുന്നോ ഉപന്യാസങ്ങളുന്നോ ഭാവനാപുർണ്ണ അള്ളായ കമാക്മനങ്ങളുന്നോ എന്തു വേണമെങ്കിൽ വിളിക്കാവുന്ന വി. കെ. ശ്രീരാമൻ രചനകൾ അനന്തമായ പരായണ സുഖത കൊണ്ട് വശ്യചാരുതയാർന്നവയും.

രു കമാക്കാരനെന്ന് ഒരിക്കലും അവകാശപ്പെടാത്ത ശ്രീരാമൻ രചന രീതിയിൽ മഹാരാജ ശ്രീരാമൻ ആവ്യാസ തന്റെ ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. കമ്പറയുന്ന സദ്ബന്ധാധി വീണ്ടും മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന സി.വി. ശ്രീരാമനുമായുള്ള സാമീപ്യവും സഹഖാസവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുമായുള്ള നിരന്തര പരിചയവും ഇതിനു കാരണമായിട്ടുണ്ടാകാം. കാല്പനിക പരിവേഷമുള്ള കമ്പറച്ചിൽ തന്റെ വി.കെ. യുടെ രചനകളെ ഒന്നിനൊന്നു ആകർഷണമാക്കുന്നു.

സംഭാഷണത്തിലും പ്രഭാഷണത്തിലും ഉള്ള ആ ചാരുത അളന്നു തന്നെയാണ് ആ ആവ്യാസങ്ങളിലും ഉടനെളിം കാണുന്നത്. ഇടയ്ക്ക് പൊടിപ്പും തൊണ്ടലും അക്കന്തിയായുണ്ട് എന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ സമ്മതിയ്ക്കും. എങ്കിലും ഇത് വേർ തിരിച്ചെടുക്കുക കഴിപ്പസാധ്യമല്ല. നാല്പത്തു കൊല്ലുക്കാലം രു ദിവസവും മുടക്കം വരാതെ പ്രാത്യന്തക്കുന്നു കേരുന്ന പട്ടൻ, ദിവസവും നൃഗിപ്പന്തണ്ടു സൃഷ്ട നമസ്കാരംശിർഷാസനനും വരെയുള്ള യോഗാഭ്യാസങ്ങളും ചെയ്യുന്ന അച്ചുതവാരുർ, ജോലി തന്നെ വേണ്ടനു വെച്ച് പുസ്തക പ്രസിദ്ധീകരണം തൊഴിലാക്കി സന്നം പുസ്തകം നടന്നുവില്ക്കുക ജീവിത വ്രതമാക്കിയ പരപ്പനാട് ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, ഓപ്പൺഡിൽ അതി വിദ്യാസാധക കുഞ്ഞിക്കിളിയൻ, ജോൻ ഓഫ് ആർക്ക് തന്നെയായ തക്കമ, സകലകലാ വല്ലുന്നോയ ആമിയോപ്പു ഇവർലോക്കെ ഇതനേപ്പിക്കാം.

അതെത്രയുണ്ടെങ്കിലും വായിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവിശസനി യതയുടെ തിണ്ടാട്ടമില്ല-എന്നും തന്നെ.

സ്വഷ്ടാവ് പല രചനകളിലും പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുന്നു. എപ്പോഴും വിനീതവിധേയനാണ് തന്റെ പരാജയങ്ങൾ(?)കുമാരതും ഉറന്നൽകൊടുക്കുന്ന അദ്ദേഹം എളിമയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. സിനിമയിൽ അഭിന യികാതിരിക്കാൻ തലമെടുത്തിച്ചതും ശർപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ജോലി കളയാൻ ആഗ്രഹപ്രതി വരിച്ചതും ഉറന്നി പറയുന്ന അദ്ദേഹം തന്റെ വിജയഗാമകളാണും ഉൾപ്പോൾഷിക്കുന്നില്ല.

ഒരേ രചനയ്ക്കും പറ്റിയലാശത്തിരഞ്ഞടക്കുമുന്നതിൽ വി. കെ. പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. പട്ടേരിയുടെ ഭാഷയും വാരുതുടെ ഭാഷയും വ്യത്യസ്തമാണ്. ആച്ചിയിലെ ഭാഷയല്ല കുടല്ലപ്പുഴയിലെ കുണ്ടാടിയൻ. ജോൺ ഓഫ് ആർക്കിലും പുന്നയുർക്കുളത്തിന്റെ വർത്തമാനത്തിലും പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുന്ന ഭാഷയ്ക്കുമുണ്ട് ഈ വ്യത്യാസം സുക്ഷ്മാനേഷണവും സൃഷ്ടമർശനവും കൊണ്ട് ഈ വേർത്തി രിവ് സാധിക്കു.

താനേരെ ബഹുമാനിക്കുന്ന രണ്ടു വ്യക്തിത്വങ്ങൾ അനാവ രണ്ടു ചെയ്യുവാനുള്ള ശ്രമമാണ് എഴാമിടത്തെ തോറ്റങ്ങളും ബാല കാണ്യവും. കോവിലരൻ്റെ മഹാബാഹുത്വത്തെ ആരാധിക്കുന്നതും സി. വി. ശ്രീരാമരൻ്റെ ബഹുമുഖ്യക്തിത്വത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേരുന്നതും തന്നിൽ അവർച്ചെല്ലാത്തിയ കനത്ത സ്വാധീനത്തെ കാണിക്കുന്നു.

കമ്പിപ്പാലം കവിതയാണോ? ആണെന്നോ അല്ലെന്നോ വരട്ട്. കണ്ണുനിർത്തുള്ളിയുടെ നൊന്പരവും ആവേശവും അതിൽക്കാണാം. ‘കമ്പിപ്പാലം ഒരു വാക്കാൽ കരാറാണ്’എന്നു പറയുന്നോൾ അതോരു

മാട്ട്

വി.കെ. ശ്രീരാമൻ

(രണ്ടാം പതിപ്പ്)

ഡി.സി. ബുക്ക് കോട്ടയം

വിശമാകുന്നു. ആ വിശ്വാസം തന്നെയാണ് അതിലെ വേദാ നവും കല്പാണ മണ്ഡപവും ലോപ്പും മാറാവ്യാധിയും കടങ്ക മയും അഴും പലിതാദളും വളവും ഒടിവിദ്യയും എറെ പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുന്നു. ആ സക്കൽപ്പം സകൽപ്പമായി തന്നെ നിൽക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ജീവിതം അനന്തവും അപഞ്ചാതവും ആവർത്തനയിരവുമായി അങ്ങനെ ഒഴുകുകയും രചയി താവിൻ്റെ സ്വയം കണ്ണഭത്താനുള്ള അനേഷണമാണ് “എൻ്റെ വോട്ട് സപ്പനങ്ങൾക്ക്” കർമ്മ യീരിത കൈവെടിയാതെ മുന്നോട്ടുള്ള ഗമനം അതിൽ പക്ഷങ്ങളില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അപരിമീതയ ആനന്ദത്തി നുള്ള തുഷ്ടാമാത്രം ആ സപ്പനത്തിലാണ് സായുജ്യം.

എന്ന വെച്ച് ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിരുദ്ധമായ ഭാഗങ്ങളിലെ നല്ല ‘ആരാണ് ഈ റിഫ്’ എന്ന രചന മാത്രമല്ല ‘എവിടെ എൻ്റെ (സ്രോതം പുറം 98 -ൽ)

നാടകത്തിന്റെ അനുഭവതലങ്ങൾ

ജി.കെ. രാമമോഹൻ

അഞ്ചികതയാണ് ആധുനിക ജീവിതത്തിന്റെ മുഖമുട്ട്. അതിൽ ആണ്ടുമുണ്ടിപ്പോയ ഒരാഴ്ക്ക് ശരിക്കും സ്നേഹിക്കാനാവി ല്ലെ. വിവാഹം സ്നേഹത്തിന്റെ പരമമായ സാക്ഷാത്കാരം സാധ്യമാക്കുന്ന ഒന്നാണ്. പക്ഷേ ഇവിടേയും വ്യക്തികൾ അപ്രസക്തമാവുകയും വ്യാപാരതാൽപര്യാങ്ങളുള്ള ചിലരുടെ കടന്നുകയറ്റം എല്ലാം ഒരു നിമിഷം കൊണ്ടും താറുമാറാക്കുകയും ചെയ്യും.

വിശ്വാസമാണ് മനുഷ്യബന്ധങ്ങളുടെ അടിത്തരം. പരസ്പര വിശ്വാസം സംശ്ലപ്പട്ടണ്ഡിയോൾ ഒറ്റപ്പട്ടലിന്റെ ആകം കുടുന്നതും അതു കൊണ്ടാണ്. സി.എൽ. ജോസിന്റെ ‘ശാപരശ്മി’ എന്ന നാടകത്തിലെ ഓരോ രംഗങ്ങളിലും കടന്നു വരുന്ന കമാപാത്രങ്ങളുടെ വാക്കിലും ചേഷ്ടകളിലും വികാര പ്രകടനങ്ങളിലുമൊക്കെ നിറഞ്ഞതു നിൽക്കുന്ന നാതും ഈ സ്നേഹരാഹിത്യവും മനുഷ്യന്റെ ഒറ്റപ്പട്ടലിലും തന്നെ.

പക്ഷേ ഇതിനിടയിലും ചില പച്ചപ്പേകൾ നാടകകൂത്ര നമുക്കു കാണിച്ചു തരുന്നാണ്. ‘അദ്ദേഹാലയം’ എന്ന അനാമക്രോം നടത്തുന്ന

‘ശാപരശ്മി’, നാടകം
സി.എൽ. ജോസ്
 പ്രസാർ: പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്
 കോഴിക്കോട്
 പില 80 രൂപ

ഫാദർ ഡാനിയേൽ അത്തരത്തിലെ ലോരു പച്ചപ്പാണ്. സത്യസഖ്യ തയ്യാറാക്കുന്നതും ആ വലിയ മനുഷ്യന്റെ മൂലധനം. അതിന്റെ കുടെ സ്നേഹവും സേവനവുംകൂടി ചേരുമ്പോൾ സമാധാനവും സംതൃപ്തിയും മെന്ന ലാഭം ഫാദർന്നു കിട്ടുന്നതായും നാമരിയുന്നു.

ഈ ലാഭം തികച്ചും ക്ഷണികമായിരുന്നു ടെല്ലിയും അവളുടെ പതിശ്രൂതവരൻ ബർണാസും ചേർക്കാനുകൂന നാടകകീയമായ ചില നിമിഷങ്ങളിൽ പെട്ട നിസ്സഹായനാവുന്ന ഫാദർ ഡാനിയേലിനെയാണ് നാടകകാത്തതിൽ നാം കണ്ടുമുട്ടുന്നത്. ഒടുവിൽ ടെല്ലിയുടെ മരണ തേതാടെ നാടകവും പുർണ്ണമാവുന്നു.

ഈ ത്രംഗീ പ്രത്യക്ഷപ്പട്ടനം അഡി: ഉറുമീസും, ജോൺസ് സും, റെസ്ല്ലയും, ഗ്രാപാലനും, കരടിക്കുടനുമൊക്കെ ഈ നാടക തത്തിലെ ‘നാടകകീയതയുടെ ആകം കുടുന്നാണ്. ഒറ്റപ്പട്ടലിന്റെ അവ സ്ഥായിൽ നിന്നു പുറത്തു കടക്കാനുള്ള പലരുടെയും ശ്രമം അവരെ

പലപ്പോഴും ആത്മ സംഘർഷത്തിന്റെ വക്കോളമെത്തിക്കുന്നു. എങ്കിലും പരസ്പരാശ്രിതത്തിലുന്നിയ എങ്കുത്തിന്റെ സന്ദേശം ചില കമാപാത്രങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കിടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്.

എഴുത്തുകാർ പ്രത്യേകിച്ചും നാടകക്കുത്തുകൾ തങ്ങളുടെ ഉള്ളിലെ രൂപവോധനയെ നിരതരം പുതുക്കിപ്പണിയുന്ന കാലമാണിത്. ഉള്ളിൽ പ്രതിഭയുടെ അകൂറമുള്ളവർക്കേ ഈതു സാധിക്കു. അതു ഉള്ളവർ സ്വയം പുതുക്കിപ്പണിയെത്തു കൊണ്ടെതിരിക്കും.

സി.എൻ ജോസൈൽ നാടകരംഗത്തിന്റെ അര നൂറ്റാണ്ടു പിന്നിട്ടുന്നു. ഈ രംഗത്തെ അനുഭവങ്ങളാണ് ആ വലിയ എഴുത്തുകാരങ്ങൾ മുതൽക്കൂട്ട്. അനുഭവിപ്പിക്കലാണ് യാമാർത്ഥത്തിൽ നാടക ധർമ്മം. രചനാ രൂപം വായിക്കുന്നേഡാൾ തന്നെ അനുഭാപക നിൽ വികാര തരംഗം സ്വീക്ഷ്ടിക്കുന്നേഡാൾ അതിനു കഴിയുന്നു എങ്കിൽ എങ്കിൽ തിർച്ചയായും അതോരു ഉത്തമ കലാസൃഷ്ടി തന്നെ.

ജി.കെ. രാംകോഹൻ

ബിപ്പൽ,

മുണ്ടുപറമ്പ് പി. ഓമലപ്പുരം. 676509

(98-ാം പുറത്തിന്റെ തുടർച്ച.....)

തന്യർഥൻ' എന്ന കൃതിയും കുടത്തിൽ ചേരാതെ നിൽക്കുന്നു. എന്തി നാണ് അവ എഴുതിയത് എന്നല്ല എന്തിനാണ് ഈ കുടത്തിൽ കൂട്ടി ചുത് എന്നതിലാണ് സംശയം പ്രത്യേകിച്ചും റഹ്മ

മാട്ട്, കുഞ്ഞതാടി, ആച്ചി, ഈ പദങ്ങളും മലയാളത്തിന് പ്രിയപ്പെട്ടവ തന്നെ. അക്കുട്ടത്തിൽ പ്രചാരലുപ്പത്തമാകാൻ പോകുന്ന മാട്ട് എന്ന വാക്കിന് ചിരപ്രതിഷ്ഠം നേടി കൊടുത്തെന്നതു കൊണ്ടു മാത്രം ഈ കൃതി സാർത്ഥകമായി.

ഡോ. കെ. ശങ്കരനാഥൻ

കെരളി

കാൺവെക്യൂട്ട്,

കുന്നംകുളം

നൂറാണ്ടിന്റെ ഒപ്പധനംസ്കാരം

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Kottakkal
(Tel. No. 0483 2808000)

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Delhi
(Tel. No. 011 22106500)

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Trikkakkara (Kochi)
(Tel. No. 0484 2554000)

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Aluva
(Tel. No. 0484 2839076)

- ▶ കൊട്ടയ്ക്കലിലും ധർമ്മപിളിലും ആചാരവിലും
- ▶ കൊച്ചിലും ആദ്യപത്രികൾ
- ▶ കൊട്ടയ്ക്കലിലും കമ്മീറാട്ടും നാജാൻകോട്ടും
- ▶ ശാഖയിൽമാണവക്കിൾകൾ
- ▶ അഞ്ചുറിലധികം ദാസ്ത്രീയ ഉപഖ്യാനൾ
- ▶ വൈശണവന്നിനും പ്രാഥിമികശാഖനിനും
- ▶ പ്രത്യേകം പിഭാദങ്ങൾ
- ▶ ശാഖയിൽനിന്ന്
- ▶ ശാഖയിലുംവൈശണവക്രം
- ▶ ആയുർവൈദപഠനസാക്ഷ്യങ്ങൾ
- ▶ 27 ഔവകൾ, 1500-ൽപരും അംഗീകൃതവിതരണകൾ
- ▶ പി.എസ്.പി. നാജുസംഘം
- ▶ മാബേബവൻ മെഡിക്കൽ യൂണിറ്റ്
- ▶ വൈശ്വരൻറും പി.എസ്. വാരിയർ മുമ്പിയം

ആയുർവൈദത്തിന്റെ ആധികാരികമാർഗ്ഗം

വൈശ്വരൻന്റെ പി.എസ്.പി. വാരിയർക്കുടെ

അര്യവൈദ്യസാല
ESTD 1902 കോട്ടയ്ക്കൽ-676 503, കേരളം

Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax: 2742572, 2742210
E-mail: mail@aryavaidyasala.com

Our Branch Clinics across the country

Adoor - 04734 220440, Ahmedabad - 079 27489450, Aluva - 0484 2623549, Bangalore - 080 26572956, Chennai - 044 26411226, Coimbatore - 0422 2491594, Ernakulam - 0484, 2375674, Indore - 0731 2513335, Jamshedpur - 0657 6544432, Kannur - 0497 2761164, Kolkata - 033 24630661, Kottakkal - 0483 2743380, Kottayam - 0481 2574817, Kozhikode(Kallai Road) - 0495 2302666, Kozhikode(Mananchira) - 0495 2720664, 2723450, Madurai - 0452 2623123, Mangalore - 0824 2443140, Mumbai, Sion (E) - 022 24016879, Mumbai, Vashi - 022 27184542, Mysore - 0821-2331062, New Delhi - 011 24621790, Palakkad(Vadakanthara) - 0491 2502404, Palakkad(Town) - 0491 2527084, Secunderabad - 040 27722226, Thiruvananthapuram - 0471 2463439, Thrissur - 0487-2380950, Tirur - 0494 2422231